CAMARAZI DE FRONT
SVEN
HASSEL

SVEN HASSEL

CAMARAZI DE FRONT

… CASA NU MAI EXISTA.
LOCOTENENTUL ÎŞI LĂSĂ CAPUL ÎN MÂINI ŞI ÎNCEPU SĂ PLÂNGĂ.
CAMARAZI DE FRONT!
DA, AR FI DAT ORICÂT SĂ FIE ACUM LÂNGĂ EL. CAMARAZII SĂI.
MICUŢUL – O BESTIE,
BĂTRÂNUL – CA UN TATĂ,
PORTA – CEL MAI VICLEAN,
HEIDE – MEREU FERCHEŞ,
LEGIONARUL – CINIC ŞI DUR…
CU TOŢII, DA,
CU TOŢII CAMARAZI PÂNĂ LA MOARTE.

SVEN HASSEL

CAMARAZI DE FRONT

Traducere de
Radu Pontbriant

Camarades of War
1960

EDITURA NEMIRA
1994

Cea mai neînsemnată durere a degetului tău cel mic e pentru mine mai dureroasă decât moartea a milioane de oameni.

Am fost aduşi la Centrul de pansare, unde murdăria noastră respingătoare şi paraziţii ce ne colcăiau pe rănile deschise l-au făcut pe chirurg să turbeze de furie.

— Nu mi-a fost dat în viaţa mea să văd asemenea porci! exclamă el.

Medicul acesta foarte tânăr, proaspăt ieşit din şcoala de la Graz nu văzuse, într-adevăr, mare lucru în viaţa lui. Micuţul îl blagoslovi cu o ploaie de înjurături, ceea ce i-a sporit şi mai mult furia. Se jură pe onoarea lui de soldat că va fi aspru pedepsit, dacă bineînţeles va scăpa cu viaţă. Până atunci se distră cu delicii auzindu-l cum zbiară în timp ce îi scotea schijele de obuz care împănau muntele acesta de carne.

Tânărul medic nu ştia altceva, nu era decât un copil care nu avea să mai crească. Fu împuşcat trei săptămâni mai târziu, legat de un plop. Operase un general ce fusese muşcat de o viperă şi generalul murise sub cuţitul copilului. Chirurgul statului-major fiind beat, nu putuse face operaţia, însă cineva ceruse anchetă, iar chirurgul de la statul-major se grăbi să dea vina pe tânărul său coleg. Incompetenţă şi neîndeplinire a datoriei, declarase consiliul de război. Tânărul zbieră necuviincios în timp ce era legat de plop; au trebuit patru oameni să-l care şi au observat că inima i se zbătea să-i spargă pieptul. Soldaţii l-au îmbărbătat spunându-i că trebuie să se poarte ca un bărbat. Dar e tare greu să fi bărbat când nu ai decât 23 de ani şi iluzia că eşti cineva pentru că ai două stele la mânecă.

Cei din pluton au povestit că a fost o execuţie urâtă. Erau vechi infanterişti care văzuseră multe! Aşii regimentului 94.

TRENUL-SPITAL AUXILIAR 877 EST

Gerul tăia în orice materie vie ori moartă, precum o lamă înroşită în foc. În depărtare, se auzea cum trozneau arborii în pădure. Locomotiva, care trăgea lungul tren sanitar, fluiera vaietul ei sfâşietor şi până şi vaporii albi păreau reci în această zi de iarnă rusească. Mecanicii purtau căciuli grele de blană şi scurte îmblănite. Sute de răniţi zăceau îngrămădiţi în vagoanele de marfă însemnate cu mari cruci roşii, iar zăpada spulberată de pe rambleu de goana trenului pătrundea în vârtejuri prin pereţii acoperiţi cu promoroacă.

Zăceam în vagonul 48, împreună cu Micuţul şi cu Legionarul. Micuţului îi pătrunsese o schijă în spate, iar o mină îi smulsese jumătate din fese. Era culcat pe burtă, în paie.

— Nu crezi că-i rost de-un chiul zdravăn? Vreau să zic cu fesa asta care i-a rămas lui Ivan?

Legionarul, care îşi privea toată ziua în oglindă nenumăratele stricăciuni personale, se porni să râdă încetişor.

— Eşti mare şi prost. În batalioanele disciplinare nu poţi chiuli decât atunci când ţi-ai lăsat şi capul. Tu însă te vei întoarce pe front să-ţi laşi jumătatea cealaltă de fund.

Micuţul recăzu pe paie blestemând. Legionarul îl bătu pe umeri.

— Linişteşte-te, porc mare ce eşti, altfel rişti să te arunce jos din vagon la următoarea debarcare a eroilor defuncţi!

Ceva mai încolo, lângă perete, Huber încetase cu răcnetele.

— Cred că a crăpat, şopti Micuţul.

— Da, şi nu va fi singurul, murmură Legionarul, ştergându-şi fruntea de sudoare.

Avea febră mare şi din pansamentul vechi de opt zile, ce nu izbutea să-i acopere umărul rănit, îi curgea puroi. Era cea de a 16-a rană a sa. Primele 14 datau din vremea când era în Legiunea Străină, unde servise timp de 12 ani, astfel încât se considera mai mult francez decât neamţ, cu obrazul său tăbăcit, cu statura scundă şi veşnicul său, chiştoc între buze.

— Apă, pentru Dumnezeu, apă! imploră subofiţerul Huhn, care avea pântecul deschis.

Cineva de lângă uşă îl înjură.

— Gura! N-avem de băut decât propria urină, şi dacă faci una

ca asta ticăloşii te pun la zid pentru îmbolnăvire intenţionată.

Omul cu pântecul deschis începu să plângă. Un altul, de la celălalt capăt al vagonului, râse răutăcios:

— N-ai decât să faci ca noi, linge gheaţă.

Cel de lângă mine, Feldwebel-ul, se ridică pe jumătate, în ciuda durerilor pe care i le pricinuia burta găurită de un glonţ de mitralieră.

— Camarazi! Führer-ul va avea grijă de noi.

Ridică braţul, salutând ţeapăn, şi intonă începutul unui marş nazist, însă căzu înapoi pe paie, epuizat. Hohotele celorlalţi urcară spre plafonul acoperit cu promoroacă.

— Eroul a obosit, mârâi un glas, iar între timp Adolf se îmbuibă cu de toate.

— Vă trimit în faţa consiliului de război, zbieră Feldwebel-ul.

Micuţul îi zvârli în cap o oală cu varză împuţită.

— Tacă-ţi clanţa! Dacă fundul nu mi-ar fi în halul ăsta, ţi-aş scoate ceea ce-ţi serveşte drept creier să-l trimit partidului tău.

Trenul se opri cu o zguduitură puternică care ne făcu să ţipăm de durere. Gerul pătrundea şi mai mult, amorţindu-ne degetele de la mâini şi picioare.

Promoroaca ne crispa nemilos chipurile. Unii se distrau desenând cu vârful baionetei pe pereţii îngheţaţi animale mici şi nostime, care dispăreau încet, însă un căţeluş, botezat pe loc Oscar, a fost redesenat de nenumărate ori, pentru că începuse să ne fie drag. Atunci când, chinuiţi de sete, lingeam peretele îngheţat, aveam mare grijă să nu ne atingem de Oscar.

— Unde mergem? întrebă micul infanterist de 17 ani, care avea ambele picioare strivite.

— Acasă, puştiule, îi şopti un subofiţer rănit la cap.

— Auzi la el! râse marinarul de la Marea Neagră, cu femurul zdrobit. Ce-i aia, casă? Raiul lui Hitler, în care îngerii lui Adolf, cu zvastica pe căpăţână, cântă „Horst Wessel“?

Se strâmbă spre stalactitele ce scânteiau rece.

Trenul porni din nou, acest ciudat tren sanitar alcătuit din 86 de vagoane pentru vite, murdare şi îngheţate, pline cu mizeria umană numită noroi. Eroi care blestemau, înjurau, plângeau, epave înspăimântate zvârcolindu-se de durere, acest soi de eroi de care pietrele de mormânt nu pomenesc niciodată.

— la spune, arabule, strigă Micuţul, ştii care va fi primul lucru pe care-l voi face când vom ajunge la afurisitul ăla de spital? Mă

voi ghiftui bine şi apoi mă voi năpusti peste puicuţe...!

Ochii îi erau strălucitori de dorinţă. Pentru prima dată în viaţă se ducea la spital, iar acesta în ochii lui era un fel de bordel, unde clienţii se bucurau de servicii complete. Legionarul râse în bătaie de joc.

— Îţi va veni ţie mintea la cap, băiete. În primul rând vei năduşi scoţând fărâme de fier prin toţi porii şi-ţi va pieri pofta de crailâc, crede-mă!

— Doare rău când măcelarii ăştia îţi taie în carne vie? întrebă uriaşul speriat.

Legionarul întoarse capul şi privi chipul mare şi bestial, palid de frică la auzul celor ce-l aşteptau.

— Cumplit. Îţi taie hălci întregi din slănină şi nu poţi spune nici of!

— Maică Precistă, gemu Micuţul.

Trenul se aplecă scârţâind într-o curbă lungă.

— După ce mă vor coase la spital, am gândit eu cu glas tare, îmi voi găsi o amantă, însă una scumpă, cu palton de vizon şi meseriaşă.

— Pricep cam ce-ai vrea, făcu Legionarul plescăind. O bucăţică fainâ!

— Ce-i aia o amantă? întrerupse Micuţul.

I-am dat lămuriri amănunţite.

— Adică o târfă în afara bordelului! Nu se poate...! Şi poţi să salţi de-astea?

Închise ochii şi începu să viseze batalioane de fete frumoase care dau din fund.

— Şi cam cât costă una? întrebă mijind un ochi.

— Solda pe un an de zile, i-am şoptit, uitând de durerea din spate, în timp ce mă gândeam la amanta cu vizon.

— Am avut odată o iubită la Casablanca, visă Legionarul. Asta a fost imediat după ce am fost numit sergent în compania a 3-a. Bună companie, un şef de treabă, nu unul afurisit.

— Dă-l dracului de şef, am mârâit eu. Toţi şefii sunt afurisiţi, mai bine vorbeşte-ne despre puicuţa ta.

— Era soţia depravată a unui armator putred de bogat. Nu mai avea douăzeci de ani şi avea dambla să-şi plătească amanţi, cărora le dădea apoi papucii, unul după altul.

— Şi ţi-a dat şi ţie plasă? Ca celorlalţi?

— Nu, minţi Legionarul, eu am şters-o. Avea pielea măslinie,

părul negru ca zmoala şi dessous-uri care te ameţeau precum un Roederer sec 1926. Dacă ai fi văzut-o, măi băiete!

Subofiţerul rănit la cap râse încetişor:

— Eşti un cunoscător, mi-ar plăcea să te văd la treabă.

Legionarul, cu ochii închişi, cu o cutie de mască de gaze sub ceafă, nu-l învrednici măcar cu o privire.

— Femeile nu mă interesează, sunt doar amintiri din trecut.

— Ce? făcu subofiţerul uluit, ai trecut cumva la inamic?

Râsetele ce izbucniră îl iritară pe Legionar.

— Ce vă priveşte asta pe voi, pifani nenorociţi?

Furios, zvârli o cizmă către subofiţer, care se feri. Cizma atinse pe aviatorul muribund, care nici nu observă.

— Bine ţintit, rânji celălalt.

Statura uriaşă a Micuţului se ridică încet. Nimeni altul, cu asemenea rană, nu ar fi fost în stare de aşa ceva. Cu sclipiri de nebunie în priviri, înşfăcă pe subofiţerul îngrozit, care ateriză în capătul opus al vagonului, cu zgomot înfundat.

— I-au tăiat biluţele nomadului! răcni uriaşul. Câinii din lagărul de la Fagen. Dacă mai aud o vorbă despre nomad, vă frâng gâtul! Uite aşa!

Rupse patul unei carabine şi aruncă bucăţile pe pereţii vagonului, după care căzu la loc gemând în paie.

Legionarul fredona în surdină „Vino, dulce moarte, vino…“.

— Eşti cam prost crescut, Micuţule.

Uriaşul izbucni în râs.

— Asta-mi place. Mai povesteşte de târfa ta din Casablanca. Ce bordel e şi Casablanca asta?

Legionarul îşi drese glasul.

— *Casa* nu-i un bordel, e un oraş de pe coasta Africii, unde legionarii de mâna a doua învaţă să-şi bea sudoarea, să halească nisip şi unde, noaptea, te poţi căptuşi cu un şancru. La *Casa* până şi idioţii care şi-au închipuit că Legiunea înseamnă o viaţă de aventuri află că nu-s decât nişte porci, fii de porci ca tine şi ca mine, la fel ca în toate armatele din lumea întreagă.

— Ticăloşilor! zbieră Feldwebel-ul nazist. Vai vouă atunci când mareşalul von Manstein va trece de Lodz şi se va îndrepta spre Moscova!

— Ca prizonier, în drum către Siberia? spuse cineva în bătaie de joc.

— Gura! răcni Micuţul. Mai spune ceva despre Africa.

— Dumnezeule, cât poţi fi de prost crescut! Era o fată pe cinste, continuă Legionarul. Allah mi-e martor că o iubeam. Se aplecă şi şopti:

— Ciudat că dragostea poate să doară atât de tare.

— Îţi intrase în suflet? întrebă Micuţul, care îşi scărpina fundul cu baioneta. Am păduchi în fund, zise în chip de scuză.

— Păduchii au generali isteţi, afirmă un ciung, al cărui unic braţ era ros de gangrenă. Găsesc întotdeauna locul cel mai potrivit pentru a ataca.

Îşi mirosi braţul.

— Gangrena însă nu le place, îi face să verse.

— Când voi ieşi din spital voi cafti un intendent, mărturisi Micuţul, cu ochii pierduţi pe pereţii vagonului.

— Ce ai cu intendenţii?

— Vite împuţite! N-ai observat niciodată că suntem uzi sub impermeabilele noastre? Pricepi cum vine chestia? Intendentul câştigă câte trei mărci la fiecare impermeabil, iar noi renunţăm la unul sau două pentru a găsi ceva mai bun; îţi dai seama cu cât se alege?

— Bună afacere, observă Legionarul. Allah! De-aş putea deveni intendent.

— Şi puicuţa ta? gemu Micuţul, uitând de intendent.

Legionarul răspunse ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi:

— Doar Allah ştie cât o iubeam. De două ori am încercat să mă omor după ce mi-a dat papucii.

Acoperind zgomotul trenului până la noi, răzbi un altul. Brusc s-a făcut tăcere. Ciuleam urechile asemeni unor animale hăituite.

— Jabos[1], murmură cineva.

Am început să dârdâim, nu de frig, ci pentru că moartea pătrunsese în vagon. Un avion. Se roti şi reveni, zumzetul crescu. Cu motorul urlând zbura în lungul trenului. Steaua roşie ţintea neîndurător crucile roşii ce punctau acoperişurile convoiului. Aparatul luă înălţime, apoi coborî în picaj.

— Vino, diavol roşu! urlă Micuţul. Câinele iadului, vino, să se termine o dată!

Ca şi cum pilotul l-ar fi auzit, gloanţele răpăiră în pereţi ieşind pe cealaltă parte. Se auziră ţipete, apoi horcăituri. Legionarul

[1] Prescurtare de la „Jagdbomber“ - avion de vânătoare şi bombardament (N.T.)

fredona „Vino, dulce moarte, vino...“. Cineva hohotea, altul gemea ţinându-se de burtă. Locomotiva şuieră. Intram într-o pădure.

Fără îndoială că avionul se mistuise undeva, în cerul acestei dimineţi senine şi geroase. Roţile răsunau pe şine, frigul cumplit pătrundea prin găurile lăsate de proiectile.

— Alfred!

De mult nu mai pronunţasem prenumele micului legionar. Nici nu ştiu bine dacă o făcusem vreodată.

— Alfred... poate spun prostii. Nu ţi-ai dorit niciodată o casă a ta? Cu mobile şi aşa mai departe?

— Nu, Sven, a trecut vremea aceea, spuse rânjind.

Cât de mult îmi plăcea chipul său smead.

— Am peste treizeci de ani. Cu 16 am intrat în Legiune, adăugându-mi doi. Sunt de prea multa vreme un porc. Gunoiul este elementul meu. Camera împuţită de la Sidi-bel-Abbès va rămâne ultima.

— Şi asta nu te necăjeşte?

— Nimic nu trebuie să te necăjească. Viaţa e frumoasă, vremea e frumoasă.

— E atât de frig, Alfred.

— Şi frigul e bun. Orice vreme e bună, atâta timp cât eşti în viaţă. Până şi o puşcărie e bună, atunci când încă mai trăieşti şi nu te gândeşti la ce ar fi putut fi dacă... Acest „dacă“ îi supără pe oameni.

— Nu ţi-e frică de o rană la gât? întrebă cel cu gangrena. Poate va trebui să porţi un colier de fier.

— Ei şi! Când toate se vor sfârşi, îmi voi găsi o slujbă într-un depozit al Legiunii. În fiecare seară o sticlă, apoi şi bursa neagră cu materialele. Şi nu mă gândesc la ziua de mâine; la moscheie de două ori pe zi. De rest, puţin îmi pasă.

— Eu, spuse stegarul, după ce va fi dat jos Hitler, mă voi duce la Veneţia. Am locuit acolo timp de doisprezece ani, împreună cu babacul. Frumos oraş. Cine cunoaşte Veneţia?

— Eu, rosti un glas stins într-un colţ.

Era aviatorul pe moarte. Am încremenit. Uleiul încins îi arsese obrazul, ochii nu mai erau decât două pete roşii într-o masă cenuşie, cu reflexe vineţii.

Infanteristului îi curgeau balele; fără să privească spre muribund, întrebă:

— Ai fost deci la Veneţia?

O tăcere lungă, pe care nimeni nu cuteză s-o întrerupă. Se întâmpla rar ca un om pe moarte să vorbească despre un oraş.

— Canalul cel mare[2] e mai frumos în lumina serii. Gondolele seamănă cu diamantele lăsând în urma lor jerbe de perle... Este cel mai frumos oraş din lume, în care mi-ar fi plăcut să mor, spuse cel aproape mort, ştiind bine că va muri într-un vagon de vite, undeva pe lângă Brest-Litovsk.

— Un soldat bătrân este întotdeauna mulţumit, visă mai departe Legionarul, pentru că trăieşte şi ştie ce înseamnă asta. Numai că nu sunt prea mulţi soldaţi bătrâni. Cea cu coasa nici nu-i ştie.

Trenul frână scrâşnind. Înaintă în scuturături scurte, apoi frână din nou. Se opri cu un urlet prelung şi locomotiva se îndepărtă să se alimenteze cu toate câte trebuiau unei locomotive.

Ne aflam într-o gară. Zgomot de cizme, strigăte, comenzi. Se auziră râsete, mai ales un râs autoritar, de gradat, un amărât de trupete nu putea râde în felul ăsta.

— Unde suntem? întrebă pionierul.

— În Rusia, idiotule.

Cineva deschise uşa vagonului şi apăru faţa nătângă a unui subofiţer sanitar.

— Heil, camarazi! necheză el.

— Apă! se auzi un geamăt ce ieşea dintre paiele soioase.

— Puţină răbdare, veţi primi apă şi supă. Aveţi grav-răniţi aici?

— Te ţii de bancuri! Suntem proaspeţi ca ţiparii, hohoti stegarul. Tocmai ne întoarcem de la un meci de fotbal.

Subofiţerul dispăru în grabă. Trecu o vreme, apoi se iviră câţiva prizonieri de război, păziţi de un ostaş teritorial, care duceau o găleată cu supă călduţă. O turnară în gamelele noastre dezgustătoare. Am mâncat-o şi ni se făcu şi mai foame. Ostaşul ne făgădui să ne mai aducă, dar nu făcu nimic, în schimb sosiră alţi prizonieri să dea jos cadavrele. Patrusprezece cadavre, din care nouă în urma atacului aerian. Au vrut să-l ia şi pe aviator, dar acesta izbuti să-i convingă că încă mai trăia.

Ceva mai târziu sosi un medic tânăr, însoţit de câţiva subofiţeri sanitari. Aruncă ici şi colo o privire şi de fiecare dată

[2] Este vorba de Canal Grande (N.T.)

spuse acelaşi lucru: „Trece, nu-i nimic grav.“ Când ajunse lângă Micuţul, izbucni furtuna.

— Lepădătură de târfă! Mi-au smuls jumătate de cur, însă nu-i nimic grav, ai? Culcă-te aici, fachirule, să-ţi smulg pe al tău şi să-mi spui dacă-i de râs!

Îl apucă de gleznă pe medic, care se lungi în paiele puturoase.

— Bravo! se bucură gangrenosul şi începu să-l lovească pe medic peste faţă cu braţul său putred, din pansamentul căruia se scurgea sânge şi puroi.

Medicul fu tras afară de doi subofiţeri în ultima clipă, plin de puroi şi cumplit la vedere.

— Nu-i nimic grav! zbiera Micuţul. Nătărăule!

— Asta te va costa scump! ameninţă medicul furios.

— Du-te dracului!

Cei trei au sărit jos şi au tras uşa glisantă. Trenul a pornit mai departe a doua zi dimineaţa, dar au uitat să ne mai aducă micul dejun.

Aviatorul încă mai trăia, un altul murise în timpul nopţii şi doi dintre noi se luară la bătaie pentru cizmele sale. Cizme frumoase şi moi, care meritau să te baţi pentru ele, fiind făcute cu siguranţă înainte de război, căptuşite cu piele de culoare deschisă. Le dobândi un Feldwebel artilerist. Pumnul său pocni bărbia subofiţerului de vânători, făcându-l să uite câtva timp de cizme.

— Ce cizme grozave! exclamă Feldwebel-ul, strălucind de bucurie.

Scuipă pe ele şi le lustrui cu mâneca.

— Mai bine ai da mortului pe ale tale, îl preveni cineva, altfel s-ar putea să le pierzi pe cele noi foarte curând.

— Să îndrăznească cineva! strigă Feldwebel-ul, ca un câine care îşi apără osul.

— Jefuirea şi despuierea cadavrelor, asta înseamnă Consiliul de război, să ştii!

Subofiţerul trase o înjurătură, dar îşi scoase cizmele, cu care încălţă mortul. După o oră, nici cadavrul nu şi-ar mai fi recunoscut propriul echipament, până la cel mai neînsemnat articol.

Subofiţerul Huhn, cel cu burta deschisă, cerea într-una apă. Legionarul îi aruncă o bucată de gheaţă s-o sugă. Mie au început să-mi ardă picioarele şi întreg trupul îmi era străbătut de

împunsături; oasele mele păreau cuprinse de flăcări. Ştiam despre ce e vorba: la început sunt dureri, care apoi se liniştesc. Urmează flăcările, până ce picioarele devin insensibile. Aceasta e gangrena şi picioarele mor, atunci durerile urcă şi mai sus. La spital se taie capătul cuprins de gangrenă. Mă înfior... Amputarea... Numai asta nu! l-am şoptit groaza mea Legionarului, care mă privi:

— Pentru tine asta ar însemna sfârşitul războiului. Mai bine îţi pierzi un picior decât capul...

Da, războiul ar lua sfârşit. Am încercat să mă consolez în timp ce panica mă gâtuia. Picioarele, fireşte... Cu mâinile ar fi mai rău. Spaima mă făcea să mă cutremur. Nu, nu, fără cârje! Nu vreau să fiu invalid...

— Ce te-a apucat? mă întrebă Legionarul uluit.

Strigasem „invalid!“ fără să-mi dau seama. Am adormit din nou. M-au trezit durerile, însă eram mulţumit; picioarele mă dureau, prin urmare încă mai trăiau. Mai aveam picioare bune. Au urmat încă două opriri. De fiecare dată l-am auzit spunând:

— Nu-i grav.

— Pe barba Profetului, ce e grav atunci? Legionarul îl arătă pe aviator, care tocmai murise. Dar el, nici el nu-i grav?

Nu a răspuns nimeni. Ciudatul tren sanitar auxiliar îşi urma drumul spre vest. După douăsprezece zile de călătorie, la Craiova, 62% dintre răniţi au fost descărcaţi sub formă de cadavre.

— Şleahtă de smiorcăiţi, bombăni preotul. Îi cereţi lui Dumnezeu să vă ajute, ce are însă Dumnezeu de a face cu nişte tâlhari ca voi?

Chemă infirmierele să ia doi morţi.

În după-amiaza aceea, preotul căzu pe scări şi îşi rupse braţul în trei locuri.

— Geme cât voi toţi la un loc! ne spuse infirmiera râzând.

Infirmiera aceasta avea nevoie de două împerecheri pe zi pentru a-şi păstra buna dispoziţie.

— Ce oameni ciudaţi! murmură micuţul Legionar.

Se întoarse cu faţa spre noi şi ne povesti despre un sihastru care se retrăsese în deşertul Riful-ui.

MAGAZIA MORŢII

În fostul seminar din Cracovia, care purta acum numele de „Spitalul auxiliar nr.3“, medicii operau în tăcere. Biroul stareţului servea drept sală de operaţie. Nicicând bunul părinte nu şi-ar fi putut închipui că aici vor muri atâţia oameni.

Eram întins pe o targă, tare ca tabla ondulată, şi aşteptam să fie operat un rănit la cap. Omul muri. Veni apoi rândul unui vânător, rănit la burtă. Muri şi el. După el au mai murit încă trei, după aceea doi au fost scoşi afară încă în viaţă. Îmi venise rândul.

— Păstraţi-mi picioarele! au fost ultimele cuvinte pe care le-am rostit înainte de anestezie. Chirurgul tăcea.

M-am trezit într-o cameră şi mai aveam picioare. Primele ore au fost destul de plăcute, apoi au început însă suferinţele. Dureri atroce, suferinţe cumplite atât pentru mine cât şi pentru ceilalţi. În odaia ce puţea a iod şi fenol se înălţau neîntrerupt gemete, în timp ce întunericul protector se lăsa încet asupra paturilor.

O infirmieră se plecă deasupra mea, îmi luă pulsul şi îşi văzu de drum mai departe. Febra creştea, chinurile morţii se târau în jurul nostru, mă încolăceau ca şerpii. Într-un colţ al încăperii pândea Femeia cu coasa. Femeia cenuşie, învăluită în negru, avea mult de lucru.

— Fainã pradă, mortăciune, nu-i aşa? Pradă fainã... Dar nu cred că mi-e fricã...

Tremuram de frică.

— Pleacă de aici, putoare a fenolului! Aşteaptă tu puţin, să vină ruşii, îţi vor arăta ei ţie, mic-burgheză nemţoaică!

Femeia cu coasa râse răguşit, tremurând de nerăbdare. Era la capătul răbdării. Legionarul fredona într-una „Vino, dulce moarte, vino...“.

Mi-am acoperit urechile cu palmele să nu mai aud cântecul ăsta blestemat, dar mii de glasuri intonau în cor: „Vino, dulce moarte, vino...“. Femeia cenuşie ridică încântată privirile şi încercă tăişul coasei, o coasă strălucitoare. La fel de tăioasă ca ghilotina de la Plotzensee sau de la Lengries. Cu toate că Ursulei

capul i-a fost tăiat cu o bardă, la Kolima[3]...

— Ce tot îndrugi, nătărăule? Doar ştii bine că iubita ta era la Berlin şi se culca cu SS-iştii, să mai treacă timpul... Minunată fată! Nu te mai smiorcăi, cretinule... Era o vreme când mai erai un soldat adevărat şi acum tremuri de spaimă înaintea Femeii cu coasa! Bate călcâiele, stai drepţi, şi ia-ţi rămas-bun. Cum vei trece pragul, toţi te vor uita. Vino, vulturule, vino şi ia-mă! Crezi că mi-e teamă de tine?

Femeia cenuşie se ridică. Învăluită în mantia ei neagră, se apropie de patul meu... Încet... Am scos un răcnet. Infirmiera a venit în fugă să-mi şteargă fruntea. Doamne, ce mângâiere răcoroasă... Ploua. Picăturile monotone îmi potoleau nervii. Femeia cu coasa dispăruse, luând cu ea pe doi dintre noi.

După o săptămână am fost mutat în alt salon, unde i-am întâlnit pe Micuţul şi pe Legionar. Micuţul se alesese cu şapte zile de carceră, la ieşire, pentru că strigase „Ura! Au venit târfele! Repede în scutece, camarazi!“ la apariţia infirmierei-şefe, care era însoţită de ajutoarele ei. A urmat un scandal monstru şi bineînţeles sancţiuni din partea medicului-şef. Nefericitul nostru prieten nu mai pricepea nimic. Încă nu înţelesese diferenţa între un spital şi un bordel.

— Ciudate lucruri mai vezi pe aici! făcu Legionarul în bătaie de joc. Unele dintre infirmiere sunt rele de muscă. Am prins toate ponturile de la Hansen, care-i aici de 17 luni. Uite, de pildă, sora Lise, a încercat un regiment întreg nădăjduind să facă un băiat. Degeaba. Dar continuă. Zice că-i o datorie patriotică!

[3] Lagăr pentru prizonierii germani (N.T.)

Într-o zi cu vreme frumoasă am fost instalaţi, înfofoliţi în pături, pe o terasă de unde puteam vedea Elba sclipind şi şlepurile trase împotriva curentului. În faţa acestei privelişti, orele se scurgeau molcom, în zgomotul ritmic al ciocanelor de nituit din uzina de la Stulpen.

Picioarele mele înţepenite trebuiau reeducate. Ultima schijă de obuz, pe care o luasem pe când mă căţăram pe faleză[4], atinsese coloana vertebrală. O infirmieră mă învăţa să merg. Am suferit cumplit, însă, încetul cu încetul, răbdarea acestei femei urâte şi devotate a făcut minuni. Numele ei? L-am uitat. Numele prietenilor îl uiţi, pe al duşmanilor niciodată.

Micuţul îşi preveni tovarăşii săi de salon:

— E mai bine să ştiţi dinainte. Dacă dă dracu să mă lăsaţi fără bere, vă puteţi număra morţii!

DICTATURA MICUŢULUI

Rusia – sau mai exact ceea ce cunoşteam noi din Rusia, adică frontul de est – părea departe. Numele acesta rămăsese pentru noi simbolul iadului, însă un iad ale cărui grozăvii depăşeau în sadism tot ce născociseră religiile pentru a-i înspăimânta pe păcătoşi. Într-adevăr, eram departe, însă eram răniţi, bolnavi, desfrânaţi, îmbătaţi de viaţă şi de dorinţa de a uita. Ne băteam joc de toate, deoarece mâine vom muri.

Hamburg. Un spital bun, câţiva medici buni, alţii mai puţin buni, infirmiere de toate felurile. Pretutindeni pe unde fusesem ne-au măcelărit, dar acum se terminase. Eram pe picioare, aveam dreptul să ieşim, bordeluri, încăierări şi toate câte ne lipsiseră. Ne împerecheam cu orice femeie întâlneam – excepţie făcând desigur Legionarul, care nu mai era în stare, de când fusese mutilat de SS-istul din lagărul de la Fagen. Alfred Kalb se distra însă altfel: bea. Când spuneam „nomadul se ţine bine“ însemna că era într-atât de beat încât alţii în locul lui ar fi fost morţi.

Foarte curând, în trei cârciumi din oraş, ni s-a dat în mod politicos a înţelege că prezenţa noastră era nedorită. Politeţe care îi displăcu Micuţului şi costă pe autori două comoţii

[4] Vezi *Blindatele morţii,* de acelaşi autor. (N.E.)

cerebrale, un nas rupt şi câteva fracturi de mică importanţă. După care namila se prăbuşi în propria-i vărsătură, în spatele statuii lui Bismark, de unde fu ridicat de patru haidamaci din Poliţia militară. Medicul-şef hotărî că i-ar trebui puţin repaus. Zece zile în camera de izolare, zece zile care l-au doborât. În fiecare zi spălături stomacale, în fiecare zi clismă, la fiecare două zile test amibian, plus două injecţii împotriva „bolii portului“, cu urmarea că sărmanul Micuţul blestema toate femeile din lume.

Dr. Hahler nu punea niciodată pe cineva în carceră. Nu, camera de izolare era suficientă; făcea de zece ori mai mult decât orice măsură disciplinară.

Ne aflam toţi la spital din cauza febrei: febra mlaştinii, malarie, tifoidă, spaniolă sau mai ştiu eu care. Muream de febră ca muştele.

— E o chestiune de inimă, spunea dr. Hahler, care îşi împodobea întotdeauna frazele cu „well“ sau „OK“, aşa cum Legionarul spunea „bon“. Unul trăise multă vreme printre englezi, celălalt printre francezi. Maniile astea străine îi enervau pe unii, altora însă le inspira încredere. Nici medicul şi nici nomadul nu erau de-ai noştri.

Dr. Hahler nu purta niciuna din numeroasele sale distincţii, şi ele toate străine, acordate de duşmanii celui de-al III-lea Reich. Decoraţii glorioase şi umane, rău-văzute în domnia brutelor. După 20 iulie 1944 au încercat să-l spânzure pe dr. Hahler, norocul însă l-a ajutat şi lucrează şi acum în acest spital de febrili, în care atâta lume îi datorează viaţa.

În spital găseşti de toate, de la cele mai bune la cele mai rele: studenţi la medicină nazişti, incapabili, formaţi în grabă, şi medici lipsiţi de inimă, care nu cunosc decât un singur lucru, regulamentul.

— Să trecem în biroul meu, spunea dr. Hahler, de fiecare dată când se petrecea vreo dandana.

După o jumătate de oră îl vedeai pe împricinat ieşind roşu la faţă şi ruşinat.

— Secături! rezumă Hahler.

Era un conducător pedant, înţelegător, invizibil şi omniprezent. Toată lumea ştia aceasta, începând cu ticălosul doctor Frankendorf, medic de stat-major, până la soldatul Georg Freytag din salonul nostru.

Georg avea o boală ciudată care nu putea fi identificată. I se luau mereu probe de sânge, dar fără niciun rezultat. Când părea că totul merge spre bine, febra începea din nou să urce.

Controlau, căutau, bănuind că simulează, însă febra era autentică. Se făceau razii fulger, la ordinul banditului de Frankendorf, pentru a descoperi zahărul cu benzină, ori alt mijloc de provocat temperatura. Frankendorf conducea personal operaţiile, măgulea, ameninţa, dar era nevoit să se retragă învins. Georg avea febră.

Micuţul şi-a pierdut o după-amiază întreagă făgăduindu-i munţi de minunăţii ca preţ al secretului, dar Georg clătina din cap:

— Febra mea e adevărată, poţi să mă crezi, camarade.

Un tip ciudat, nu bea, nu juca, nu-l preocupau fetele. Se plimba întotdeauna singur. Era băiat frumos, un băiat bun pe care toată lumea îl adora, mai puţin Frankendorf, care începuse a-l un pe ostaşul acesta de 24 de ani.

Ocupam camera 72, cu vedere spre Reepersbahn[5] şi Palatul Justiţiei, de la capătul bulevardului. Legionarul scoase la iveală de sub saltea o sticlă de bere. De fapt era o sticlă mare de Kümmel[6], care trecu din mână în mână. Heinz Bauer se şi îmbătase.

— Aţi văzut fetele care au fost răcite? Afurisit de nostime! spuse Stein, aducând vorba de o serie de crime comise recent. Povesti că fetele fuseseră violate, apoi de fiecare dată sugrumate cu un ciorap ori altă piesă din lenjeria lor intimă, după care tăiate cu cuţitul pe burtă. Fără îndoială, opera unui sadic. Poliţia era la capătul răbdării.

— Poate că-i Frankendorf, emise Micuţul. Ce baftă am avea dacă l-am putea turna!

— Toate astea vor sfârşi rău, strigă sudetul Mouritz, un voluntar pe care nu-l puteam suferi. Voi care vă pierdeţi vremea cu târfele! Vă bălăciţi în noroi! Mi-e scârbă de voi toţi!

Tipul era cam puritan.

— Tu vorbeşti? făcu Micuţul ameninţător. Eşti un luda vândut

---

[5] Celebra stradă a plăcerilor din apropierea portului Hamburg, în lungul căreia pe vremea corăbiilor se întindeau funiile (Reep = funie). Adevărata *rue Pigale* de la gurile Elbei, afectată şi ea în prezent de flagelul SIDA, bordelurile şi localurile deocheate făcând loc mafiei jocurilor mecanice. (N.T.)

[6] Rachiu de chimion (N.T.)

lui Adolf!

Mesteca un boţ de slănină, din care zvârli o bucată în mutra cehului care păli şi se îndreptă spre el.

Cu un răcnet de groază, Mouritz se strecură sub pat, pe care Micuţul se tolăni aşa încălţat cum era, trăgând de slănina pe care nu izbutea s-o rupă cu dinţii. În clipa aceea, o infirmieră întredeschise uşa, nu văzu altceva decât pe uriaşul încălţat pe pat şi alergă cu ochii ieşindu-i din cap s-o cheme pe sora-şefă. Aceasta veni în trap. Priveliştea namilei care se lăfăia cu slănina într-o mână şi cu sticla în cealaltă îi tăie răsuflarea.

— Ai înnebunit?

Micuţul scoase sticla de la gură şi scuipă pe deasupra patului drept în scuipătoarea de lângă uşă. Infirmiera se feri la timp. Trase cu putere aer în piept adulmecând.

— Ce vrei, sperietoare bătrână?

Ne ţineam respiraţia. Era beat şi în stare de orice. De curând se încăierase cu o fată, într-o cameră de la etajul 3. Fata avusese pretenţia să facă baie înainte de a se culca cu ea. În chip de protest, aruncase cada pe fereastră şi zgomotul i-a făcut pe toţi să se repeadă în pivniţă crezând că e bombardament.

Ochii infirmierei-şefe, poreclită „Bilă de seu“ dispăruseră de pe faţa ei ca o lună plină.

— Îndrăzneşti? şuieră ea, şi se aplecă asupra uriaşului, culcat foarte liniştit pe pat.

— Ridică-te, porcule! dacă nu vrei să faci cunoştinţă cu mine.

— Păstrează-ţi muniţia, graso. Te ştiu eu. Te cheamă „Bilă de seu“, dar eu îţi zic „Grămadă de slănină“. Haide, întinde-o!

Chipul femeii se înroşi.

— Sus, vită!

Îl înşfăcă pe Micuţul, îl ridică, spre uluirea noastră, şi-l aruncă pe podea, unde ateriză zgomotos. Total vrăjit, se aşeză şi o privi fără o vorbă. Bilă-de-seu întinse cearceaful, aruncă slănina şi rachiul în cutia cu gunoi şi ieşi fără a mai spune ceva.

— Sfântă Născătoare, articulă bruta, ce m-aş bate cu ea! Ce cafteală ar ieşi, vă puteţi închipui, băieţi?

— Te-ar strivi ca pe un pui de găină, fu de părere Bauer.

— Ce-aş mai viola-o pe sperietoarea asta, ah! Ce i-aş face!

Uşa se deschise şi Bilă de seu obtură deschizătura.

— Ai zbierat destul, bestie. Mai sunt şi bolnavi. Dacă nu te potoleşti, ai de a face cu mine.

Trânti uşa fără să se sinchisească de bolnavi.

— Ce femeie! spuse Micuţul vesel.

Se duse să pescuiască sticla din coşul de gunoi şi o goli dintr-o sorbitură.

— Într-o bună zi îţi vei frânge gâtul, de prost crescut ce eşti, îi spuse cu blândeţe Legionarul, de pe patul său de la perete. Era cel mai bun pat din salon şi îl ocupase din prima clipă când sosise. Patul era al cehului Mouritz, care protestase timid. Legionarul îl privise de sus, fără a-i răspunde. Cum Mouritz se încăpăţâna, Kalb dădu ziarul de o parte şi se ridică încet.

— Rahat, camarade!

— Ce-ai zis? făcu Mouritz, părând că nu e înţeles.

Simţeam că urmează caftul. Micuţul veni mai aproape, ca un urs ce simte mierea; Mouritz nu văzu furtuna apropiindu-se, dar se simţi apucat de gheare de oţel şi azvârlit pe cel mai rău pat, cel de lângă uşă. Cel care îl ocupa era veşnic trezit de ceilalţi, care aprindeau ori stingeau lumina.

— Eşti doar un porc, spuse încetişor uriaşul, şi ai cerut patul ăsta, nu-i aşa?

— Da, capitulă Mouritz.

Micuţul ridică o sprânceană.

— Domnule reangajat clasa I, se grăbi să adauge cehul.

— Bun, spuse celălalt, mulţumit.

Îl sili pe Mouritz să cânte un psalm de 9 versete despre mântuirea lumii, după care îi porunci să meargă la culcare. În schimb el se porni să zbiere un cântec care l-ar fi putut duce la ştreang, pentru înaltă trădare, apoi aruncă sticla pe fereastra deschisă; de jos se auziră proteste vehemente. Era din ce în ce mai beat. În cele din urmă, un pumn bine ţintit îl ameţi şi în salon se lăsă liniştea.

Tanti Dora nu se gândea decât la bani. Trăia în spatele tejghelei, chiar sub peştele-spadă împăiat şi sorbea cât e ziua de lungă aquavit cu angustura, nelăsând nimic să-i scape din cele ce se petreceau în local.

Micul Legionar şedea în faţa ei şi bea pernod.

— O născocire a diavolului, spunea el, dar nu-ţi dai seama decât la al optulea pahar.

Râse şi îl dădu fetei pe al nouălea. Aceasta se dezbrăcă într-una din nişele înguste. Avea lenjeria neagră ca noaptea şi transparentă. Doar chiloţii erau roşii, de un roşu corai. Dar numai Stein şi Ewald i-au văzut.

TANTI DORA

Ne petreceam timpul la „Vindstyrke II“[7], o bombă din spatele gării. Tanti Dora, patroana acestei cârciumi de lux, era o femeie dură şi urâtă pentru care nu conta nimic altceva decât banii. Noi, craii morţii, nu puteam decât să-i dăm dreptate: „Cu bani îţi poţi cumpăra viaţa veşnică lângă Allah, în văile albastre“, spunea Legionarul, aplecându-şi fruntea către sud-est.

— Cu bani poţi veni la Tanti Dora, am spus eu, trimiţându-i bezele din vârful degetelor.

Eram plini de bani, iar bursa neagră din Hamburg era cel mai bun vad din lume. Puteai cumpăra aici tot ce-ţi doreai, până şi un cadavru.

La Tanti Dora lumina era roşie, difuză şi se dansa, cu toate că era interzis şi poliţia îşi făcea apariţia destul de des. Dar gazda noastră era un diavol cu fustă, iar ginitorii nu observau niciodată nimic. Pe fişa stabilimentului era scris: „Local special, neinteresant politic“, însă nu era loc unde să se petreacă mai multe lucruri interzise ca la „Vindstyrke II“.

Veneau aici dame în căutare de experienţe prohibite, care şovăiau, emoţionate, să treacă pragul, ori oameni care se îmbătau înainte ca o mână misterioasă să le taie beregata. Cadavrul era găsit apoi în Elba, iar vama îl depunea în antrepozitul de lângă Langenbrücke.

---

[7] „Tăria vântului II“, în jargon hamburghez (influenţat de contactul cu apropiata populaţie daneză) (N.T.)

O fată cu rochia până la genunchi îl întrebă pe Legionar dacă dansează. Nu-i acordă nici măcar o privire.

— Dansăm, micule? insistă fata, privind cu interes mutra brutală, străbătută de o cicatrice lungă, de un roşu aprins.

— Du-te dracului, stricato! mârâi Legionarul.

Fata începu să ţipe furioasă. Un bărbat tânăr înaintă pe la spate spre scaunul Legionarului şi îşi îndreptă mâinile către gâtul lui, dar în aceeaşi clipă o lovitură între picioare şi alta în mărul lui Adam îl culcară la pământ. Legionarul se aşeză la loc şi mai ceru o votcă. Tanti Dora făcu semn portarului, un belgian solid, care ridică trupul neînsufleţit şi-l aruncă în spatele unei uşi, de unde alţii îl transportară într-un loc depărtat. Fata s-a ales cu o scărmăneala bună, într-o cămăruţă de lângă bucătărie. Nu strigă, fiind pe jumătate sufocată sub o pernă murdară ce înăbuşise multe alte ţipete. Un fost proxenet şi-a asumat sarcina s-o pedepsească cu un bici scurt căzăcesc, primit cândva de la un SS-ist. Acesta avea două: unul cumpărat de la Ewald, călăul de la Tanti Dora, celălalt de la un agent de poliţie judiciară, care îl socotise numai bun pentru a stoarce mărturisiri cu el.

Într-adevăr, biciul acesta contribuise la avansarea sa, deoarece într-o dictatură trebuie să dai randament. SS-istul căzu prizonier lângă Shitomir şi a fost spânzurat deasupra focului. Nu a mărturisit mare lucru, căci oamenii de la GPU întinseseră puţin prea tare plopul. Nu i-au trebuit decât două minute să moară.

Ewald o biciui pe fată de două ori, după care se culcă cu ea, aşa cum obişnuia. În ziua următoare, fata fu văzută din nou la Tanti Dora primind ca de obicei 35% din încasări, nu-i mai ceru niciodată Legionarului să danseze eu ea.

Într-o seară, două dame bine au luat loc lângă Legionar. Nu erau târfe; una dintre ele îşi aruncă privirea asupra camaradului nostru şi se instală picior peste picior ridicându-şi fusta. Se vedea colţul unui jupon alb, scrobit, şi lenjeria parfumată. Legionarul îşi aprinse o nouă ţigară de la veşnicul chiştoc pe care îl ţinea între buze şi se uită chiorâş la şampania lor.

— Châteauneuf? E cu adevărat cea mai bună?

Damele se făcură că nu au auzit. Legionarul chicoti aplecându-se spre brunetă, pe care prietena ei o numea Gisèle.

— Vreţi să ne jucăm împreună pe o sută de mărci?

Dama nu răspunse, dar roşi şi Legionarul izbucni în râs. Tanti Dora, care urmărea manejul printr-o oglindă, se porni şi ea să

râdă.

— Dacă am urca împreună, ţi-aş da două sute de mărci şi o pereche de chiloţi noi, şopti prietenul nostru.

Tanti Dora se înecă cu biterul ei, un amestec de rachiu danez cu angustura. Asta cică ar curăţa sufletul de păcate, spunea ea, dar un preot îi zisese că sufletul ei era cam greu de curăţat.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Lisa îl respingea pe Legionar. Îşi golise paharul dintr-o singură sorbitură, în timp ce prietena ei abia se atinsese de al său.

Legionarul râse pe sub mustaţă şi făcu semn chelneriţei care o ajuta pe Tanti Dora la bar, arătându-i paharul gol. În paharul Lisei au fost turnate imediat câteva picături dintr-o sticlă al cărei conţinut era secretul patroanei. Rezultatul era întotdeauna mulţumitor. Tanti Dora murmură în timp ce umplea paharul Legionarului:

— Eşti un porc, dar să fie într-un ceas bun; porcărioarele sunt rentabile, băiete.

Legionarul râse din nou.

— Doamnă, patru sute de mărci şi lenjerie nouă de la Paris? îi propuse scoţând rotocoale de fum.

Trude suflă pe un pahar foarte curat şi începu să-l şteargă cu îndârjire. Ştia la fel de bine ca noi că Legionarul nu putea avea legături cu o femeie. Tanti Dora scoase o ţigară lungă.

— Dă-mi un foc, bastard african.

Legionarul se execută şi se trase de nas.

— După tine, cam cât ar trebui să dau doamnei pentru o raită prin pat?

Se întoarse spre Lisa:

— Ai picioare frumoase, doamnă, ai picioare foarte frumoase. Mi-ar plăcea să te dezbrac. Şase sute de mărci pentru a te dezbrăca, înainte însă ai vrea să dansezi cu mine, doamnă?

— Nu! Lasă-mă în pace, nu sunt ceea ce crezi.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Adevărat? Mare păcat. Zâmbi politicos. Dar nu ne puteţi părăsi în felul acesta, doamnă.

Gisèle nu bea, în schimb fuma şi îi era cald. Luă loc lângă mine şi o întrebai într-o doară dacă vrea să se culce cu mine. Eram şi eu beat, îmi dam seama că sunt bădăran, dar puţin îmi păsa. Gisèle clătină din cap în timp ce îşi balansa piciorul încălţat cu pantof de seară, din mătase roz. „Trebuie că e

bogată“, mi-am zis.

— Culcă-te cu mine.

Se prefăcu că nu aude şi, profitând de o nouă încăierare a Micuţului, dispăru, uitându-şi însă poşeta. În ea era o carte de identitate împreună cu adresa ei şi bani, din care Legionarul luă o sută de mărci.

— Ăsta-i preţul experienţei, spuse el şi comandă cel de-al optsprezecelea pahar. Va veni singură după acte, nu trebuie să i le duci, urmă el, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile.

Lisa avea un nume cu *von* şi locuia nu departe de Elba; era fără îndoială o femeie bogată.

— Trebuie că-i plină de biştari, făcu Ewald, lingându-se pe bot.

— Dacă te atingi de ea… începu în şoaptă Legionarul, în timp ce se juca cu şişul. Ewald se scutură ca de un fior şi râse galben, ochii săi oribili de peşte i se roteau în cap. L-am văzut pe Micuţul cum se ridică şi aruncă cuţitul, care se înfipse între degetele lui Ewald, fără să-l rănească.

— Ce eşti tu?

— Un câine puturos, bâlbâi Ewald, privind ca hipnotizat cuţitul. Acesta aparţinuse unui om din îndepărtata Siberie, un om pe care îl omorâsem cu lovituri de cizmă, lângă Cerkasy, pentru că scosese un ochi locotenentului de vânători din regimentul 104. Micuţul luase cuţitul din cizma tipului şi se folosea de el cu măiestrie. Într-o zi, pe frontul de răsărit, am plecat în recunoaştere peste un pod ce părea vechi, nefiind nimeni care să-l întreţină; era un pod din fier şi din lemn. Am trecut podul în grabă, cizmele noastre răsunau pe metal; printre traverse, râul rânjea răutăcios, deoarece, ştia ceea ce noi nici nu bănuiam, bucuria pe care ne-o pregătea Ivan.

Mergeam pălăvrăgind ca de obicei, iar Micuţul venea din urmă. Era foarte prost dispus căci de trei zile nu mai fusesem aprovizionaţi şi mai ales pentru că Bătrânul îi interzisese să violeze una dintre femeile în uniformă, ce căzuseră prizoniere noaptea trecută.

— Te omor ca pe un câine dacă te atingi de ea, mârâise ameninţător Bătrânul.

Prin urmare, Micuţul rămăsese în urmă, îmbufnat şi frământat de gânduri ucigaşe. Patrula se mistuise în ceaţa din care mai răzbătea doar zvonul glasurilor. Brusc, se opri. Ieşind din pâcla groasă, o umbră tăcută încălecase parapetul şi aluneca după noi

cu paşi de pisică. Într-o clipă, Micuţul deveni un altul, cizmele sale încetară să scârţâie şi gorila, preschimbată în panteră neagră, dispăru în spatele omului, prin aburii cenuşii.

Un ţipăt răguşit. Patrula amuţi deodată, tresărind ca un singur om. Se auziră gemete, apoi paşi grei răsunând pe fier. Luasem automatele în mână. Bătrânul clipea des, Porta pregătea o grenadă, iar Stege tremura, ca de fiecare dată când se întâmpla ceva.

Din neguri apăru Micuţul, trăgând de picior o formă lipsită de viaţă. O aruncă în faţa noastră rânjind.

— L-aţi văzut pe ăsta?

Gâtul siberianului era deschis, roşu precum urechile unui peşte mare, iar sângele se scurgea pe pod.

Micuţul îşi şterse sângele întunecat de pe obraz.

— Porcul m-a murdărit tot când l-am ucis.

Bătrânul trase adânc aer în piept.

— Unde ai dat de el?

— Ieşea din râu, în spatele vostru, dar l-am crestat puţin pe stalinistul ăsta.

— Ne-ai salvat, zise Bătrânul, şi ne arătă încărcătura de explozibil de sub haina mortului.

— Vânător sinucigaş, bâlbâi Stege cutremurându-se.

Porta şuieră lung.

— Micuţule, mai spuse Bătrânul, ne-ai salvat viaţa. Individul ăsta ne-ar fi transformat în rachete.

Uriaşul se foi jenat, nefiind obişnuit să fie lăudat.

— Eşti iute de cuţit, zise Legionarul cu mândrie, fiindcă îi fusese profesor Micuţului.

Namila se umflă în pene de plăcere; privi spre Bătrânul implorându-l:

— Atunci pot s-o iau pe aia cu fundul mare?

Bătrânul făcu nu din cap, îşi aruncă automatul pe umăr şi porni din nou la drum. Îl urmam în tăcere. Micuţul ţipa şi glasul său puternic trebuie că se auzea până la ruşi, pe partea cealaltă a râului. Bătrânul se opri şi puse arma sub nasul uriaşului:

— Ţine-te departe de soldăţoaică, ori te duci drept în iad şi mi-ar părea rău. Nu glumesc, Micuţule!

Acesta ţinu seama de ameninţare, dar se perfecţionă şi mai mult în mânuirea cuţitului, spre marea mulţumire a Legionarului.

Ewald ştia toate acestea şi el însuşi mânuia cu destulă îndemânare şişul său cu arc, luat cândva unui marinar portughez. Marinarul era beat şi din cauza lui Ewald se alesese cu cea de-a doua condamnare. O poveste urâtă. Ewald scăpase de lagărul de exterminare a criminalilor profesionişti – nu se ştia bine cum, arătându-se foarte discret în această privinţă. Secretarul secţiei judiciare, Nauer, din postul de poliţie din strada Stadthausbrücke 8, îi smulsese o ureche lui Ewald şi îi zdrobise degetele de la picioare unul câte unul. Nu pentru asasinarea marinarului, nu, în vremurile acestea lucrul era de mică importanţă. Erau ucişi atâţia marinari! Cât timp cadavrele stau la coadă, de ce să stârneşti atâta zarvă pentru mai nimic? Dar Herr Nauer credea că Ewald ştia ceva despre activitatea „Capelei roşii“ şi dorea cu înfocare să treacă la secţiunea anticomunistă a poliţiei secrete, la inspectorul Kraus – cel mai mare asasin pe care l-a răbdat vreodată pământul, însă un politician abil, conform normelor celui de al III-lea Reich.

Kraus a fost spânzurat în 1946, într-o zi ploioasă, într-o celulă de la Fuhlsbüttel. Era într-adevăr o zi mohorâtă. Kraus ţipa ca un şoarece care se îneacă şi semăna realmente cu aceşti rozători. A trebuit să fie dus pe sus până sub laţul nou, ce mirosea plăcut a nou, pentru cei cărora le place mirosul de funie. Doi tineri îl susţineau pe scăunel în timp ce el ţopăia smiorcăindu-se, apoi cineva lovi cu piciorul scaunul răsturnându-l. Gâlgâi puţin, gâtul i se lungi, ochii îi ieşiră în afară în mod ciudat. Unul dintre tineri spuse:

— Damnit! şi plecă.

Celălalt mai rămase pentru a face o fotografie, la repezeală, deoarece era interzis.

— A damnet good souvenir! îi spuse el prietenei sale din Hamburg, o fată frumoasă care adora genul acesta de fotografii. Tatăl ei fusese ucis de curând undeva în răsărit, împuşcat în ceafă, cu un Nagan, pentru nimic, acum însă când războiul se încheiase Ivan trebuia să mai ucidă câţiva cu Naganul în ceafă. Fata încă nu aflase; în fotografie se vedea limba mare a lui Kraus. Tânărul râse.

— Scoate limba la noi!

Nici el nu ştia că „Kriminalrat“[8] Kraus, din biroul 60 al secţiei anticomuniste a Gestapo-ului, şi-ar fi vândut mamă, tată şi copii

[8] Consilier judiciar (N.T.)

pentru a intra în serviciile secrete ale ţării tânărului. Se oferise voluntar şi dase informaţii timp de un an întreg, acum însă scotea limba, aşa cum fac toţi şerpii.

Ewald, peştele, sadicul şi afemeiatul, izbuti să scape din postul de poliţie fără a fi făcut cunoştinţă cu Kraus. Se zvonea că spusese multe, amestecând adevărul cu minciuna.

Tanti Dora trase din trabuc şi zise:

— Astea nu mă privesc, dacă însă porcul scapă o vorbă care m-ar face să ajung la mâna „Marelui Nauer“, ei bine, atunci…

Zâmbi şi făcu cu ochiul. Oare din pricina fumului din veşnicul ei trabuc, sau era un semn către cineva care era aşezat lângă nişele cele mici? Nimeni nu o putea spune, dar Ewald ieşi de-a-ndăratelea, ca un măscărici huiduit.

Atunci când am apărut noi la Tanti Dora toate acestea erau de domeniul trecutului şi în clipa aceasta Ewald era blocat între două scaune înalte din faţa barului, tremurând ca un şacal ce era.

Micuţul râdea şi se juca voios cu şişul de la care Ewald nu-şi putea desprinde privirea. Tanti Dora se scobea în dinţi cu o furculiţă şi se uita când la unul când la celălalt.

— Fără bătaie, băieţi. Dacă aveţi de gând să-l împuşcaţi pe câinele ăsta scoateţi-l naibii afară, dar fără bătăi pe aici.

Ewald încercă să scape, dar o piedică îl făcu să se lungească pe parchet. Când se ridică, un cuţit îi şuieră pe la ureche şi se înfipse în uşa camerei în care obişnuia să biciuiască fetele. Se opri brusc şi şopti răguşit:

— Doar nu v-am făcut nimic!

Stein se prefăcu că îl ajută, dar Ewald, care tremura, fu aruncat în sus printr-o priză de judo şi căzu greoi la pământ, unde rămase nemişcat. În clipa de încheiere, Micuţul se aplecă asupra trupului chircit şi îi arse una cu piciorul, după care am părăsit „Vindstyrke II“, foarte mulţumiţi de noi.

— Voi, evreii din lagărele lui Himmler, sunteţi marfă de preţ. Obiecte, şi nu altceva, asta sunteţi, spuse Brand, camionagiul.

— Nu-i adevărat! strigă bătrânul evreu în uniformă vărgată.

Am izbucnit cu toţii într-un râs lipsit de veselie. Evreul cel bătrân a rămas cu gura deschisă, cu ochii înfundaţi, plini de durere.

— Nu-i adevărat! Lanţurile vor cădea, ca pe vremea lui Moise, care ne-a eliberat din robie în Egipt.

Bătrânul râse cu amărăciune:

— Astăzi n-ar mai putea s-o facă şi, chiar dacă aţi scăpa de haitele lui Himmler, altundeva veţi da peste alţi Himmleri. Oriunde veţi fi, tot prigoniţi veţi fi.

Porta îi înmânã moşului 200 de mărci.

— Să ai în noua ta viaţă, când o vei începe să-mi trimiţi o carte poştală!

Evreul mângâie banii zâmbind şi întrebă:

— Unde să-ţi scriu?

Porta ridică din umeri.

— Cine ştie?

Urmă cu glas grav:

— Când vei găsi o cască ruginită zăcând pe pământ, ciocăneşte în ea şi întreabă: „Cine putrezeşte aici?“ Dacă e casca mea îţi voi răspunde: „Un tâmpit din armata germană“. Atunci lasă-mi un bileţel sub cască şi voi veni să-l iau într-o noapte cu lună plină.

EVREUL

— Te iubesc, i-am spus.

Era pentru cel puţin a douăsprezecea oară. Oare în sfârşit îmi dau seama? Ea începu să râdă încreţindu-şi pliurile fine de la ochi; ne-am aşezat pe canapea să privim Elba pe fereastră. Pe fluviu trecea legănându-se un vas vechi, supraîncărcat cu oameni, îşi trecu degetul peste nasul meu stâlcit.

— Te-a durut când ţi-au spart nasul?

— Pe moment puţin, mai mult după aceea.

— Ai ochii reci, Sven, chiar şi atunci când râzi rămân duri. Încearcă să-i mai îmblânzeşti puţin.

Am ridicat din umeri.

— Ostaşii lui Hitler sunt făcuţi să fie fără milă.

— Da de unde, tu nu ai nimic dintr-un soldat de-al lui Hitler. Eşti un puşti care s-a pomenit în uniformă, cu table la piept. Războiul este rău, şi nu oamenii. Sărută-mă, strânge-mă la piept, arată-mi că tu nu eşti rău!

Am sărutat-o încă o dată, am strâns-o la piept. Afară în stradă un tramvai frâna zgomotos.

— Cum arăţi în civil?

— Ca un imbecil.

— Vorbeşti urât.

— Ştiu, dar aşa vorbim în meseria noastră. Nu poţi ucide politicos. Nu poţi spune: „Mă duc la toaletă“, ca apoi să te laşi pe vine lângă calea ferată, de faţă cu 800 de bărbaţi şi 50 de ţărănci, care îţi aud băşinile şi te văd cum te ştergi cu o frunză.

— Eşti îngrozitor. Se ridică într-un cot privindu-mă drept în ochi.

— Nu izbuteşti să fi ca ceilalţi; ţi-e frică de tine însuţi.

Mă sărută cu şi mai multă înfocare.

Eram întinşi din nou alături şi priveam plafonul.

— Mi-ar plăcea să merg la vânătoare, am visat eu cu glas tare. La vremea asta raţele sunt tocmai bune şi vin dinspre est.

— Da, vânam raţe împreună cu soţul meu, spuse ea. Îşi muşcă buzele, dar era prea târziu.

— Unde e acum soţul tău? am întrebat, cu toate că îmi era indiferent.

— În Rusia, cu divizia lui. Este colonel, are frunzele de stejar la guler.

Am zâmbit.

— Noi le zicem salată. Bărbatul tău e un erou? Probabil că da, de vreme ce are crucea de fier şi salata.

— Eşti răutăcios, Sven. Este ca şi tine ofiţer în rezervă.

— Eu nu sunt ofiţer în rezervă, m-a ferit Dumnezeu! am răbufnit eu.

— Vreau să spun, este la fel ca tine, nu iubeşte războiul şi nici pe Führer.

— E de necrezut cât de puţini oameni îl iubesc pe Adolf. Te întrebi cum de ne stă în cârcă.

— Cu adevărat, l-ai putut suferi vreodată? întrebă privindu-mă cu atenţie.

— Ba da, Gisèle, cândva, demult, am crezut în el. Doamne! Cum am fost în stare să cred în măscăriciul ăsta?

— Măscărici? râse ea neîncrezătoare. Ce vezi de râs la el?

— Nu, ai dreptate, nu te face să râzi, acum însă nu mai cred în el. Şi soţul tău îl iubea?

— La început, da. Credea că va salva Germania.

— De la ce?

— Nu ştiu, aşa spuneau toţi. În orice caz, a dat de lucru şi pâine poporului.

— Pâinea este raţionalizată, iar munca s-a schimbat; dar taci acum, vrăjitoareo, nu am chef să vorbim despre asta.

— Eşti imposibil, Sven. Se spune vrăjitoare celei pe care o iubeşti?

— Toate femeile sunt vrăjitoare ori târfe. Nu ai venit într-o seară la „Vindstyrke II“ să încerci să fii târfă? Doreai să te prostituezi. Lisa a găsit ce căuta, tu însă ţi-ai pierdut curajul, în mod laş.

— Eşti îngrozitor.

— Bineînţeles. Te poţi aştepta la altceva de la cei mai respingători soldăţoi pe care i-a zămislit pământul? Sărmană societate care ne va moşteni cândva!

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută atât de sălbatec încât am simţit gustul sângelui pe buze.

Era zăpuşeală. Purta un jupon mov, de târfă, îi spusesem. Unul din acelea care te aţâţă. Din stradă răsuna zgomotul tramvaielor. Tunica mea neagră şi urâtă zăcea aruncată în mijlocul încăperii. Unul dintre capetele de mort rânjea către tavan. În depărtare o sirenă porni să urle sinistru, trezindu-ne.

— Alarmă, zise dama în jupon mov, privind cerul fără nori, înroşit de înserare.

— Dă-o dracului de alarmă, hai să facem dragoste, i-am spus răsturnând-o pe spate.

Am făcut dragoste până s-a rupt juponul. Eram nebun, ea striga, eu gâfâiam. Uitasem lumea. Foarte sus, deasupra noastră, marile bombardiere lăsau urme albe în urma lor, bombele cădeau, dar undeva departe, poate pe lângă Kaiser-Wilhelmstrasse. Oftă, apropiindu-se din nou de mine. Îi simţeam trupul frumos şi subţire lipit de al meu, era suplu şi neted şi mirosea a proaspăt. Ridicase un picior şi sub ciorapul subţire se vedeau unghiile roşii. Avea picioare frumoase şi lungi, pe care

mâna mea le urmărea de la gleznă şi până la rotunjimea şoldului.

— Dacă ar veni soţul tău, ne-ar omorî?

— Nu va veni. Este cu divizia lui, o divizie de luptă, a 28-a de vânători. Drept insignă are un şoim.

— O ştiu, îi spuneam divizia şoimului. A fost la Gomel şi la Nicopol, o adevărată divizie a morţii. Nu-ţi vei revedea niciodată bărbatul.

— Nu vorbi aşa.

Începu să plângă tăcut; lacrimile i se scurgeau neîncetat, în timp ce o băteam uşurel pe spate şi îi mângâiam părul, aşa cum mângâi un pisoi.

— Toate astea sunt din cauza războiului, şopti ea.

În cele din urmă sună încetarea alarmei şi zgomotul străzii urcă iarăşi până la noi în zăpuşeala serii. Oamenii râdeau liniştiţi; nu fusese decât o alarmă măruntă, doar câteva sute de morţi şi răniţi.

— Povesteşte-mi puţin cum e pe acolo.

Stărui mult şi nu înţelegeam ce nevoie avea să ştie ce se petrece în iad.

— Crezi că-i bine să ucizi oameni pentru că sunt de altă rasă? De pildă evreii.

— Fac mai mult decât să-i ucidă pur şi simplu. Poţi cumpăra un sac cu evrei, sau ţigani morţi ca cenuşă de îngrăşământ.

— Nu se poate!

— Nu zău? Sunt altele şi mai şi. N-ai idee câte poţi vedea.

— Dar de ce sunt oare evreii atât de urâţi?

— Nu ştiu. Eu nu am nimic împotriva lor, am întâlnit însă adesea oameni care nu-i înghiţeau şi totuşi nu erau nazişti, dimpotrivă.

— Sunt nebuni?

— Fără îndoială, însă ţicniţi suntem cu toţii. Cei care nu-s stau închişi în spatele sârmei ghimpate. Lumea s-a întors cu fundul în sus şi doar nebunii mai au drepturi cetăţeneşti. Nu pot uita ziua când am dat peste un evreu, pe când vânam partizani.

— Povesteşte, mă rugă, întinzându-se leneş.

— Povestea e destul de lungă, dar merită să fie spusă. Eram pe atunci în munţii Cehoslovaciei, în căutarea partizanilor. O treabă plăcută, pentru că eram de capul nostru, împărţiţi în cete mici, fără nicio supraveghere. Din când în când mai trăgeam în

aer, de formă. Risipa uriaşă de muniţie justifica rapoartele noastre, pe cât de războinice, pe atât de mincinoase. În realitate nu se întâmplase să ne întâlnim cu cineva. Şi noi, şi partizanii ne evitam reciproc. Lucrul de căpetenie era să găsim mereu ceva de mâncare şi atunci când nu mai rămânea nimic, băieţii plecau să vâneze capre negre, o vânătoare care costa Reich-ul o cantitate uluitoare de muniţie. Se întâmpla destul de rar să revenim cu o capră ori un cerb, de cele mai multe ori însă aduceam un porc sau un viţel, mai lesne de împuşcat fiind legaţi.

Într-o seară, înainte de apusul soarelui, am ajuns la o colibă de munte părăsită, unde ne-am hotărât să înnoptăm.

— „Noi“? Adică cine?

— Nu-i cunoşti. O şleahtă de afurisiţi dintr-un regiment de trăsniţi, veşnic cu un picior în groapă. Când am intrat în colibă am simţit un miros dulceag, pătrunzător. În vreme ce mâncam, mirosul deveni şi mai stăruitor. Porta urcă să vadă despre ce e vorba şi peste puţin timp se întoarse rânjind şi îşi şterse jobenul[9] cu mâneca.

— Am găsit un nătărău mort în pat, el pute aşa.

— Ce neruşinare! făcu batjocoritor Heide. Să te înalţi la cer în patul tău, pe vremurile astea!

— Porta avea joben? se miră Gisèle.

— Da, Porta făcuse rost de unul în România şi nu se despărţea de el nici în prima linie. Şi, cum spuneam, am urcat toţi doisprezece să-l vedem pe tipul mort în patul lui. Era un bătrân ce se odihnea cuviincios, în cămaşa lui albă.

— S-a scăpat în scutece, zise Porta, care strecurase o privire sub plapuma grea ţărănească. Ce porc! Un pat atât de fain!

— Ce pute! strâmbă Stege din nas.

— Domnului student nu-i place parfumul? rânji Porta şi înţepă cadavrul cu baioneta.

— Ai grijă să nu găureşti părţile pe unde pot scăpa gazele, îl certă Bătrânul, asta n-am mai putea suporta. Am face bine să-l îngropăm. Hai, apucaţi-vă de treabă şi îngropaţi-l.

Micuţul şi Porta au apucat fiecare de un capăt al cearceafului şi au cărat cadavrul. Pământul era însă atât de îngheţat încât a fost cu neputinţă de săpat groapa. L-am îngropat în bălegar, ceea ce era mult mai uşor, după care ne-am reapucat să bem şi

[9] Vezi *Blindatele morţii,* de acelaşi autor. (N.E.)

să jucăm cărţi.

— E ceva în coliba asta blestemată! mârâi deodată Heide, privind nervos în jur.

Lampa cu gaz fumega aruncând o lumină sinistră.

— Mai tacă-ţi clanţa! se oţărî Porta. Joacă ori du-te lângă moş, în bălegar.

Micuţul scoase un mârâit, îi dădu un ghiont lui Heide şi jocul continuă. Dar acum ne era peste putinţă să ne concentrăm. Cu toate simţurile treze, ciuleam urechile. Heide nu exprimase decât neliniştea care ne apăsa pe toţi. Era ceva care alarma instinctul nostru milenar; asupra colibei plutea un mister.

După o jumătate de oră, Bătrânul nu mai răbdă, azvârli cărţile pe masă şi strigă cu glas tunător:

— Dacă e cineva pe aici, să se arate!

Tăcere. O tăcere apăsătoare. Nici cel mai mic zgomot. Cu toate acestea ceva era, o simţeam, ceva viu, ceva care nu făcea parte din casă.

— E cineva ascuns aici, mormăi Stege şi se lipi de perete cu pistolul-mitralieră la şold. Buzele îi tremurau de enervare.

— Poate am picat peste un cuib de partizani, şopti Bătrânul.

Micuţul scoase la iveală o încărcătură de dinamită, din care avea veşnic buzunarele pline.

— Ce-ar fi să aruncăm în aer cocina asta?

— Stăpâneşte-te, îl potoli Bătrânul. Să cercetăm peste tot, altfel înnebunim.

Ne-am căţărat pe scară câte patru deodată, cu armele pregătite să culce la pământ orice ar fi apărut în faţă. O uşă zbură în ţăndări dintr-o lovitură de picior. În timp ce micul Legionar stropea din belşug încăperea cu o salvă din pistolul-mitralieră. Heide zvârli o grenadă în camera alăturată.

— Pe ei, pe diavoli! urlă Porta.

Puştile şi automatele scuipau flăcări mânioase în beznă.

— Trăiască Legiunea! zbiera strident Legionarul, făcând salturi de tigru. Deodată se auzi un zgomot ca de tunet, ca şi cum am fi descoperit un cuib de partizani, dar nu era decât un dulap mare plin cu haine care se prăbuşise peste el, prinzându-l ca pe un şoarece.

După un sfert de ceas, etajul era devastat mai cumplit decât ar fi făcut-o un uragan. Din plăpumile ţărăneşti, pe care le spintecasem înspăimântaţi, fulgii ningeau asupra noastră, în

timp ce ascultam cu urechile ciulite, muţi ca peştii.

De la etajul de sus ne parveni totuşi un foşnet uşor.

— Dumnezeule! murmură Legionarul.

Frica ni se urca pe şira spinării. Primul care şi-a pierdut stăpânirea de sine a fost Heide.

— Cine-i acolo? Sunteţi încercuiţi, diavolilor! răcni el, făcând să răsune întreaga clădire.

Apoi tăcerea se lăsă apăsătoare. Tremuram din creştet până în tălpi.

— Să fugim! şopti Micuţul, alunecând spre una din ferestre.

Din nou un zgomot nedesluşit deasupra noastră. Micuţul scoate un urlet şi sări prin fereastră, făcând ţăndări geamul. Ne cuprinse panica, ne îmbulzeam să fugim. Heide îşi aruncă automatul care se blocase în timpul vânătorii de strigoi. Când am ajuns afară, ne-am dat seama că lipseşte Stege.

— Trebuie să ne întoarcem să-l căutăm, hotărî Bătrânul, ceea ce ne făcu să dăm din nou buzna în casa blestemată.

— Hugo, unde eşti?

Am scăpărat un chibrit să aprind lampa cu gaz şi, la lumina tremurândă, am zărit o arătare înaltă, în haine vărgate.

Bătrânul îşi reveni primul.

— Hei, zebratule!

Silueta mizerabilă se îndreptă ca la militărie, cu privirea aţintită asupra Bătrânului şi prezentă raportul:

— Domnule Feldwebel, prizonierul nr. 36789509 se declară fugit din compania de lucru de la calea ferată 4356 est.

— Nu se poate! izbucni Porta. Mai sunt şi alţii ca tine pe aici?

— Nu, domnule soldat.

— Isprăveşte cu titlurile astea caraghioase, făcu Bătrânul enervat.

— Ei, ei! interveni Porta. Mă simt măgulit să fiu gratificat cu „domnule“. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată una ca asta!

Moşneagul în haine vărgate privea temător în jur; rămăsese în poziţie de drepţi, în mijlocul încăperii.

— Ia loc, îi spuse Porta, arătându-i masa îmbelşugată. Ia-ţi un colţ de pâine şi o bucată de carne, cu o înghiţitură de cafea.

Bătrânul deţinut îşi mişcă buzele tremurând.

— Domnule soldat de stat-major, deţinutul nr. 36789509 cere permisiunea să vorbească.

— Dă-i drumul, frăţioare, mârâi Micuţul.

Deţinutul cel vârstnic rămase mut. Părea să-şi caute cuvintele, ştiind prea bine cât e de primejdios să spună ceva ce ar putea displace. O vorbă nepotrivită putea însemna moartea. Pentru el noi eram duşmani, în ciuda banderolelor cu cap de mort, însemnul unităţilor disciplinare.

— Hai, vărgatule! Ce vrei să ne şopteşti? lătră Porta şi întinse ca o pisică degetul spre chipul cenuşiu al moşneagului, pe care murdăria se lipise în straturi întunecate. Omul îşi plimbă privirile obosite ale ochilor săi injectaţi pe fiecare dintre ucigaşii legali ce eram.

— Ce vrei să ne spui? întrebă Brand, camionagiul, care puţea respingător ca întotdeauna. Nu îndrăznea să se ducă la dentist preferând să îndure suferinţe chinuitoare. De toate îi băgasem în dinţii lui stricaţi, de la praf de puşcă şi salpetru până la găinaţ de pasăre.

— Dar tăceţi o dată, idioţilor! se răsti Bătrânul. Nu vedeţi că e mort de frică? Dacă v-aţi uita în oglindă aţi înţelege de ce alături de voi şi dracu-i mai frumos!

Se duse la moşneag, îl cuprinse cu mâna pe după umeri şi îi spuse în felul său, scărpinându-şi o sprânceană cu pipa:

— Nu-ţi fie teamă, prietene, nu suntem chiar atât de fioroşi cum părem. Ce-ai vrut să spui?

Deţinutul răsuflă adânc privind omul scund, voinic, cu chipul cumsecade de sub casca neagră. Ochii lor se întâlniră, cei atât de negri ai deţinutului cu cei limpezi şi albaştri ai Bătrânului. Ne-am dat seama că cei doi au făcut, dintr-o singură privire, un legământ ce nu se mai putea desface.

— Herr Feldwebel, a lua cel mai mărunt lucru de aici înseamnă a jefui, am fost ascuns aici trei zile, dar nu am pus mâna pe nimic.

Bătrânul se scutură de râs.

— Uită aiurelile astea. Aşează-te şi mănâncă. Se întoarse către Heide.

— Caută ceva de mâncare, dar mişcă-te mai repede.

Heide rămăsese cu gura căscată în faţa deţinutului, ca şi cum ar fi avut vedenii. Micuţul se aplecă spre el:

— Fă paşi, bâzoi de rahat, să n-o iei pe coajă!

Heide se trezi şi se repezi în bucătărie. Bătrânul urmă:

— Unde ai dormit în aceste trei zile?

— Pe jos, în bucătărie, Herr Feldwebel, pentru că am păduchi

şi nu doream să murdăresc cearceafurile astea curate.

— Maică Precistă! hohoti Porta, prăpădindu-se de râs. Dacă toţi ar fi la fel de simţiţi, războiul ar deveni o adevărată plăcere!

Heide se întoarse cu braţele încărcate cu rachiu şi slănină afumată. Aruncă zgomotos totul pe masă. Stege descoperise o carte pe un raft şi o întinse Bătrânului.

— Gazdele noastre sunt oameni citiţi.

Cartea era intitulată „Karl Marx“.

— Taman ce ne-ar trebui la Gestapo, mârâi Heide.

— Gura, pupă-mă-n fund ori îţi tai gramofonul să nu te mai aud scârţâind. Nu cumva crezi că am uitat că ai fost cândva turnător?

Heide îl privi cu ură pe vlăjganul de Porta, cu joben pe cap; automatul cu care se juca neglijent îl ţinea însă la respect.

— E păcat de masa asta frumoasă, spuse deţinutul, văzând cum Legionarul taie slănina direct pe tăblie.

— Ia nu ne mai bate la cap, îl repezi Brand, care făcea la fel cu pâinea.

— Trebuie să ai grijă de lucruri, stărui încăpăţânat moşneagul.

— Gura, jidane! răcni Heide scuipând. Se aplecă peste masă, lipindu-şi aproape obrazul de cel al bătrânului. Ochii lui de alcoolic, străbătuţi de vinişoare roşii, sclipeau de răutate. Râgâi.

— Ascultă, vărgatule! Eu, Julius Heide, subofiţer în regimentul 27 de blindate, spun că eşti un jidan împuţit.

Privi triumfător în jur.

— Ce-ai de zis de asta, scârnăvie?

De pe scăunelul pe care şedea, moşneagul îl privea uluit. Părea că nu îşi dă seama că despre el e vorba; insultele lunecau peste el, prea de multe ori i se vorbise astfel. Nu mai pătrundeau în el, era imunizat. Heide se răsucea în toate direcţiile, ca un taur gata să împungă toreadorul.

— Cu tine am vorbit, mortule, şuieră el din colţul buzelor. Eşti un jidan puturos, un rahat de jidan.

Îşi aruncă pe spate capul râzând de propriile-i cuvinte scârnave, repetându-le de câteva ori, ca pe o litanie păgână în care cuvântul jidan revenea obsedant. Se înfierbântase, scuipa, zbiera, îi curgeau balele. Noi tăceam. Bătrânul mânca, nepăsător, ca şi cum nu ar fi auzit şuvoiul de cuvinte scârboase. Porta zâmbea trăgându-se foarte atent de ureche, Legionarul fluiera „Vino, dulce moarte, vino...“. Bătrânul împărţi cărţile cu

încetineală şi mare grijă. Brusc, în mâna lui Heide apăru un revolver mare. Îndepărtă cu un pocnet sec piedica, un zgomot ce nouă ni se păru de obuz.

— Îţi zbor creierii, jidane!

Râdea bestial în timp ce ridică încet revolverul ţintind capul moşneagului. Se lăsase o tăcere ameninţătoare. Moşul se ridică fixându-l pe Heide cu o privire ciudată.

— Dacă vreţi să trageţi în mine, domnule subofiţer, nu am ce face. Dacă mă omorâţi pe mine ori omorâţi un câine, tot un drac. Nu-i decât o deosebire: câinelui îi e frică de moarte, mie însă nu. Trageţi, dacă asta vă e pofta, să ieşim însă afară. Aici s-ar murdări totul; nimic nu murdăreşte mai rău ca creierul, domnule subofiţer, când se împrăştie şi se scurge.

— Dracu să te ia! zbieră Heide, al cărui deget începuse să se zgârcească pe trăgaci.

Nici acum Bătrânul nu spuse nimic. Întoarse liniştit o carte să-şi termine pasienţa; era dama de pică.

— Pune arma jos, ordonă brusc.

Heide păru uluit.

— Îi urăsc pe evrei! Întotdeauna am avut poftă să ucid unul!

— Pune imediat arma jos!

Micuţul se ridicase, acţionând arcul şişului de tranşee. Bătrânul i se adresă direct:

— Julius Heide, lasă revolverul.

Legionarul fredona „Vino, dulce moarte, vino…“ abia şoptit. Heide lăsă mâna în jos, revolverul căzu zornăind. Pe faţă i se citea o spaimă vecină cu nebunia. Legionarul îi puse o piedică, trântindu-l la podea. Micuţul ridică şişul hotărât să i-l înfigă în spate, dar moşneagul îl opri la timp, apucându-l de braţ.

— Nu, nu-l ucide, camarade.

Am încremenit. Micuţul îl lăsă pe Heide şi se uită furios la bătrânul evreu, palid şi tremurând, ce i se agăţase de braţ.

— De ce te opui să răcesc bestia asta puturoasă? Doar te-a insultat!

Deţinutul clătină din cap.

— Nu, camarade, nu m-a insultat, eu sunt evreu, iar el e bolnav. Toate astea se vor uita atunci când lumea va fi vindecată.

— Bolnav? strigă Porta. E prea puţin spus, e cel mai mare ticălos pe care l-a purtat vreodată pământul!

Bătrânul făcu un gest cu mâna.

— Nu mai fiţi atât de setoşi de sânge, lăsaţi-l în pace şi aşezaţi-vă să putem juca în sfârşit. Vrei să joci? îl întrebă pe fostul deţinut.

— Nu, domnule Feldwebel.

— Nefericitule, nu-mi poţi spune camarade, aşa cum i-ai spus banditului ăsta mare care e Micuţul?

Moşneagul clătină capul şi deschise gura, dar dură o veşnicie până să auzim:

— Voi încerca, însă va fi greu.

Am jucat în tăcere până când Brand îşi aruncă cărţile pe masă.

— Nu mai am chef, m-am plictisit.

— Eşti un tâmpit de calibru mare, se înfurie Porta, am să-ţi stâlcesc mutra pocită.

Aruncându-se fulgerător într-o parte, Brand evită sticla care, azvârlită cu toată puterea, se sparse în mii de cioburi în perete.

— E păcat să murdărim toate astea, murmură din nou bătrânul deţinut. Cei care au abandonat casa au doi copii, care îi vor moşteni.

— De unde ştii?

— În dulap sunt hăinuţe de copil.

— Ia spune, de fapt ai şi tu o casă?

— Am avut, însă mi-a fost luată de mult.

— Cine ţi-a luat-o? Portăreii? întrebă cu naivitate Kraus, SS-istul ce fusese transferat la noi din pricina laşităţii dovedite pe front.

Ne-a pufnit râsul, însă evreul cel vârstnic conveni:

— Portărel? Da, se poate spune şi aşa.

— Oi fi şterpelit casa cuiva, pe vremea Republicii de la Weimar! rânji Kraus.

— Poate fără ştirea mea, ripostă sec deţinutul.

— Cum te-au înhăţat, vărgatule? îl chestionă Porta.

Bătrânul evreu înfulecă lacom încă o bucată de carne, îşi sprijini capul în palmă şi începu să vorbească. Vorbea ca şi cum ar fi fost singur, aşa cum vorbesc doar cei care au fost închişi şi izolaţi un timp îndelungat. Nu vorbesc, scuipă, tuşesc cuvintele, visează cu glas tare.

— În ’38 ne-au luat. Eu am scăpat pentru că aveam relaţii.

— Voi ăştia din Ţara sfântă, aveţi întotdeauna pile, zgândări

Heide.

Ura lui era atât de mare încât nu şovăia să şi-o arate riscându-şi viaţa. Îşi descoperise colţii precum un câine.

— Ai trebui spânzurat, spurcăciune!

Bătrânul evreu urmă fără a se lăsa bătut.

— Trăiam la Hamburg, pe „Hoch Allee“, în apropiere de Rotherbaum, un loc încântător.

Oftă, gândindu-se la Hamburg, când oraşul miroase a aer sărat de mare şi fum de la vapoare, când micile luntrii de pe Elba răsună de râsete.

— Eram chirurg-stomatolog, aveam mulţi clienţi şi prieteni. Am izbutit să obţin un paşaport cu viza Partidului şi m-am gândit să străbat Rusia pentru a ajunge în China. Clătină capul. Proastă idee. Noi, evreii, suntem prigoniţi şi acolo.

Bătrânul râse a lehamite.

— Într-adevăr, sunteţi prigoniţi la sovietici, la polonezi, aproape în toată lumea sunteţi prigoniţi. De ce? Singur Dumnezeu ştie.

Se întoarse către Heide.

— Julius, tu ar trebui să ştii de ce, odată ce-i urăşti pe evrei.

— Sunt porci şi bandiţi! chelălăi Heide. Dovadă Talmudul.

Julius Heide îi ura pe evrei pentru că cel mai inteligent băiat din clasa lui era un evreu pe numele de Mouritz. Micul Mouritz îl ajuta pe voinicul Julius; îi sufla şi îi pasa fiţuici. În decursul anilor, Julius resimţise fiecare cuvânt şoptit, fiecare fiţuică precum o umilinţă arzătoare, iar ura lui crescuse tainic. În afară de asta, nici Heide nu ştia mai mult decât noi despre ura de rasă. Doar că învăţase pe de rost lungile tirade naziste.

Am reînceput să jucăm în tăcere, fără multă tragere de inimă. Porta scoase flautul, îşi suflă nasul, scuipă pe degete şi începu să cânte „Mica serenadă“. Ascultam vrăjiţi. Era splendoarea primăverii, cântecul miilor de păsărele ce pătrunseseră în coliba întunecată preschimbând-o într-un palat de cristal, în care prinţi în haine de mătase păreau că dansează un menuet. Auzeam o orchestră întreagă dirijată de capelmaistrul curţii.

Evreul începu şi el să cânte. Avea un glas grav şi răguşit. Visa, amintindu-şi… Casa dinainte de ’38, o femeie în rochie de un albastru deschis, cea care îi plăcea… Ana lui iubită… Cum mai râdea! Râdea arătându-şi dinţii albi, cât era de drăguţă! Ana, draga lui Ana, pe care a găsit-o ucisă, sub o poartă, pentru că

era ruşinea rasei. Erau bărbaţi tineri şi tare veseli, în uniforme brune, cei care au omorât-o, îşi aducea foarte bine aminte. Într-o seară se duseseră împreună la teatru să vadă „Wilhelm Tell“ şi, pe când se întorceau, el rămăsese în urmă să-şi cumpere ţigări. Ea o luase înainte, pe tocurile ei înalte, al căror ţăcănit fu dintr-o dată acoperit de zgomot de cizme ţintuite. O auzise ţipând... de două ori. Prima oară un strigăt lung şi ascuţit, iar a doua oară ca un horcăit. Rămăsese înlemnit, văzând cum o culcă la pământ. Mai auzea şi acum loviturile fatale. Un puşti de la SA[10], blonziu şi cu un chip angelic, pe care orice mamă l-ar fi adorat, o lovise cu o scândură în cap. Era la 23 iunie 1935, chiar lângă Darmator.

Înainte să se întâmple aceasta, petrecuseră adesea seri muzicale, el cânta la fagot ori vioară, ea la pian. Ana cânta aproape întotdeauna Mozart, cu aceeaşi profunzime de sentiment ca soldatul acesta roşcovan, jegos şi cu joben turtit.

Legionarul îşi luă muzicuţa şi acompanie un marş războinic pe care nu-l cunoşteam, dar ne lăsă visători. Deodată răsună un dans căzăcesc împrăştiind orice urmă de melancolie. Devenirăm şi noi sălbatici, beţi şi urlând să dărâmăm coliba. Bătrânul evreu râdea şi el, uitând de soţia lui asasinată, de casa furată, de miile de lovituri încasate de la tineri în uniforme frumoase împodobite cu insigne cu cap de mort. Vru să danseze şi dansă cu Heide, care uitase cu totul că ura pe evrei. Se băteau pe spinare şi se clătinau în ritm. Ţopăiam toţi. Legionarul, încântat, striga „Trăiască Legiunea!“, participând la dans în aplauzele tuturora. În cele din urmă, obosiţi, ne-am prăbuşit pe scaune şi am reînceput să bem până ne-am cherchelit de tot. Pe sub grinzile bătrâne răsunau bolboroseli de beţivi.

Evreul cel vârstnic, care sughiţa un pic, reîncepu să povestească.

— Călătoria mea spre China mi-au curmat-o într-un orăşel murdar. În sănătatea voastră.

Se ridică şi trase o înghiţitură. Jumătate din lichid i se scurse pe bărbie.

— Mă cheamă Gerhardt Stief şi, cum suntem între ostaşi, locotenent de infanterie Gerhardt Stief.

Chicoti şi făcu cu ochiul, ca şi cum ne-ar fi încredinţat un mare

[10] „Sturm Abteilung“ – Trupe de şoc ale partidului nazist, care au precedat SS-ul. (N.T.)

secret. Noi am izbucnit în râs pleznindu-ne pe pulpe. Micuţul se răsturnă de pe scaun de atâta râs şi vomită. Brand îi turnă în cap o găleată cu apă. Evreul continuă netulburat:

— Eram în regimentul 76 de infanterie, de lângă Altona. Vroiau să mă trimită la regimentul de gardă, la Potsdam, dar mie puţin îmi păsa de gardă; în 1919 m-au eliberat şi mi-am reluat studiile. Era la Göttingen, o epocă de aur.

Mai trase o înghiţitură.

— Da, e bine la Göttingen, spuse Bătrânul. Am fost acolo ca ucenic la tâmplarul Radajsak. L-ai cunoscut, zebratule? Domnule locotenent?

Toată lumea râse. Bătrânul îşi îndesă pipa lui veche cu capac.

— Ştii cafeneaua aia fainã, din colţ, de-i zice „Holzauge“[11]?

— O ştiu, aveau o fată pe care o chema Bertha! exclamă Gerhardt, fericit de a-şi aminti fata pe care o chema Bertha.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă Brandt, scuipând pe Heide, care adormise.

— M-au chemat la biroul NKVD-ului. Unul mărunţel, foarte amabil, m-a poftit înăuntru şi, zâmbind într-una, mi-a explicat că sunt reţinut fiind bănuit de spionaj. Dar astea se vor lămuri, bineînţeles, fără urmă de îndoială. Desigur că se vor lămuri! Voi fi împuşcat ori îngropat de viu la Kolima, ce atâtea fiţe juridice! Se pune o ştampilă şi totul devine simplu. Am văzut multe în Rusia sovietică, de după sârma ghimpată, şi am ajuns să urăsc două culori, verdele NKVD-ului şi negrul gărzilor SS.

Bătrânul scoase pipa din gură şi clătină capul.

— Tovarăşu’ Gerhardt, te înţelegem. O căciulă cu cruce verde te poate face şi ea să te cutremuri.

— Pe când eram la Borizov, trebuia să ne îngrijim singuri de-ale gurii. Mâncarea o găseam în fluviul ce curgea chiar în marginea lagărului. Borisov e în China, într-o mică republică amărâtă sovietică.

— Când ai ce mânca, încă mai merge, zise Brandt, muşcând dintr-un cârnat.

Stief îl privi lung şi trase o duşcă bună din sticla cu rachiu.

— Crezi? Ai auzit de peştele roşu?

Micul Legionar se aplecă peste masă privindu-l atent pe doctorul Stief.

— Cel care îţi dă viermi la ficat? Fluieră lung. Sunt daţi naibii

[11] Ochi de lemn – germ. (N.T.)

tipii de la Borizov. Prin urmare, ai paraziţi în ficat, locotenente?

Stief încuviinţă grav.

— Da, şi asta doare. Te roade pe dinăuntru, hapurile pe care ţi le dau nu fac decât să prelungească durerile. De la peştii roşii am trecut la ocnele de la Jaslanov. Le ştiţi, marele pustiu sărat din sudul Asiei. După aceea ne-au trimis în Urali. La Marrosov, la fabrica de locomotive. În cele din urmă i-au strâns pe nemţi, cehi, austrieci, polonezi şi ne-au dus la închisoarea de triaj de la Gorki, apoi la Lemberg. Acolo ne aştepta cea mai mare surpriză a vieţii noastre. SS-iştii şi sovieticii au încropit un adevărat târg de oameni. În strigăte şi râsete dispreţuitoare am fost predaţi din nou SS-ului, în schimbul celor pe care naziştii îi înapoiau ruşilor. Camarazi, aţi încercat vreodată să rămâneţi pe vine ceasuri întregi?

Luă ţigareta pe care i-o aruncase Brandt şi trase un fum, închizând ochii de plăcere.

— Aţi fost vreodată închişi în vagoane de fier, atât de înghesuiţi încât jumătate să se sufoce? Aţi constatat cât de moale se păstrează un cadavru atunci când stai pe el cu orele? Ăsta e felul modern de a transporta carnea vie.

Ştiam. Nu exagera cu nimic. Cunoscusem şi noi Torgau. La fel şi Lengries şi Fort-Plive. Gustasem şi noi dictatura.

— La sovietici nu-i mai rău? întrebă fostul SS-ist.

— Sunt exact aceiaşi oameni. În lagărul 487, din Urali, ni se da peşte vechi de o sută de ani; peşte putred, sărat şi împuţit, peşte tiulka, care şi viu pute, aşa se naşte. La Majdanek, aveam parte de pâine cu viermi, pilitură de fier şi talaş. Deţinuţii se înecau cu ea şi mureau. Să te bată cu patul armei ori cu pisica cu nouă cozi e acelaşi lucru, ruşii foloseau şi ei lanţuri să ne snopească peste şale, iar execuţiile erau mai ales cu Naganul în ceafă. SS-iştii preferau funia. Vezi şi tu, SS-istule, e cam acelaşi lucru.

— Nu sunt SS-ist, protestă Kraus.

Un zâmbet fin încreţi buzele lui Stief.

— Asta o vor spune mulţi când va sosi ziua socotelilor.

Porta mârâi:

— Toţi din NKVD şi SS au fost voluntari. Îl arătă pe Kraus, care nega. Vei rămâne întotdeauna un bandit de SS-ist şi dacă nu ţi-am făcut felul până acum, e pur şi simplu pentru că te păstrăm pentru o ocazie festivă.

Stief interveni.

— Nu fii atât de sângeros. Cu siguranţă că e bântuit de coşmaruri, ceea ce e mult mai rău decât să fii spânzurat. Dar să continui. La Fort-Plive când voiam să ne uşurăm trebuia să ne aşezăm pe o scândură lungă. Cel care cădea în şanţ se îneca în rahat. SS-iştii puneau rămăşag pe răgazul ce-i trebuia să dispară. La Majdanek, la ruşi, era la fel, mulţi au crăpat acolo înecaţi. Dispăreau într-o bolboroseală de băşici de aer.

Micuţul scuipă un os de gâscă şi trase un gât de bere:

— La Bruckendorf 3, de lângă Torgau, când ne scăpam în pantaloni, pentru că guliile ne provocau diaree, ne puneau să urinăm unii pe alţii.

Ne-am uitat miraţi la uriaş. Era pentru prima oară că vorbea de vremea când fusese la puşcărie. Nu ştiam ce făcuse şi nici unde fusese închis. Urmă, cu gura plină:

— Mi-au rupt braţul în trei locuri şi mi-au smuls degetul mic de la picior cu cleştele.

Se ridică, apucă un fotoliu greu şi-l făcu ţăndări de perete.

— Uite aşa îi voi face diavolului aceluia de la Torgau când îl voi găsi. Ştiu că lucrează într-un lagăr de lângă Weser.

— La Fagen au castrat pe câţiva doar ca să râdă, spuse Legionarul cu ochii aruncând scântei, cum au maurii când simt că se apropie clipa răzbunării.

— Eu am încercat să mă spânzur, când m-am întors de la Fort-Zinna, spuse Bătrânul.

Se făcu tăcere. Mai auzisem că Bătrânul se spânzurase, dar soţia sa tăiase funia la timp şi un prieten l-a readus la viaţă. Bătrânul nu mai încercase niciodată să se omoare.

Am reînceput să jucăm. Gerhardt câştigă câteva sute de mărci şi l-am lăsat să câştige cu bună-ştiinţă. Nu părea să-şi dea seama. Ne bucuram toţi când trăgea o carte bună.

— La naiba, Gerhardt, te îmbogăţeşti!

Cineva împinse sticla spre el.

— Trage o duşcă, locotenente!

Stief bău şi puse sticla jos lovind-o de fund, aşa cum făceam şi noi. Gestul acesta avea un înţeles, însemna obişnuinţa cu sticla, un semn de bărbăţie.

Subofiţerul Heide se adunase de pe jos şi-l îmbrânci pe Kraus de lângă Gerhardt. Se iscă niţică gâlceavă, câteva înjurături şi Heide luă locul lui Kraus plesnind din limbă. Se uită cu coada

ochiului la Gerhardt.

— Hai să-i curăţăm pe căcăcioşii ăştia.

Gerhardt încuviinţă şi am jucat cu mai multă atenţie. Gerhardt continua să câştige. Heide părea jignit. În cele din urmă se lăsă păgubaş.

— Sunt curăţat!

Gerhardt râse.

— Poţi să împrumuţi de la mine, dacă vrei.

— Cu ce dobândă?

— Cu 60%, cum se ia atunci când ai de a face cu tipi dubioşi, hotărî Legionarul.

Afară strălucea luna, plină şi rotundă, ca şi cum priveliştea celor treisprezece candidaţi la moarte ar fi amuzat-o. Legionarul mătură cărţile şi zvârli scaunul cât colo cu piciorul.

— Jocul ăsta mă plictiseşte, mai bine hai să ne batem!

Cât ai bate din palme am fost gata să începem boxul. Micuţul şi Heide s-au înfăţişat drept primii combatanţi. Ringul fu înconjurat cu funii luate din canapea şi fotolii. Pachete de pansament deveniră mănuşi de box. Cele două mari brute s-au încins într-o luptă ce degeneră iute într-o bătaie de pomină. Plini de vânătăi şi de sânge, la fel de îndârjiţi amândoi: Heide neglijă însă o clipă garda şi asta i-a fost fatal. Micuţul, urlând precum o gorilă, îl apucă de gleznă făcându-l să cadă şi îl lovi cu capul de podea, până când acesta atârnă ca o cârpă. Aruncă apoi trupul neînsufleţit într-un colţ şi se prăbuşi, la rândul său, doborât de un somn profund.

Afară, luna lumina mai departe copacii îngheţaţi. Adormisem toţi, claie peste grămadă, precum căţeii. Tăcerea sinistră a muntelui învălui pe cei treisprezece candidaţi la moarte, în cabana în care pe vremuri veneau să se odihnească schiori veseli.

Micuţul a fost primul care i-a zărit în dimineaţa următoare. Veneau în şir indian, păşind grăbit în timp ce coborau muntele, pe unde stânca era parcă despicată. Mârâitul Micuţului ne adună în grabă. Eram îngheţaţi.

Păreau mult mai numeroşi decât noi şi erau înarmaţi cu aruncătoare de flăcări, trei mitraliere grele, precum şi cu o bazooka din cele noi. Soarele care începuse să scalde în auriu culmile făcea să sclipească argintul capetelor de mort. Cu binoclul am putut observa că în frunte era un Obersturmführer.

Stege susţinea pe bună-dreptate că era o companie întreagă. Bătrânul luă binoclul de la ochi şi, fără a întoarce capul, şopti:

— Spuneţi lui Gerhardt s-o întindă.

— Unde să mă duc? întrebă Gerhardt Stief, care era în prag şi privea pe deasupra umărului lui Porta.

Într-adevăr, unde? Ne-am privit disperaţi. Micuţul şi Heide ridicară mutrele lor stâlcite către cer, clipind.

Ziua începuse rău. Acolo sus, pe poteca îngustă, unul se împiedică şi am văzut cum Oberscharführerul zbiera la el gesticulând cu un pistol-mitralieră în mână.

— Nişte gunoaie, mârâi Heide, pipăindu-şi ochiul umflat, o adunătură de gunoaie!

— Să punem mitraliera în poziţie şi să le facem de petrecanie la toţi, propuse Porta.

— Grozav, apoi îi şi crestăm! sughiţă Micuţul jonglând cu şişul său mare.

— Tăceţi, nătărăilor, se stropşi Bătrânul la ei. Suntem unu la douăzeci. Trebuie să-i ducem cu zăhărelul.

— Nici tu nu crezi ce spui, mormăi Stege. Ne vor căsăpi îndată ce vor găsi urmele chiolhanului şi pe Gerhardt.

— Bine zici, Hugo, interveni Legionarul. Chiar ăsta ne va ucide.

Îi arătă matahala care repezea acum un alt vânător. Dispărură câte unul în spatele unor brazi firavi. Într-un sfert de ceas vor fi dincoace şi apoi foarte repede la noi.

Au apărut precum trăsnetul. Stege strânse dinţii şi puse mâna pe automat. Bătrânul ridică dintr-o sprânceană făcându-ne semn să rămânem liniştiţi. Micuţul îşi alese altă poziţie. Armele companiei de SS-işti clămpăneau. Kraus, cel care fusese transferat la noi pentru laşitate, fu apucat de o tuse cavernoasă.

— S-o întindem!

— Ţi-e frică de fraţii tăi? întrebă încet Porta.

Legionarul şuiera cântecul său preferat. Obersturmführer-ul SS mergea repede, cu mânecile suflecate; i se vedeau braţele acoperite de păr negru. Simţeam că moartea e foarte aproape, nările noastre fremătau ca la vânatul încolţit de gonaci. Gerhardt se făcu nevăzut în cabană, urmat de Micuţul şi de Bauer. Soseau… Toţi băieţi tineri, frumoşi şi bine hrăniţi.

— Companieee, stai! la picioor arm! Pe loc repaus…

Ordinele răsunau, seci şi dure, aşa cum era şi dimineaţa.

Bătrânul clipi spre căpetenia cu păr negru şi ochii lor se întâlniră. Bătrânul păşi încet pe iarba incredibil de verde, care îi plăcuse atât de mult evreului cel vârstnic. Micul legionar îşi făcea de lucru în spatele lui, în poziţie de tragere, strecurându-se fără a atrage atenţia după o grămadă de lemne.

Porta se instalase în casă şi puteai bănui o gură neagră-albăstruie în spatele ferestrei cu gratii, ascunsă de scânduri. Bătrânul era apărat de doi dintre cei mai buni trăgători ai frontului.

Ofiţerul SS îşi trăgea tocmai nădragii îngreunaţi de Mauserul său, când dinăuntrul casei se auzi clinchetul de farfurii şi pahare. SS-iştii înălţară capul. Ce zgomot îmbietor!

Raportul Bătrânului fu scurt şi sec. „Nimic deosebit de semnalat“. Farfuriile şi paharele răsunară din nou şi suplul ofiţer SS privi ridicând din sprâncene spre uşa deschisă. Se îndreptă uşor, cu o încetineală îngrijorătoare, către casă. Curelele sale noi scârţâiau. Ajunse lângă butucul de lângă intrare, unde se opri, apucă toporul şi reteză o bucată de lemn dintr-o singură lovitură. Toporul fusese ascuţit de un meseriaş. Dând cu piciorul în lemnul tăiat, râse încetişor. Chipul i se înăspri când se întoarse către Bătrânul.

— Dumneata, Feldwebel, îţi strângi oamenii şi plecaţi repede de aici.

Când ridică braţul pentru salutul nazist, la încheietura mâinii sclipi un ceas mare de aur.

Glasul Bătrânului tună:

— Înainte, marş, bandiţilor!

Ne-am adunat, posaci. Ne îmbrânceam mormăind. Micuţul şi Heide au ieşit din casă clătinându-se. Micuţul ţinea în mână cuţitul său lung siberian.

— Luaţi-vă armele. Înainte, marş! ordonă Bătrânul cu glas de stentor.

Am trecut foarte aproape de SS-işti, care ne priveau de sus.

— Căcăcioşi! zise unul dintre ei.

Micuţul tresări, dar Legionarul şi Bătrânul îl încadrară imediat. Tăunii roiau înţepându-ne cumplit, întotdeauna chiar lângă marginea gulerului. Am străbătut brădetul fără să întoarcem capul şi abia când am ajuns jos, lângă podul cel vechi, ne-am oprit. Fără un cuvânt, ne-am aruncat la pământ, cu capetele îndreptate spre cabană, pe care soarele o lumina acum din plin.

L-am văzut pe Obersturmführer-ul cel înalt intrând în casă, urmat de doi SS-işti. Au rămas mult timp înăuntru, fără să se întâmple ceva. Câţiva se tolăniseră pe iarba verde şi jucau zaruri sau cărţi, fără nicio grabă.

— Prietenul nostru, locotenentul Stief, s-a ascuns bine, zise Porta.

— Să nădăjduim, şopti Bătrânul îngrijorat, muşcându-şi pipa.

Micuţul dădu un rând de şnaps şi am băut îndelung, cu lăcomie. O dată cu arsura alcoolului, în vine ni se scurgea furia, gustul sângelui. Micuţul scuipă pe o frunză.

— Câini blestemaţi! Să-i căsăpim! Hai, Bătrânule! făcu el răguşit bătând darabana pe mânerul cuţitului.

Bătrânul sugea în continuare de muştiucul pipei. Deodată, liniştea fu spartă de un ţipăt prelung.

Instinctiv ne-am lipit şi mai mult la pământ.

— Moşul nu s-a ascuns destul de bine, gemu Stege.

Strigătul răsună din nou, strigătul acela pe care noi îl cunoşteam prea bine, pentru că îl auzisem de atâtea ori în închisori şi în lagăre.

— Ce-i fac? întrebă prosteşte Brandt.

— Moarte lentă, lătră Legionarul, aşezându-şi aruncătorul de flăcări în poziţie. Când eram în Rif[12] ne răzbunam de fiecare dată când căsăpeau pe unul dintre ai noştri.

Privea către Bătrânul, care sta întins în spatele unui tufiş, cu privirea aţintită asupra cabanei. Tocmai se pregătea să continue, când ieşiră afară trăgându-l pe Gerhardt după ei. Moşul se târa în patru labe şi ţipa într-una. SS-iştii îl loveau cu cizmele şi îi frânseră un braţ. Fiecare gest al lor ne sfredelea creierii, aproape înnebunisem.

L-au lovit peste faţă şi se prăbuşi. Oberscharführer-ul se plecă asupra lui, cu un cuţit în mână. Bănuiam ce avea de gând să facă, mai văzusem de astea şi totuşi de fiecare dată ne lua prin surprindere. Ţipătul acela, prelung şi neomenesc, atunci când trupul se destinde ca un arc. Membrul încă viu, aruncat pe potecă, cobora la vale săltând.

I-au ţinut capul pe butuc şi căpetenia nu lovi decât de două ori cu toporul. Sângele ţâşni până departe. Râdeau în timp ce au săpat o groapă în bălegar, în care îndesară corpul împreună cu căpăţâna, apoi porniră la drum cântând. Curând dispărură pe

[12] Rif sau Riff, regiune muntoasă din Maroc, pe coasta mediteranei. (N.T.)

după brazi.

Stege plângea cu sughiţuri, Micuţul blestema, iar Bătrânul ne implora:

— Fiţi rezonabili!

Legionarul însă şuiera precum un şarpe.

— Trăiască Legiunea! Să facem ca pe vremuri în Rif!

Furia lui se întinse ca un incendiu de pădure şi în numai câteva secunde ne-am hotărât. Lupii aveau să se lupte cu lupi şi mai feroci, o haită condusă de fiara marocană.

A-ţi ucide semenul poate fi uneori o uşurare.

Cel care trebuia să moară se prăbuşi. Zgârie pământul cu unghiile şi picioarele, ochii i se închiseră. Legionarul lovi gura care horcăise încă o dată „Heil!“, iar membrele ticălosului fură smulse de plopul brusc destins.

Soarele se înălţă încet deasupra crestelor muntelui pentru a contempla răzbunarea, iar victimele de la Auschwitz trebuie că s-au bucurat de adierea dreptăţii.

RĂZBUNAREA

Ascunşi în cotloanele muntelui, îi aşteptam pe ucigaşii lui Gerhardt.

Gândul de a-i ucide ne umplea de fericire, o fericire care îmi amintea de aceea pe care o simţeam pe vremea copilăriei, de Crăciun, atunci când aşteptam în spatele uşii încă închise să vedem pomul fermecat.

Stege plângea, avea sufletul cel mai sensibil din toată şleahta noastră. Porta înjura, micul legionar mormăia blesteme arăbeşti.

Locul ales de noi era o adevărată fortăreaţă naturală, o capcană de prins SS-işti, un poligon de tras la ţintă.

— Ce băşcălie va fi, zise Brandt camionagiul, sugându-şi într-una dinţii găunoşi.

— Pe Oberu’ ăla mare îl scalpez, strigă Julius Heide, din înălţimea copacului de unde pândeau.

— Nu, Julius, treaba asta eu o fac, i-o reteză Porta sărutându-şi cuţitul.

— Sunteţi nebuni de-a binelea, interveni Bătrânul. V-aţi gândit ce urmări vor fi la cele ce aveţi de gând?

— N-ai spor, spuse Porta, scuipând pe jos. Poţi să mă crezi, niciunul dintre ei nu se va întoarce acasă la mă-sa să povestească ce s-a întâmplat. Până la noapte corbii le vor hali la toţi ochii.

— Sunteţi nişte tâmpiţi! izbucni furios Bătrânul. Nu vă daţi seama că-i vorba de o crimă?

Am rămas cu gura căscată.

— Cum ai spus? strigă Porta, uitând că în munte se aude până departe. Dar ceea ce facem noi de patru ani încoace cum

numeşti, domnule Feldwebel?

— Nătărăule! Până astăzi ai ucis doar duşmani, nu compatrioţi.

— Duşmani! hohoti Porta batjocoritor. Duşmanii mei sunt numai SS-iştii.

Plin de indignare, Bătrânul sări afară din groapa pe care o împărţea cu Stege şi cu mine şi îşi îndreptă revolverul spre Porta, care se lungise după o stâncă.

— Eşti cam uituc, băiete, dar îţi voi împrospăta memoria! Îţi aminteşti de NKVD-iştii pe care i-am împuşcat lângă Bobrusk?[13] Ai uitat cum Micuţul şi Legionarul le-au tăiat beregata voluntarilor sinucigaşi la Kiev? I-ai uitat pe bosniacul şi femeile din compania de brandişti? Erau cumva prieteni? În acest caz ai un fel ciudat de a-ţi trata prietenii! Fără să mai pomenesc de infanteriştii de la cota 754, civilii din canalele Harkovului, de personalul penitenciarului din Poltava! Tot prieteni au fost? Să mai continui? Bătrânul se făcuse roşu ca focul la faţă.

— Ce limbariţă mai ai! şuieră Porta. Mai bine te făceai popă în trupele de şoc ale Mântuitorului!

— Închide gura ta spurcată de berlinez, ori te culc la pământ chiar acum! urlă Bătrânul, scos din fire. Automatul ţinut la şold ţintea spre Porta.

S-a făcut tăcere. Era pentru prima oară când îl vedeam în asemenea stare. Nu se mai întâmplase nici măcar o dată în cursul celor trei ani de când eram împreună. Îl priveam uluiţi pe dragul nostru Wilhelm Bayer, care răsufla greu, ca şi cum s-ar fi sufocat. Reîncepu să vorbească bâlbâindu-se.

— Sunt nişte fiare, SS-iştii ăştia, asasini, e adevărat, ar merita tot ce le-aţi face. Şi dacă e cineva care să vă înţeleagă, acela sunt chiar eu.

Duse mâna la gât şi aruncă o privire spre culmea de unde îi auzeam pe SS-işti cântând:

So weit die braune Heide geht,
Gehört das alles mir.

Cât se întinde castania câmpie,
Toate îmi aparţin numai mie.

---

[13] Vezi *Blindatele morţii,* de acelaşi autor. (N.E.)

— Dar uitaţi că nu stârpeşti măcelurile prin crimă.

Glasul îi devenise o şoaptă. Porta încercă să spună ceva, dar Bătrânul îl opri cu un gest.

— Vă amintiţi ziua în care l-aţi ucis pe ticălosul acela de locotenent la Lemberg?

Ne privea pe toţi pe rând şi privirea lui ne sfredelea.

— Vă aduceţi aminte?

Nu a răspuns nimeni. Ne aminteam ca şi cum ar fi fost ieri. Un ofiţer din poliţia frontului fusese ucis cu un glonte în cap, în plină stradă Pahlevi, din Lemberg. În cursul raziei care a urmat au fost arestate şaizeci de persoane, care au fost executate chiar în faţa casei unde fusese găsit mort locotenentul. Printre victime erau nouăsprezece copii sub doisprezece ani. Toate locuinţele din jur au fost făcute scrum. O femeie a fost omorâtă împreună cu pruncul ei cu patul armei.

— Oare ucigaşul ofiţerului nu şi-a regretat fapta? încheie Bătrânul murmurând.

Îşi smulse casca, iar aceasta se rostogoli pe pantă, apoi îşi continuă voios cursa la vale antrenând grohotişul în urma ei.

— I-aţi uitat pe cei doi SS-işti pe care i-aţi înjunghiat la Stalino? urmă el cu încăpăţânare. Răsplata a fost masacrarea locuitorilor din Brigadenhof. Dar telefonista aceea care pretindea că fusese violată de civili ruşi? Treizeci de femei şi copii au luat drumul robiei în lagărele Reich-ului...

Da, ne aminteam. Telefonista a mărturisit mai târziu că nu fusese violată. Minţise. Au ridicat din umeri şi au băgat-o zece zile la pârnaie pentru că îşi bătuse joc de poliţia secretă, însă în sat copiii mureau de foame, în timp ce mamele lor crăpau muncind în Germania.

Cu ochii închişi, Bătrânul continuă să amintească multe altele. Porta clipea des, Stege gemea, Heide scuipa, Legionarul fluiera printre dinţi „Vino, dulce moarte...“, doar Micuţul nu părea impresionat.

— Dacă îi măcelăriţi pe SS-işti, urmă Bătrânul, o faceţi cu bună-ştiinţă. Va plăti întreaga populaţie dimprejur, cât şi deţinuţii, adăugă el după o clipă. Voi veţi purta vina pentru fiecare ce va fi împuşcat. Fiecare glonte în ceafă al vostru va fi şi când totul se va încheia, veţi putea spune cu mâna pe inimă că într-adevăr sunteţi asasini.

După ce ne privi din nou pe rând, ne strigă:

— Şi acum trageţi, dacă îndrăzniţi! Nu uitaţi însă că de fiecare dacă când un SS-ist îşi dă ultima suflare datorită vouă, ucideţi în acelaşi timp şi douăzeci de civili, cu siguranţă femei şi copii, prunci, elevi, bieţi copii înfometaţi, care în clipa asta încă se mai joacă, fără a bănui ce-i aşteaptă! Trageţi şi răzbunaţi-l pe evreul Gerhardt Stief, cel care refuza să se bage în pat pentru a nu-l umple de păduchi. V-ar scuipa dacă ar afla ce aveţi de gând să faceţi. Vreţi să-l răzbunaţi? Atunci strigaţi în gura mare ce aţi văzut. Să nu uitaţi vreodată! Când toată lumea se va înfofoli în bunăstare după război, voi să strigaţi în continuare. Aceasta să fie răzbunarea pentru miile de Gerhardt pe care i-au torturat.

Legionarul se ridică obosit.

— Ai dreptate, Bătrânule, ca întotdeauna. Îşi aruncă mânios ţeava aruncătorului de flăcări, o strivi sub picioare şi strigă răguşit:

— Să fie blestemaţi! Ni s-a luat totul, bucuria, libertatea şi curajul nu foloseşte la nimic. Cât priveşte armele, e sigur că nu pot fi decât în slujba acestor ticăloşi, mânuite chiar de noi, porci în uniformă.

Se lăsă la pământ, scoase covoraşul de rugăciune, îşi descălţă bocancii, îngenunche cu faţa către răsărit şi se rugă îndelung. Priveam în tăcere acest lup din munţii berberi, care nu putea nici măcar să muşte cuţitul care, încet, ne ucidea.

Unul câte unul, ne-am ridicat. Bătrânul porni la vale, iar noi l-am urmat cu inima grea. Porta scuipă cu năduf, îşi îndesă jobenul pe căpăţână, îşi aruncă arma grea pe umăr, păşind şi el în urma omului scund şi voinic ce cobora fără a întoarce capul.

SS-iştii cântau şi acum. Strângeam pumnii de durere şi furie. Heide mormăi:

— I-am fi avut pe toţi! Nu ar fi durat nici cinci minute.

Bătrânul grăbi pasul în vreme ce noi îl urmam greoi. Coborâşul se mai îndulcise când un miros înăbuşitor ne învălui deodată, venind pe deasupra pădurii. Ne-am oprit foarte miraţi să vedem vălătuci groşi de fum ridicându-se dintre copaci.

— Ce-ar putea fi? murmură Bătrânul gânditor.

— Cred că e în pădure, cu toate că pare a veni de mai departe, spuse Porta. Îşi împinse pălăria spre ceafă. Parcă ar fi la Katowitze, dar de ce naiba arde?

Stege scoase harta şi busola.

— Arde Tekolowich, ne anunţă sec.

Ne-am repezit ca nebunii de-a dreptul pe munte în sus, printre stânci, păşuni şi scurtături. Sudoarea ne pătrundea în ochi. Legionarul scoase un strigăt, arătând spre sud-est, unde o altă coloană de fum se înălţa către cerul albastru.

Stege scoase din nou harta.

— De data asta arde la Branowich. Ce se întâmplă oare?

— Represalii, spuse Bătrânul. Dar pentru ce?

Brand îşi săltă la loc pe umăr burlanul de plită şi propuse:

— Trebuie să mergem să vedem despre ce-i vorba.

Şi dinspre sud se zărea alt incendiu.

— Ce dracu se întâmplă? izbucni Heide.

— Represalii, repetă Bătrânul. Vreun smintit care i-a făcut felul unuia dintre băieţii lui Himmler şi acum toţi din împrejurimi trebuie să plătească.

Pe pantă cobora un câine lătrând într-una; Porta îl prinse. Era o corcitură mare de câine lup, aşa cum aveau pe aici cei mai mulţi dintre ţărani, cu zgarda ruptă şi blana înroşită de sânge. Bietul câine era înnebunit de frică şi durere.

Bătrânul trase gânditor din pipă, cu privirea aţintită asupra câinelui.

— Animalul acesta vine de la o fermă de munte, şi nu dintr-un sat.

Legionarul, care mângâia câinele pe cap, se întrebă:

— Asta ar putea însemna că lichidează şi gospodăriile mici? Ce naiba s-o fi întâmplat?

Îşi verifică cu atenţie arma şi, cum Bătrânul se pregătea să continue coborâşul, Legionarul îl opri cu un gest. Aşezând cu prudenţă arma, privi către est şi ceru o ţigară.

— Băieţi, Bătrânul ne-a ţinut o predică mare, iar noi am fost înţelegători pentru că erau destule motive. Dar acum, acolo sus totul e cuprins de flăcări. Se prea poate ca pe partea cealaltă unii să fi fost mai puţin înţelegători. În acest caz eu consider că nu mai avem nici noi motive să fim în continuare înţelegători.

— Gura, făcu Bătrânul. Adunaţi-vă armele, pornim.

— Aşteaptă puţin, să auzim ce are de spus nomadul.

Legionarul rânji răutăcios. Ochii îi străluceau de ură fanatică.

— Pe Allah! Să-i ucidem pe SS-işti!

— Nu, spuse Bătrânul.

— Câinii turbaţi trebuie omorâţi! răcni Legionarul. Bastarzii lui Himmler nu sunt altceva! Cine mă urmează? Ridicaţi mâna.

Porta, Micuţul, Heide şi Brandt ridicară pumnul. I-am urmat cu inima îndoită. Ultimul intră în rând Stege, privind în chip de scuză spre Bătrânul.

— Pe Allah! E o zi mare, spuse Legionarul ridicându-se.

Îi puse mâna pe umăr Bătrânului.

— Noi te înţelegem, dar înţelege-ne şi tu. SS-iştii nu se mai pot răzbuna, şi-au terminat treaba, totul arde. Ne conduci, aşa cum ai făcut-o întotdeauna pe front?

Bătrânul scutură din cap.

— Vă urmez pentru că nu am încotro, un asasinat însă nu voi conduce.

Legionarul ridică din umeri.

— Foarte bine. Băieţi, urmaţi-mă.

Am atins liziera pădurii căţărându-ne peste obstacole care i-ar fi făcut să şovăie pe vânătorii de munte, însă dorul răzbunării ne dădea aripi. Am înaintat astfel ore întregi, deschizându-ne drum prin mărăciniş cu topoarele şi cazmalele noastre. Aveam mâinile însângerate, dar Legionarul ne îmboldea ocărându-ne, mai fanatic decât toţi. Istoviţi, îl ameninţam cu armele, el însă râdea dispreţuitor trimiţând în toate direcţiile strigătul său de luptă marocan.

Am ajuns în sfârşit la prima gospodărie. Rămăseseră doar ruinele fumegânde şi trei cadavre chircite, două femei şi un copil.

Bătrânul închise ochii, era livid. Eram fiare oţelite în război, care văzusem de toate, însă mâinile ni s-au crispat strângând şi mai tare armele. Ne-am repezit mai departe, în urma Legionarului. După o oră, am descoperit încă două leşuri; doi bătrâni împuşcaţi în ceafa. Legionarul le răsuci, chipurile lor nu mai erau decât o gaură.

— P-38,[14] stabili Porta pipăind orificiul cu degetul.

Asupra cadavrelor nicio hârtie. Totul fusese luat.

— Poate fi la fel de bine opera partizanilor, sugeră Kraus, laşul.

— Bineînţeles! făcu Bauer, izbucnind în râs împreună cu noi.

Bătrânul îşi scoase pipa din gură şi i se adresă SS-istului:

— Îţi pot spune cuvânt cu cuvânt ce va scrie mâine în ziarele din ţară. *Ţăranii paşnici au fost asasinaţi de bandiţi. Ei au incendiat şi trei sate şi mai multe gospodării. Represaliile vor*

[14] Pistolul de calibrul 38, Parabellum, din dotarea armatei germane. (N.T.)

urma cât de curând. Semnat, Heinrich Himmler. După care, Standartenführer-ul SS Blobel, numit de Führer şeful poliţiei din Brach, va proceda la execuţiile uzuale. Pentru mai multă siguranţă se va menţiona că bandiţii purtau uniforme germane. Cei de la RSHA[15] se gândesc la toate.

Porta îşi puse degetul pe rana uneia dintre victime, apoi îl mirosi.

— Gangrenă în prima fază.

— Ia te uită! Exact la fel ca la cadavrele galbene de la Dobrovina, spuse Legionarul.

Porta înclină capul, mirosind din nou.

— Celălalt s-a scăpat în pantaloni.

— Aşa făceau întotdeauna atunci când îi gazam la Birkenau, zise deodată SS-istul Kraus.

Se lăsă o tăcere cumplită. Am uitat de cadavre pentru că se produsese ceva care era al dracului de interesant. Toate privirile s-au întors către voinicul SS-ist, cel ce fusese izgonit dintre ai săi, degradat şi trimis într-un regiment disciplinar ca dezertor.

— Ca să vezi… Şi ce-ai mai văzut la Birkenau?

SS-istul păli, făcându-se aproape verde. Ceea ce ascunsese cu atâta grije timp de trei ani îi scăpase acum fără voie. În nopţile de nesomn se temuse să nu fie trădat, de cineva de la secretariat, de pildă subofiţerul Julius Heide, printre alţii, pe care îl reîntâlnise la noi. Ce spaimă trăsese atunci când îl văzuse pe Heide! Oare trebuia să-l implore să tacă, plătindu-i orice? Dar poate că Heide nu ştiuse totul… Altfel era inexplicabil că tăcuse atâta vreme… Kraus încercase desigur să fie mutat, căpitanul von Barring însă hotărâse: „Nici vorbă“. „Ticălosul acela de von Barring, la fel ca toţi ceilalţi din plutonul ăsta blestemat! Trădători de patrie care ar trebui neapărat lichidaţi…“.

Se produsese un lucru de necrezut, nimeni nu-l trădase, o făcuse el, cu gura lui. Adresă o rugăciune lui Dumnezeu, de care se lepădase în 1938, când intrase în SS. Cât de mândru fusese să se împăuneze acasă la el în uniforma nazistă, verde, cu capete de mort argintii! Cu câtă grijă cosese banderola neagră purtând literele de argint „Totenkopfverband“ (Uniunea Capului de Mort) pe mâneca stângă. Izbucnise în râs văzând spaima mamei sale atunci când apăruse acasă îmbrăcat în uniforma aceasta mult-urâtă. Îl ameninţase pe tatăl său cu închisoarea

[15] Oficiul de Siguranţă al Reich-ului. (N.T.)

când acesta invocase dreptatea lui Dumnezeu. Ce fericire să vezi toate lepădăturile din cartier privindu-te terorizaţi!... Toţi cei care fuseseră obraznici cu el se întreceau să-l tămâieze. Când cârciumarul refuzase a-i da pe credit, aruncase pe tejghea câteva mărci soioase şi în tăcerea grea ce se lăsase, i-a strigat: „Foarte curând va veni vremea când te vei târî la picioarele mele!“

Nu a durat mult, într-adevăr... Un bileţel strecurat în cutia de scrisori a unităţii, cea pe care nu o deschidea decât Eicke, şeful SS, cu numele şi adresa cârciumarului, purtând menţiunea „Trădător de patrie“. După trei săptămâni cârciumarul a fost chemat şi, în aceeaşi zi, i s-au aplicat zece bastoane, întins pe o capră de lemn. Să se înveţe minte, mârşavul! Într-o zi de ianuarie, în 1938, a fost prins în sârmele ghimpate şi apoi îngropat împreună cu vreo cincizeci de evrei, spânzuraţi în ajun în spatele grajdurilor.

Apoi ziua în care sosise la Gross Rosen, una dintre cele mai frumoase din viaţa lui. Şi-o amintea mereu cu emoţie. I se încredinţă grija câinilor. Adora câinii, dar Hauptsturmführer-ul SS Streicher era un nătărău. Pentru faptul că unii dintre trădătorii de patrie fuseseră muşcaţi puţin de câinii săi, Streicher făcuse tărăboi. E adevărat, fusese şi un mort, ce importanţă avea însă aceasta? Oricum ar fi murit. Un boşorog, fost ministru al Republicii, care leşina de fiecare dată când lua un baston pe spinare...

Hauptsturmführer-ul Streicher ceru anchetă şi, dacă nu ar fi fost şi povestea cu „Hopa-hop!“, afacerea ar fi fost clasată. Kraus recunoştea că sărise niţeluş peste cal cu „Hopa-hop“, chiar şi faţă de nişte trădători de patrie. Fusese invenţia lui Steinmüller, Oberscharführer-ul din blocul 7, iar jocul avea mai multe variante.

De pildă, câţiva deţinuţi erau aduşi pe platoul cel mare din spatele stânei; li se aşeza o cutie pe cap şi trebuiau s-o ţină sub ameninţarea cu bătaia. SS-iştii trăgeau apoi în cutii şi, desigur, se mai întâmpla ca un deţinut să se aleagă cu un glonţ în scăfârlie. Dar ce minunat exerciţiu de tir şi cât de amuzant era!

Se mai organizau de asemenea şi alergări pe deasupra şanţurilor latrinelor, iar când deţinuţii treceau peste scânduri, li se trăgeau de sub picioare. Era haios să-i vezi zbătându-se în rahat, unii mureau încet, e adevărat, dar ce importanţă mai

avea?

Doamne, cât râdeau în batalionul acela! Mai erau încă multe alte feluri de a juca „Hopa-hop“!; într-o zi însă, Steinmüller a depăşit totuşi măsura. Legase împreună trei deţinuţi, în pielea goală, de agregatul de căldură, să vadă dacă erau curajoşi.

Bruta aceea de Streicher îi descoperise. Ce tărăboi se iscase! În cele din urmă însă ticălosul de Streicher a păţit-o şi el. A apărut în faţa consiliului de război, pentru a fi luat apărarea trădătorilor de patrie, a fost alungat din SS şi transferat la aviaţie. Se spunea că fusese doborât în Polonia.

După Gross Rosen, Ravensbrück. Numai femei. Era acolo un Stabsführer care purta insigna de sânge a partidului din 1923. Un vizionar. Câte putea născoci cu fetele... Puteai să înnebuneşti după asemenea şedinţe! O deţinută, fost avocat, cuteză să acuze pe SS-işti de abuz de putere. A fost snopită în bătaie cu o coadă de mătură, după care au sărit pe ea de la înălţimea mesei, sfărâmând-o ca pe o coajă de ou. Comandantul de la Ravensbrück nu a cerut anchetă, cel puţin el ştia cum trebuie tratată pleava aceasta. Şi ce distracţie să biciuieşti femeile! Te dureau coastele de atâta râs; s-a întâmplat totuşi într-un rând ca lucrurile să se încurce, pentru că una dintre scorpii protestase cu tărie, susţinând că fusese însărcinată de Kraus. Avusese grije ca iapa să crape la timp, mulţumită bunelor sale relaţii cu medicul-şef. De necrezut cât era de greu să omori o femeie... Fusese nevoie să-i facă o injecţie cu benzină.

Un lucru bun fusese şi numirea lui la Birkenau, la compania de exterminare. La început erai totuşi, cât de cât, impresionat atunci când soseau mii de evrei pentru a-şi primi porţia de Cyclon B. Dar te obişnuieşti cu toate, într-adevăr nici nu mai ştia numărul evreicelor pe care le lichidase.

Într-o bună zi însă norocul l-a părăsit, a fost ziua cea mai întunecată a vieţii sale, cea în care a fost dat afară din echipa de exterminare. Mulţumită Untersturmführer-ului SS Rochner şi doar pentru că violase o romăncă. Să mai ai încredere în camarazi! S-au înverşunat împotriva lui şi a celor patru complici ai săi, hotărând să fie trimişi la secţia de instruire de luptă din Cracovia. Dar scăpă datorită unui picior infectat. O mie de mărci l-a costat infecţia de la picior; cu toate acestea, ghinionul se încăpăţâna să-l urmărească. A fost vărsat direct la regimentul SS „Der Führer“. Un regiment de ticăloşi, care nu visau decât o

moarte eroică...

Au urmat luni de sudoare, de disperare şi spaimă, până fugi de pe front, la Harkov, chiar din prima zi. Consiliul de război, degradarea, închisoarea de la Torgau. Şi acum tremura amintindu-şi de Torgau, cea mai cumplită dintre puşcării! După care culmea... regimentul acesta îngrozitor disciplinar, cu ucigaşi de cea mai josnică speţă.

Iar acum, tocmai nelegiuiţii ăştia îndrăzneau să-l judece, pe el, ostaşul Führer-ului, veteran nazist!

Se umflă, dar, privindu-i pe Micuţul şi pe Porta, curajul îl părăsi prin toţi porii. Nu puteai şti niciodată de ce erau în stare smintiţii ăştia... adevărate brute... puteau născoci ce e mai rău. Kraus îşi aminti de căpitanul Meyer, de Obersturmführer-ul Gratwohl, de Sonderführer-ul Hansen[16]... Sudoarea îngheţată îi picura de pe frunte. Să ceară ajutor? Poate că în vecinătate s-ar afla câţiva camarazi din SS? Ce plăcere să-i denunţe în sfârşit pe porcii ăştia! S-ar lăsa cu câteva gloanţe în ceafă şi încă ar fi prea puţin!

Dar ce naiba e asta? Iată-l pe Porta apropiindu-se... foarte încet. Nu mă atinge! vru să strige, de pe buzele sale însă nu ieşi niciun sunet. Avea limba umflată, uscată; pe spate îi curgea sudoarea. Legionarul, monstrul acesta marocan, fiara asta cu cicatrice, se îndrepta zâmbind spre el. Şi gorila de Micuţul... ba chiar şi Julius Heide, fratele său de arme... veneau puţin aduşi de spate, ca şi cum s-ar pregăti să-l atace. Brandt, hoţul de Brandt, scoase cuţitul.

Doar nu-l vor omorî! Nu se poate! Bătrânul vorbise de crimă. Cu toate acestea îl uciseseră pe Hannsen, încet, fusese un omor. Iar pe Gratwohl îl spânzuraseră, tot omor fusese. Pe căpitanul Meyer îl împuşcaseră, alt omor... Aceşti oameni îngrozitori! Aceşti trădători de patrie. Se va apăra... va trage...

Un zgomot metalic. Dumnezeule! Porta îl făcuse să scape arma din mână.

— Nu! strigă când Legionarul îl lovi cu bocancul între picioare.

Zâmbeau, tăcuţi, cu dinţii încleştaţi şi descoperiţi. Urma să moară astăzi? Dar era cumplit... viaţa, frumoasa viaţă...! Nu îşi făcuse decât datoria şi nimic altceva. Oare puteau înţelege asta ucigaşii?

Bătrânul îl privi, fără o vorbă, cu privirea întunecată, cu ochi

[16] Vezi *Legiunea blestemaţilor,* de acelaşi autor. (N.E.)

care nu mai erau ai săi. Era dușmanul său, nu spuse „Este un asasinat“.

Cercul se strângea. L-au înconjurat, foarte de aproape. Kraus era în mijloc, precum pata albă din centrul țintei. Au început să lovească. O durere insuportabilă îi străbătu corpul din cap până în picioare. Scoase un țipăt în timp ce se prăbuşea, aşa cum țipase şi Gerhardt.

— Isuse Christoase, ajută-mă. Sfântă Fecioară, ajută-mă. Ah! imploră fără a fi auzit, mă voi face preot pentru restul vieții. Doamne, te voi sluji, nu te voi renega niciodată. Salvează-mă de diavolii ăştia!

Munții s-au răsturnat, cerul s-a deschis... L-au legat strâns cu funii şi l-au lăsat acolo, sângerând, fără a-i acorda importanță, în timp ce fumau în tăcere.

Apoi plopul a fost îndoit către pământ. Ştia ce avea să urmeze. Urletul său era de fiară, poate pentru că înnebunise. Dar nu-l auzi decât Satan, care se bucură.

Astfel muri SS-istul, cu membrele şi articulațiile smulse. Zbieră zece minute înainte de a muri. Porta fu de părere că avusese parte de o moarte prea rapidă. Am aruncat hoitul într-o râpă îngustă şi batalionul îşi continuă drumul. În apropierea unor alte ruine fumegânde am dat peste o bandă de SS-işti, însă nimeni nu a tras, iar strigătul Legionarului „Allah el Akbar!“ nu răsună în munte. Setea noastră de răzbunare era potolită.

Gisèle dormea. Am îmbrățişat-o, se trezi, se întinse şi mă sărută cu foc. Dormise foarte mult timp.

— Şi, spuse, evreul pe care l-ați întâlnit a murit în cele din urmă?

Am sărutat-o fără a-i răspunde. Râse şi am recăzut înlănțuiți, apoi mă întrebă din nou:

— A murit?

— Nu, evreii nu mor niciodată.

— Până într-o zi tot trebuie să moară, făcu ea mirată.

— Nu. Nu poți ucide un evreu. Continuă să trăiască, în ciuda urii, în ciuda persecuțiilor.

— Nu înțeleg, dar n-are a face. Lucrurile astea mă plictisesc, prefer să facem dragoste.

În bordelul cel mare se făcuse curăţenie cu prilejul sosirii noilor pensionare.

Peştele uriaş, cel care fusese spânzurat deasupra biroului la care şedea Tanti Dora, dispăruse şi fu înlocuit cu un cap de taur. Cineva agăţase de un corn un ciorap foarte fin; de celălalt atârna o pereche de chiloţi albastru-deschis.

O femeie complet dezbrăcată dansa pe şirul de mese, în timp ce proiectoarele făceau să joace lumini colorate pe părţile cele mai intime ale anatomiei dansatoarei.

Publicul răcnea, Micuţul depăşea orice închipuire. A fost nevoie să-l doborâm cu o sticlă în cap pentru a-l potoli.

MICUŢUL SE LOGODEŞTE

În ziua aceea am sosit la spital chiar înainte de vizită.

Doctorul Mahler se opri la patul lui Mourtiz şi, aşa cum făcea întotdeauna, aruncă o privire pe hârtiile pe care i le prezenta Bilă de seu. Şuieră puţin printre dinţi, apoi îl privi cu atenţie pe Mouritz, voluntarul sudet.

— Cum se simte astăzi flăcăul nostru?

— Nu prea bine, domnule medic-şef, spuse Mouritz, respectând cele mai bune tradiţii militare.

— Adevărat? Nu eşti chiar atât de bolnav, dragă prietene. Se răsuci examinându-l pe Micuţul, care era întins ca o scândură pe pat, cu mâinile aşezate în lungul trupului pe cearceaf şi arbora o mutră cât se poate mai tâmpită.

Doctorul Mahler zâmbi şi reîncepu să fluiere subţire.

— Pacientul se simte mai bine?

Micuţul sughiţă de frică, medicul însă nu părea că observă.

— Starea pacientului este în general bună. Cere să fie trimis la batalionul de convalescenţă al diviziei.

Micuţul se ridică dintr-o singură mişcare, cu o privire potrivită a sfâşia inima.

— Am putea să-i semnăm ieşirea, să vedem când...

— Marţi, pe şapte, îi suflă Bilă de seu.

Doctorul Mahler zâmbi pe sub mustăţi.

— De acord, soră, pe şapte.

Micuţul deschise gura, frica i se vedea în ochi şi nu pricepea,

la fel ca noi, ce îl apucase pe doctorul Mahler. Dar, spre uşurarea generală, medicul se întoarse brusc spre Mouritz întinzându-i mâna.

— Mult noroc! Nădăjduiesc că te-ai odihnit bine la noi.

Micuţul se prăbuşi la loc pe pernă, având impresia că se află în paradis.

— Pacientul pare cam palid, afirmă doctorul când ajunse în dreptul patului uriaşului.

Bilă de seu pufni pe nas şi îi înmână o foaie în care era vorba mai mult de pedepse disciplinare decât de boală. Medicul se dedică unei ascultări atente a zdravenei cutii toracice.

— Pacientul are dificultăţi evidente de respiraţie, dictă. Respiraţia remarcabil de rău mirositoare, iar limba foarte încărcată. (Limba Micuţului atârna afară precum o halcă de carne putrezită în tutun şi alcool.) Şi altfel, cum o mai duci, prietene? urmă doctorul sarcastic.

— Domnule doctor, când stau lungit, destul de bine, însă îndată ce mă ridic, mi se face rău, răspunse cu glas de muribund.

— Hm, hm… înţeleg. Lipsă de apetit, doar sete mare?

— Da, spuse Micuţul, care habar nu avea ce putea să însemne cuvântul apetit.

Doctorul zâmbi şi dictă:

— Pacientul va trece la regim, timp de opt zile. Nu se va ridica din pat, se vor alterna băi şi spălături stomacale.

Bilă de seu îşi arătă dinţii galbeni cu un rânjet diabolic, când doctorul salută şi îşi continuă inspecţia.

Abia după ce întreg salonul fu trecut în revistă, Micuţul şi-a dat seama de năpasta care se abătuse asupra lui. Dar nu era nimic de făcut. Veni ora spălăturii, administrată de Bilă de seu personal.

Şedinţa a rămas de pomină.

— Voi chema jandarmii şi vei ajunge în faţa consiliului de război, urla Bilă de seu, împungând cu toate puterile canula în fundul cel mare al Micuţului.

— Niciun consiliu de război nu mă poate împiedica să fac pe tine, ripostă Micuţul trăgând o băşină.

Apa începu să clocotească şi se revărsă din irigator. Infirmiera ţipa, Micuţul necheza, dar spălătura a fost cu toate acestea înghiţită până la ultima picătură.

— Şi ai *s*-o ţii în tine! tună Bilă de seu.

Înjurând şi blestemând, Micuţul păstră lichidul mai mult de o oră în el, ştiind că infirmiera se va întoarce să-i facă o injecţie.

Acul era întotdeauna cel mai vechi şi mai mare din câte putea găsi, îl înfigea foarte încet pentru a-l auzi pe uriaş zbierând. Era clipa ei de răzbunare.

În ziua aceea, nici nu se aplecase bine deasupra fundului păros, când un gheizer răsunător izbucni cu putere. Bilă de seu sări înapoi scoţând un strigăt de spaimă, în timp ce râsul Micuţului făcea să se cutremure paturile. Infirmiera, împroşcată de sus până jos, puţea să-ţi mute nasul.

— Porc neruşinat! bâlbâi, voi avea grijă să te închidă până la sfârşitul zilelor tale!

— Taci din gură, burduf de pipi! hohoti Micuţul vesel.

Bilă de seu emise câteva sunete sălbatice şi apucând pacientul de urechi, îl lovi cu capul de marginea patului.

— Drace! spuse cu admiraţie Legionarul, după care se cufundă din nou în citirea Coranului.

O soră îşi strecură capul prin deschizătura uşii şi, după ce văzu scena, dispăru ca prin minune. Cu toate acestea, Micuţul a avut ultimul cuvânt, căci, începând din ziua aceea, spălăturile au fost suprimate.

Peste o săptămână, în calitate de convalescent, după ce bău precum o gură de canal, pătrunse în camera în care Bilă de seu îşi petrecea ora de odihnă, întinsă pe pat şi citind romanul ei favorit „Femeia cu doi bărbaţi“.

Deodată, se auzi un tărăboi monstru, pe care nimeni nu îndrăzni să-l întrerupă. Medicul de serviciu, unul nou, anunţat în grabă, se dovedi destul de precaut să-şi lipească doar urechea la uşă, fără însă a interveni în această bătălie a titanilor.

După lungi minute de aşteptare, deodată se instaură tăcerea. Ne temeam să nu se fi lăsat cu moarte de om. Tăcerea a durat două ore şi jumătate şi toată lumea începuse să se neliniştească de-a binelea, când am văzut apărând pe Bilă de seu braţ la braţ cu Micuţul, coborând scările.

Micuţul avea un ochi învineţit şi uniforma uimitor de bine periată. Cizmele şi centura, lustruite, străluceau ca niciodată mai înainte.

Bilă de seu arbora un palton roşu şi o pălărie bleu, împodobită cu pene de fazan multicolore. Fără a ne acorda o privire,

perechea se făcu nevăzută în direcţia Reeperbahn şi nu reveni decât târziu în cursul nopţii. Micuţul mort de beat, iar Bilă de seu izbucnind în râsul de femeie ameţită şi jucându-se cu un balon dintr-o băşică de oaie, pe care îl avea legat de încheietura mâinii.

Namila se lăsă să cadă pe un pat străin, locatarul fiind silit să se mute în capătul celălalt al salonului. Râdea şi sforăia ca un porc ghiftuit, împuţind aerul cu miasme de cârciumă.

În ziua următoare, ne anunţă că este îndrăgostit şi începu să se ferchezuiască într-un fel de care nimeni nu cuteză să-şi bată joc.

— Briantină! şopti Legionarul.

Briantina, întinsă cu peria de haine, nu putea face nimic la o asemenea chică.

— Sunt frumos, nomadule?

Legionarul se învârti în jurul lui încreţind din nas.

— Eşti frumos, cu toate că ai prea mult cur în pantaloni. Poate că totuşi nu se va observa, adăugă împăciuitor. Fugi şi fii fericit.

Nu trecu mult şi iată-l înapoi, coborând treptele vertiginos, ca un taur furios. Cu privirea cruntă, pătrunse în salon ca un bolid şi se aşează pe jos mormăind.

— Ploşniţa! Scârboasa! Ce scroafă! M-a dat pe uşă afară zicându-mi că put a parfum ca un bordel în pragul falimentului!

— Şi ai înghiţit tu aşa ceva? întrebă Legionarul făcând pe miratul.

— Da, m-a luat prin surprindere; dar o să vadă ea! Doar sunt un războinic!

— Şi un nătărău, spuse amabil Legionarul. Eu, Alfred Kalb, din Legiunea Străină, îmi permit s-o spun.

Uriaşul din palid se făcu roşu. Dădu cu piciorul într-o găleată, îi trase un pumn lui Mouritz, îl ameninţă pe Stein că-l ia la palme şi se răsti pe fereastră la un ciclist nevinovat.

Apoi porunci lui Mouritz să ne cânte psalmi. Cum nefericitul se codea, îl fugări pe sub toate paturile până ajunse în sfârşit la al său, din care se înălţară apoi cântece leşinate. Ai fi zis că e glasul unui creştin din groapa cu lei.

Micuţul îşi puse capul sub robinet, se şterse cu cearceaful şi deodată ordonă:

— Stein, Bauer! La drum, mergem la curve!

— La ora asta? întrebă Stein, în vreme ce Bauer începea să se

echipeze.

Legionarul se prăpădea de râs.

— Bineînţeles, se simte nevoia de exerciţiu.

Am pornit cu gălăgie mare. În drum, pe coridorul principal, am dat de o găleată, pe care Micuţul o răsturnă dintr-o lovitură de picior. Apa se revărsă pe podeaua imaculată. Femeia de serviciu, indignată, se repezi la uriaş.

— Ai făcut-o înadins, ticălosule!

— Ce-ai zis? Zgripţuroaică hitleristă!

Găleata se alese cu un nou şut, care o proiectă drept prin uşa de sticlă. Geamurile se sparseră cu zgomot de tunet, în timp ce femeia porni să urle ca din gură de şarpe. Apăru în fugă subofiţerul de serviciu, cu cască pe cap şi înarmat potrivit regulamentului. Era un tinerel lipsit de experienţă, cu ochi foarte albaştri, care aruncau scântei, ceea ce de asemeni făcea parte din regulament.

— Drepţi! ordonă el.

Am pocnit călcâiele destul de moale luând o atitudine care semăna cumva cu poziţia de drepţi. Chipul femeii se însenină. Îşi şterse mâinile pe şorţul murdar, împodobit în dreptul burţii cu un vultur spălăcit şi se dezlănţui zbierând pe culoar.

— Pe tine, porcule, te voi învăţa ce-i ordinea, spuse subofiţerul.

Micuţul înclină capul privindu-l pieziş pe zelosul tablagiu, cu casca prea mare pentru el, ca şi cum ar fi căutat pe chipul său primele semne ale nebuniei.

— Cu tine vorbesc, golanule!

— Cu mine? spuse Micuţul mirat, arătându-se cu degetul. Aţi mai pomenit aşa ceva? ne surâse confidenţial. Conform regulamentului trebuie să mi se adreseze cu gradul pe care îl am, chiar dacă aş avea pântecăraie.

Îi puse subofiţerului mâneca sub nas, atât de aproape încât acesta făcu un pas înapoi, pentru a nu fi răsturnat.

— Aşa cum domnul subofiţer poate vedea, eu sunt Obergefreiter[17] şi atrag atenţia că în felul acesta trebuie să fiu numit.

Ne-am învineţit de râs. Nimeni nu l-ar fi crezut pe Micuţul în stare de asemenea răspuns, demn de Porta.

— Vrei să mă înveţi pe mine? răcni subofiţeraşul. Drepţi şi nu

[17] Soldat de clasa întâi. (N.A.)

vorbi decât atunci când te voi întreba.

— Eşti un cur cu urechi, spuse Micuţul.

Gradatul explodă ca o bombă:

— Sunteţi martori la ce mi-a spus! bâlbâi nestăpânit.

Legionarul râse încetişor, ceea ce mări şi mai mult furia celui din faţa noastră.

— Şi tu, de ce râzi, idiotule, negru scopit! Mă ocup eu şi de tine!

Zâmbetul se şterse de pe faţa Legionarului şi ochii i se făcură ca de şarpe. Novicele subofiţer avea acum un duşman de moarte.

Stein interveni foarte repede:

— Vă raportez, domnule subofiţer, că nu putem fi martori. Nu am văzut nimic.

— Rebeliune! urlă răcanul. Să vină garda!

S-au înfiinţat apropiindu-se în zgomot infernal zece soldaţi infirmieri, ieşiţi din camera de gardă.

— Arestaţi-i!

Nimeni nu se mişcă.

— Nu avem dreptul, făcu un bătrân Obergefreiter, tărăgănând cuvintele. Nu putem, adăugă el.

— Asta-i rebeliune! Rebeliune!

Bătrânul Obergefreiter, încântat, ne făcea cu ochiul, în timp ce noi urmăream desfăşurarea evenimentelor nădăjduind ce-i mai rău.

Subofiţerul, izbutind să se stăpânească, îi strigă:

— Gândeşte-te bine! S-ar putea să te coste capul. Sunt Führer în Hitlerjügend[18]!

Smulse pistolul său greu P-38 din toc, îl armă şi bâlbâi, mai mult scuipând cuvintele:

— În numele Führer-ului, sunteţi arestaţi cu toţii şi vi se va tăia capul!

Atunci se întâmplă ce era firesc să se întâmple. Revolverul se slobozi singur. Din recul, responsabilul cu hârdaiele se sperie atât de tare încât mai trase un foc, trezind ecoul în întreg spitalul şi făcând-o pe femeia de serviciu s-o ia la sănătoasa, neuitând totuşi să-şi ia găleata şi cârpa de şters podelele.

S-a deschis o uşă făcând loc Hauptfeldwebel-ului[19] Domas, pe

[18] Tineretul hitlerist, organizaţie paramilitară nazistă. (N.T.)

[19] Sergent-major (N.T.)

buze încă având urmele micului dejun. Cântări situaţia dintr-o privire, şi se întoarse supărat spre subofiţerul care îi dădea înainte cu „rebeliune“ şi „sabotaj“.

— Eşti sigur că raportul dumitale corespunde realităţii? întrebă ciocănind cu degetele pe nasturele de sus al tunicii impecabile a subofiţerului. Cine a tras?

— Eu! lătră micul responsabil cu hârdaiele.

— Nu zău? Şi asupra cui, mă rog? Nu văd niciun mort.

Privi în jur căutând un cadavru, care ar fi jignit spiritul său pentru ordine.

— Aşa se întâmplă întotdeauna când se apucă bobocii să tragă. Şi de ce aţi tras, domnule subofiţer?

Pronunţa „domnule“ şi „subofiţer“ astfel încât să exprime întregul său dispreţ. Nu primi răspuns.

Feldwebel-ul spitalului se amuza. Arătă cu degetul acuzator cele două găuri de nouă milimetri din uşa laboratorului, din care ieşeau acum câteva fete blonde precum grâul. Feldwebel-ul plutea. Ce situaţie minunată! Să le arate cum striveşte păduchele ăsta de subofiţeraş! Se lingea pe bot de plăcere.

— Ai înnebunit? Rebeliune? Asemenea lucruri nu se pot petrece în spitalul „meu“. Cred că eşti de acord cu mine, răspunde!

— Herr Feldwebel...

— Fără cuvântări idioate! i-o reteză superiorul, încântat de el.

Deodată, spre nesfârşita sa deziluzie, l-am văzut apărând pe coridor pe doctorul Mahler în carne şi oase. Bluza lui albă flutura afară, într-un fel prea puţin militar. Se opri în faţa grupului adunat la picioarele scărilor şi cu mâna făcu un gest a lehamite.

— Ce mizerie! Adjutant, scoate-mi astea de aici. Te-ai crede într-o gară bombardată.

Ni se adresă nouă:

— Sunteţi învoiţi? Daţi-i drumul! Apoi, arătând spre uşa din sticlă: Şi vedeţi să fie pus geamul la loc, totul e cu dosul în sus. Aici e spital, nu circ.

Doctorul Mahler spunea întotdeauna „spital“, şi nu „lazaret“, cum se obişnuia în armată. Mai aruncă o privire scurtă şi asupra numeroaselor dame ce se adunaseră pe coridor.

— Infirmierele mele n-au altceva mai bun de făcut decât să se bage în chestiuni soldăţeşti?

Salută şi îşi văzu de drum. Infirmierele s-au volatilizat, cei din

gardă s-au întors zgomotos în camera de gardă, iar noi ne-am făcut nevăzuţi prin uşile rotative. Adjutantul şuieră subofiţerului:

— Vin eu sus imediat, să mă ocup de tine. Pentru început vei intra în carceră.

— În carceră! strigă nefericitul, atât de tare încât doctorul Mahler, din celălalt capăt al culoarului, se întoarse brusc.

— Ai spus ceva, adjutantule?

— Nu, domnule medic-şef.

Între timp, pentru noi, dimineaţa se anunţa promiţătoare. Am năvălit cu hărmălaie în bordelul în care o femeie urâtă îşi aştepta clienţii în spatele biroului. Pe perete era afişat un aviz care făcea cunoscut că, în caz de nevoie, să fie chemată Jandarmeria militară nr. 0001 şi, în cazuri de extremă urgenţă, unitatea 0060.

Mutra de puşcăriaş a Micuţului nu-i spunea bineînţeles nimic bun, aşa încât femeia cea grasă se gândi din capul locului la nr. 0001. Micuţul se aplecă deasupra biroului.

— Ştii nemţeşte? o întrebă. Da? Atunci ascultă, graso, sună alarma la târfele tale, dar mai repejor! Astăzi suntem puşi pe fapte mari!

Râse mulţumit, se îndreptă la adevărata sa înălţime şi aşteptă. Tanti se ridică, cât un munte; pieptul i se zbătea să scape din sutien, ochii ei mici şi spălăciţi aruncau fulgere, iar cele câteva fire din bărbie i s-au zburlit bătăioase.

— Ieşi afară! zbieră, sau chem Feldgendarmeria!

Se stropşea la noi toţi. De sub tejghea scoase un baston de jandarm şi îi aplică Micuţului una peste căpăţână.

Acesta scoase un zbierăt şi după aceea totul se petrecu cu viteza fulgerului. Din Tanti nu mai rămase decât un papuc. Restul plutea prin salonul în care o cireadă de fete, pe jumătate dezbrăcate, se îngrămădiseră prin colţuri, crezând că peste bordelul hamburghez aterizase un V2.

— Haideţi, frumoaselor! urlă uriaşul, bine dispus, iată-ne din nou aici! De băut şi apoi repede în scutece!

— Nu avem nimic de băut, spuse Elfriede. Cheile sunt la doamna.

Aplecându-se asupra muntelui de carne ce zăcea pe jos, Micuţul scotoci găsind cheile între sâni. Fetele, fermecate, se repeziră în pivniţă şi se dezlănţui un chiolhan monstru. Ne-am

îmbătat cu toţii, turnam alcool pe gâtlejul târfelor. Stein picta cu cerneală pe fundul uneia dintre ele, Bauer îşi făcea de lucru cu voinica Trude pe pian, întreaga încăpere era plină de pahare sparte şi de vărsături. Micuţul, prea obosit să călărească, se opintea cu Isabele culcat pe podea, în timp ce noi dădeam măsura cântând:

Schön ist die Liebe im Hafen,
Schön ist die Liebe zur See...

Bună-i dragostea în port când eşti,
Frumos e marea să iubeşti...

Şi soseau alţi clienţi, căscând ochii mari de uimire.

Nici nu am părăsit bine aşezământul, când cei din Feldgendarmerie au descins în iureş. Jandarmii erau înarmaţi până în dinţi şi păreau puşi pe fapte mari. Dinăuntru răsunau ţipetele isterice ale femeilor.

— Putorile o iau pe coajă, zise Micuţul, mai beat ca de obicei.

Fără niciun motiv se opri în mijlocul străzii şi, cu mâinile pâlnie la gură, răcni pe ruseşte:

— Stoi!

Trei jandarmi ce rămăseseră lângă maşină se întoarseră ca fripţi spre noi. Îl văzură pe Micuţul fluturând din mâini şi sfidând gloata de jandarmi.

Se auzi tropot de cizme, zăngănit de arme, un motor puternic porni. Jandarmii, care snopiseră în bătaie nu numai personalul bordelului, ci şi clienţii găsiţi la faţa locului, şi-au îndreptat acum atenţia asupra unei prăzi mai de soi.

— Apropiaţi-vă, păduchilor, să vă masacrez! răcnea Micuţul către jandarmii setoşi de măcel şi foarte hotărâţi să hăcuiască tot ce întâlneau în cale.

În niciuna din poliţiile din lume nu poţi găsi pe cineva care să se poată compara cu brutele germane care poartă pe piept semiluna de metal[20]. Tipilor din Feldgendarmerie le plăcea la nebunie să rupă braţele în mai mulţi timpi. Se pricepeau să lovească un individ fără a-l face să leşine, aducându-l însă în pragul nebuniei, şi, într-adevăr, nu puţini soldaţi au trecut din celulele cu zăbrele ale jandarmeriei în cele capitonate ale

[20] Semnul jandarmeriei militare (N.T.)

azilurilor, pe care nu le mai părăseau decât cu picioarele înainte.

— Allah e mare! zise Legionarul, în timp ce îşi căuta boxul spaniol cu ţepi.

Micuţul se proţăpea în continuare, cu picioarele depărtate, pe linia de tramvai; ce mai pradă pentru brute! Stein înjura, Bauer râdea răguşit, înfăşurând în jurul încheieturii cureaua la capătul căreia atârna teaca baionetei – o armă cumplită pentru cine ştia s-o folosească, iar Bauer trecea drept un maestru.

Feldwebel-ul de jandarmi Braun, un taur căruia îi plăceau mai ales anumite lovituri joase – care făceau totul harcea-parcea – cobora strada fără să se grăbească, urmat de ucigaşii lui.

Casca părea mică pe ţeasta lui enormă. Oberfeldwebel-ul Braun, din brigada a 3-a, era cel mai mare ticălos ce purtase vreodată uniforma aceasta. Milog în faţa superiorilor şi odios faţă de toţi cei care depindeau de el, avea şcoala comandoului poliţiei din Hamburg. Mulţi grevişti rămăseseră ologi după ce-i lucrase Braun, multe târfe din Sankt-Pauli[21] juraseră răzbunare după ce beneficiaseră de tratamentul special de la Dispensarul nr.7 din Davidstrasse. Cum aerul din Hamburg începuse a deveni nesănătos pentru el, ceruse mutarea la Berlin, dar la declararea războiului revenise la Hamburg, în fruntea unui comando special.

Într-un răstimp foarte scurt, Parisul s-a bucurat şi el de binefacerile sale, însă de groaza rezistenţei franceze revenise în oraşul-port. Îi plăcea să lovească soldaţii până ce mureau. Strigătul pe care îl scotea victima atunci când o lovea între picioare era pentru el cea măi înălţătoare muzică şi pe când se apropia în fruntea brutelor sale de Micuţul, semăna cu un demon atras de mirosul sângelui. Bâta i se lovea de cizme, o bâtă care, susţinea el, ucisese doi soldaţi dintr-o singură lovitură. I se spunea „Gorila“, o poreclă care îl înfuria. Strigătul Micuţului bubui precum tunetul:

— Gorilă! Mălai mare, vino să te căsăpesc!

— Pe el! Vreau să-l prindeţi viu!

Şapte jandarmi s-au năpustit asupra uriaşului, care îi aştepta, înfipt ca o stâncă, chiar în mijlocul drumului. Se auziră buşituri înăbuşite, un jandarm horcăi. Micuţul mugea precum un cerb, cei din comandoul lui Braun galopau pe stradă. Totul nu a durat

[21] Cartierul din jurul bisericii Sf. Paul, pe Reeperbahn, chiar lângă sediul poliţiei. (N.T.)

nici cinci minute. Legat ca un burduf, Micuţul fu aruncat în maşina Feldgendarmeriei.

— Allah Akbar! răcni Legionarul şi se năpusti lovind cu boxul în ceafa unui jandarm. Sclipi un cuţit, izbucni un foc de armă. În lungul străzii, umbre abia bănuite se strecurau pe lângă case fugind în faţa jandarmilor atât de urâţi. Legionarul îi sări unuia în cârcă şi îl strânse de beregată până se prăbuşi. Stein râdea ca un nebun, cu dosul mâinii doborî pe unul care încerca să scoată revolverul din toc.

Deodată se auziră fluierături stridente. O femeie strigă dând alarma:

— Fugiţi, băieţi, vă atacă acum tot comandoul!

Dinspre Reeperbahn se auzea urletul unei sirene, se aprindeau lumini, strada răsuna de cizme ţintuite. Fără a mai cere restul şi cărând cu noi trupul inert al Micuţului, am şters-o către berăria Sankt-Pauli, unde portarul ne-a deschis o poartă scufundată în beznă. Am auzit răpăitul unei mitraliere.

Micuţul era pe departe cel mai ponosit, obrazul îi era zebrat de două răni mari ce sângerau din belşug. Ne-am dus după un infirmier al spitalului, care, fără prea multe menajamente, îl cusu pe camaradul nostru. Nenorocitul blestema de durere, din fericire însă mai avea mâinile legate, ceea ce îl împiedica să se împotrivească. După ce a trecut destul timp, pe drumuri ocolite, acelaşi infirmier ne-a condus înapoi la spital.

După trei zile, în saloane au pătruns triumfător zece jandarmi cu căşti, sub comanda personală a lui Braun, care îl recunoscu imediat pe Micuţul. S-au aruncat asupra lui şi l-au luat cu ei. Pe noi însă nu ne-au mai găsit niciodată.

S-au mai scurs două zile. Spre uimirea generală, am văzut-o atunci pe Bilă de seu părăsind spitalul, tocmai când era mai multă treabă de făcut. Era în mare ţinută: pălărie roşie, bluză galbenă şi umbrelă verde, ceea ce o făcea să semene cu marele pavoaz al Braziliei. Întreg spitalul o urmărea de la ferestre. Infirmiera-şefă o luă iute pe Zirkusweg şi dispăru pe scara staţiei Sankt-Pauli a metroului. Se întoarse pe la ora 17 şi un sfert ţinându-l pe Micuţul de mână. Ce s-a întâmplat nu am fi aflat niciodată dacă un jandarm nu ar fi istorisit fantastica întâmplare.

Bilă de seu avea relaţii înalte, printre care chiar şi un general. Au văzut-o intrând ca o furtună în Feldgendarmerie, urmată de

un general de artilerie, de trei ofiţeri de stat-major şi de un Gruppenführer SA. Acesta din urmă nu ştia să zică decât „Ah, da?“ la orice.

Încă din prag generalul începu să trâmbiţeze:

— Drepţi! Disciplina lasă de dorit aici! repetând aceste cuvinte de trei ori, în răstimp de treizeci de secunde. Herbert Freiherr von Senne, artilerist ca şi generalul, ceru să-l vadă pe Oberfeldwebel-ul Braun Hans. Pronunţă „Hans“ ca şi cum ar fi dat cu barda. Ceilalţi doi ofiţeri îşi ciocăneau voioşi tocurile revolverelor, pe care le purtau în dreptul burţii, contrar regulamentului. Generalul îşi puse monoclul şi dădu un şut Bibliei care zăcea pe jos. O sentinelă miorlăi:

— Jandarmeria 7, nimic de semnalat!

— Porcule! îi răspunse Bilă de seu, împungând sentinela cu umbrela.

— Da, doamnă, admise omul, căruia vederea unui general îi dădea ameţeli.

Oberfeldwebel-ul Braun veni în fugă din cuşca lui din spatele coridorului cu celule, luă poziţia de drepţi şi înşiră un raport lipsit de strălucire pe care nici nu izbuti să-l termine.

— Culcat, Oberfeldwebel!

Braun răsuci capul fără să înţeleagă. Trecuseră pe puţin zece ani de când se dezobişnuise de asemenea exerciţii. Generalul îl aţinti prin monoclu. Bilă de seu împinse înainte guşa ei dublă.

— La pământ, porcule!

Precum se năruie un munte minat, Braun se prăvăli la pământ şi se văzu silit să execute regulamentar exerciţiul, până când maiorul se declară mulţumit.

— Şleahta asta are nevoie de disciplină! tună generalul de artilerie scuipând pe fotografia unei căpetenii războinice, pe nume Ludendorff.

Se ocupă energic de întreg personalul jandarmeriei, ceru punerea în libertate a Micuţului, aminti de frontul de est şi încheie cu aceste cuvinte înspăimântătoare:

— Toată porcăria asta va fi raportată Führer-ului. Voi trimite urgent propunerea de mutare într-o unitate combatantă.

Se auzi slab un „Da, domnule general“. Micuţului îi spuse răspicat:

— De tine mă voi ocupa mai târziu!

În aceeaşi clipă însă observă insigna regimentelor disciplinare

şi roşi. Respiră adânc:

— Frontul de răsărit te aşteaptă!

Făcu un semn şi Bilă de seu îl înşfăcă. Micuţul părea din ce în ce mai năucit.

— La prima încercare de fugă, doamna se va folosi de armă!

După care s-au retras.

Micuţul scuipă pe jos şi spuse:

— Vino, Emma, să-i lăsăm.

Ea îl luă de mână şi-l duse ca pe un băieţel. L-am culcat, însă se îmbătă împreună cu Legionarul şi în liniştea nopţii i-am auzit şoptind îndelung. Din când în când la urechi ne parveneau cuvinte precum „jandarmi“ şi „Gorila“…

Într-o sâmbătă seara s-au hotărât să se ducă după „Gorila“. Erau în plină formă, formă care se îmbunătăţi şi mai mult încă mulţumită sticlei de votcă pe care Legionarul o luase cu el. Braun tocmai se dezbrăca şi păru surprins de vizita aceasta neprevăzută. Nu-l recunoscu din prima clipă pe Micuţul, care era deosebit de prietenos, îl gâdila cu vârful cuţitului, îl ciupea de obraz şi îi făgăduia să-i taie beregata. Oberfeldwebel-ul Braun nu izbuti decât să emită un strigăt slab, fiind pe jumătate sufocat de degetele de oţel ale Legionarului care îl strângeau de gât.

— Vreau să-l omor eu, cu mâna mea, protestă Micuţul atunci când Braun se învineţi.

Chiar atunci din dormitor a ieşit doamna Braun, membru activ în organizaţia femeilor naţional-socialiste. Înainte de a-şi da seama de ce se petrece, ordonă:

— Linişte! Imediat linişte!

În penumbră i se puteau zări moaţele din păr şi cămaşa de noapte, care, ca totul din apartament, aparţinuse fostului proprietar, o evreică văduvă, moartă la Neuengamme. Apartamentul constituia un vechi vis al doamnei Braun, pe care într-o bună zi şi-l realizase. Văduva, împreună cu cei trei copii, fusese ridicată de SS, fără a putea lua cu ea decât ceea ce aveau pe ei, la ora trei dimineaţa. Doamna Braun fusese de faţă, îmbrăcată în piele de sus şi până jos. Pe scări prichindelul de trei ani plânse spunând că-i este frig în ploaie. Un SS-ist îl pălmui. Doamna Braun o scuipă pe văduvă în obraz şi o lovi cu piciorul în fluierul piciorului.

— Tu şi ţâncii tăi veţi fi puşi bine în lagăr.

Apoi, urcă să schimbe apartamentul după gustul ei, înainte de a-i sosi bărbatul. Evreica şi cei doi micuţi au fost trimişi la camera de gazare, iar fata de treisprezece ani sfârşi într-un bordel de lagăr.

Micuţul aflase despre toate acestea pe căi tainice, cunoscute doar de cei care trăiesc în marginea societăţii. Îşi ridică privirea asupra doamnei Braun. Când a apucat-o de păr s-a auzit un mormăit. Femeia ţipă, nu prea tare. O lovi cu capul de tocul uşii, lăsând-o apoi să cadă fără viaţă.

— A fost un diavol, îi spuse Legionarului, strivind capul doamnei sub cizmele sale.

Îl sugrumă pe Braun cu un cablu de oţel şi, după ce se asigură că a murit, murmură câteva cuvinte latineşti rămase în străfundurile memoriei din vremea când fusese în pensiunea catolică din Minden.

La plecare au verificat cu grijă broasca de la uşă.

— Bântuie atâţia tipi dubioşi pe aici, ar putea sparge apartamentul! spuse Micuţul.

Îşi trase pantalonii în sus şi-l urmă pe Legionar la Tanti Dora, care le puse câte un pahar dinainte zicându-le:

— Încă un păhărel, băieţi?

Ca şi cum tocmai terminaseră un dans.

— Skôl! făcu Legionarul dându-l peste cap.

— S-a făcut? şopti Tanti Dora turnându-şi un biter.

Legionarul o privi şi clipi ridicând paharul.

— Skôl! repetă el.

— În sănătatea tuturor celor pe care îi vei aranja, spuse Tanti Dora, care era gata să jure oricui că cei doi clienţi nu se mişcaseră toată noaptea din bomba ei.

Nu întrebă însă nimeni.

În ziua următoare, avioanele canadiene bombardau cartierul în care locuise „Gorila“, transformându-l într-o mare de flăcări. Micuţul îi spuse Legionarului:

— Ce baftă pe noi că ne-am hotărât să mergem ieri, altfel am fi ajuns prea târziu! Şi nu am mai fi putut intra în paradisul lui Allah, nu-i aşa, nomadule?

— Nu-ţi bate joc de lucrurile serioase, răspunse Legionarul.

— Trebuie să ai relaţii, spunea Tanti Dora. E la fel de necesar ca aerul pe care îl respiri.

„Frumosul Paul“ era o relaţie excelentă. Trimitea oameni la spânzurătoare sau le comuta pedeapsa în muncă silnică după bunul său plac şi de altfel nu făcea nimic pentru nimeni; Tanti Dora însă nu era nici ea o relaţie de neluat în seamă.

„Frumosul Paul“ era unul dintre cei mai veninoşi şerpi ai celui de-al III-lea Reich. Tanti Dora nu se temea de muşcătura lui. Râse, scărpinându-şi pulpele groase, în timp ce urmărea din ochi cum ies zbirii Serviciului de Securitate.

Rachiul de ienupăr, pe care „Frumosul Paul“ doar îl mirosise, fu golit în chiuvetă, pentru mai multă siguranţă. Micuţul zicea că-i păcat de el!

„VINDSTYRKE II“

Fişa noastră de ieşire a fost semnată într-o miercuri oarecare. Doctorul Mahler ne-a strâns mâna privindu-ne în ochi, având pentru fiecare câteva vorbe bune.

Ne-au trebuit trei zile să ne luăm rămas-bun de la toată lumea, iar Micuţul se întrecu pe sine la bordel. Legionarul şi cu mine ne-am îmbătat zdravăn la „Vindstyrke II“, însoţiţi de Tanti Dora, care mormăia din vreme în vreme cuvinte neinteligibile, privindu-l pe Legionar într-un fel ciudat. Eram aşezaţi într-una din nişele cele mici, sub lumina roşie voalată.

— Ce veţi face voi doi după război? am întrebat eu, mai mult să zic şi eu ceva.

— După război? visă Legionarul, privind cu interes cum îşi schimbă absintul culoarea în timp ce rotea paharul în mână. Poate mă voi ocupa puţin cu comerţul.

— Trafic de carne vie, sugeră Tanti Dora.

— De ce nu? O marfă ca oricare alta... Sunt locuri unde femeile sunt rare şi costă mult. Dacă te-aş fi întâlnit acum câţiva ani, draga mea grasă, ţi-aş fi găsit o slujbă bună. Te-ai fi distrat cu un întreg batalion la BMC-ul din Alger.

— Scârnăvie, răspunse Tanti Dora.

— Dacă aş izbuti, dar asta numai după ce aş tăia beregata la câţiva care o merită, m-aş fofila să trăiesc ca un bogătaş dincolo

de Ocean. Undeva unde să nu fie poliţia asta îndrăcită.

Râse singur la gândul acesta.

— Nici tu nu crezi ce spui, i-o tăie Tanti Dora, aprinzându-şi o nouă mahorcă. Vrei să-ţi spun eu ce vei face îndată ce se va încheia războiul? Te vei prezenta la primul centru de recrutare francez şi vei pocni din călcâie pentru a obţine un contract în Legiune.

Legionarul o privi lung. Cicatricea lui întinsă devenise roşie ca focul, ca şi cum sângele era pe cale să ţâşnească prin pielea subţire. Strivi ţigara pe jumătate fumată în scrumieră.

Uşa rotativă scârţâi şi perdeaua din mărgele ce atârna în faţa ei zornăi. O perdea din mărgele cum se întâlnesc în sudul Spaniei ori în Filipine, darul făcut de mult de un marinar. Într-o noapte, marinarul acela strigase în nasul unui tip de la Gestapo: „Să te ia dracu, pe tine şi pe Adolf!“ şi îi aruncase în faţă un pahar pe când tipul îşi scotea revolverul. Tanti Dora era puţin mai departe, dar iute ca fulgerul ridică mâna aruncând o piatră. Gestapovistul fu găsit ceva mai târziu într-un şanţ dinspre Hamburg.

În ziua următoare marinarul trebuia să se îmbrace, însă veni să aducă perdeaua de mărgele. Peste puţin timp ieşi în larg, la bordul lui Bismarck, şi muri în apa îngheţată, cu ochii mâncaţi de pescăruşi, pentru drapelul pe care îl urâse.

— Alfred! spuse Tanti Dora cu o dulceaţă neasemuită în glas, de care nu ai fi crezut-o în stare. Rămâi lângă mine, vei putea face tot ce vei dori, îţi făgăduiesc, tot, din clipa în care îţi vei lepăda uniforma şi până în ziua morţii.

Oare era o iluzie sau erau într-adevăr lacrimi ce sclipeau în ochii acestei femei dure – ochii aceia spălăciţi ca ai unei cobre ce se repede asupra prăzii. Semănau între ei, patroana de bordel şi soldăţoiul pârlit de cei cincisprezece ani petrecuţi în deşerturile Africii. Ciudăţeniile vieţii…

— Dora, bătrâna mea prietenă, şopti Legionarul tainic, să încercăm să fim tari, să nu devenim sentimentali. Floarea albastră nu-i de noi. Tu te simţi bine printre târfe şi bandiţi, iar eu în deşert, cu o puşcă-mitralieră pe umăr. Cu toate acestea, într-o bună zi când vom fi cu adevărat bătrâni, ne vom reîntâlni şi vom cumpăra un local mititel, cu un bar şi şapte scaune.

Tanti Dora oftă.

— Alfred, nu va veni niciodată vremea să avem un bar şi

şapte scaune, pentru că la ora aceea tu vei fi muşcat de mult ţărâna, pierzându-ţi sângele în nisip, iar eu voi fi moartă în urma unui delirium tremens.

Legionarul se ridică, aduse câteva sticle, făcu un amestec şi întinse un pahar mare lui Tanti Dora.

— Bea, femeie. Ştim amândoi ce înseamnă gândurile negre.

O sirenă începu să sune alarma, dezlănţuind un adevărat concert.

— Alarmă! spuse cineva, ca şi cum nu am fi ştiut-o şi jumătate din local se goli.

O doamnă cu părul şaten intră şi întrebă unde este adăpostul. Era frumoasă, cu tocuri înalte şi fustă strâmtă, cu ciorapi deschişi, foarte fini. Nu era o târfă.

Primele bombe au început să cadă cutremurând casa, după care o baterie antiaeriană începu şi ea să tragă. Sus pe cer pluteau mici nori albi.

— Îi auziţi? zise cineva.

Într-adevăr, se auzeau bombardierele grele descriindu-şi cercurile deasupra Hamburgului, în zumzet de motoare.

— Unde e adăpostul? întrebă doamna.

— Aici, spuse cineva arătând taburetul gol din faţa barului.

Un nou şir de bombe se abătu asupra străzilor.

— Sunt unii care acum fac pe ei, râse un marinar de la submarine, băgându-şi mâna pe sub fustele unei fete.

Doamna care căuta adăpostul ieşi, urmată de un domn gras, foarte nervos. În aceeaşi clipă, casa fu zguduită ca de trăsnet şi lumina clipi ameninţător.

— Asta a fost una fainã! zise marinarul aplecând pe spate fata, care începu să geamă.

Doamna şi domnul cel nervos au venit înapoi în mare grabă. Ea era drăgălaşă, cu părul în dezordine şi obrajii înroşiţi de frică. Desigur că nu era încă obişnuită cu moartea. Se aşează la bar, privind cu teamă în jur. Marinarul, care îşi pierduse panglica de la beretă, abandonă fata şi se apropie de doamnă. Fără o vorbă, îşi strecură mâna sa mare în lungul piciorului subţire.

— Lasă-mi soţia în pace, spuse domnul cel gras, ridicându-se.

Marinarul nu-l văzu şi, aplecându-se spre cucoană, îi şopti ceva din care se auzea mereu cuvântul „pat“.

— Las-o în pace pe soţia mea, marinarule! spuse din nou domnul indignat.

— De ce? întrebă curios marinarul.

— Pentru că-i nevastă-mea.

— E bărbatul tău? făcu marinarul sceptic. Da? Îmi plac femeile măritate.

Domnul îl apucă de braţ:

— Vezi bine că-i soţia mea!

— Ei şi? zise marinarul, care era destul de beat. Vreau să mă culc cu nevastă-ta, înţelegi, frăţioare?

Îşi lipi palma de pulpele doamnei, care îl pălmui, furioasă. Râse cu hohote, trase o duşcă şi răcni:

— Îmi placi, ador să mi se opună rezistenţă, dar mâine plec în larg cu U-l89[22]. Adăugă confidenţial: Este ultima mea călătorie.

Un troznet cumplit ne acoperi deodată cu praf mărunt de gips. Marinarul îşi trase capul între umeri zâmbind.

— Asta a fost foarte aproape, dar la mine nu se prinde. Mi s-a prezis că mă voi curăţa în următoarea călătorie. La prima torpilă... fâsss! U-l89 e o hodoroagă, iar comandantul von Grawitz o lepră. Tu, hârşitul deşertului, l-ai cunoscut pe lepra de von Grawitz, cu crucea lui de la gât, primită drept recunoştinţă pentru toţi cei pe care i-a trimis la fund?

— Gura, făcu Legionarul, care tocmai îi explica lui Tanti Dora, cu lux de amănunte, reţeta unei anumite supe ce se mânca la Damasc.

Domnul cel gras, care căzuse greoi pe un scaun la troznetul bombei, se ridică îndreptându-se ţopăind spre marinar. Se opri ameninţător în faţa celui de la submarine.

— Îţi ordon să-mi laşi soţia în pace şi să-i ceri scuze.

— Rahat! zise Legionarul. Nătărăul vrea să se bată cu marinarul?

— Treaba lor, rosti Tanti Dora, scoţând un rotocol de fum.

Matelotul se aplecă şi o sărută pe doamnă drept pe gură. Domnul se clătină, îl lovi în bărbie şi strigă lucruri de neînţeles. Soţia lui striga şi ea. Domnul ridică mâna şi-l nimeri încă o dată pe marinar, răsturnându-i berea, o halbă „ingefar“[23], greu de procurat. Tocmai aceasta stârni mânia omului. Îi arse un şut domnului, care se prăbuşi, apoi se năpusti asupra femeii, răsturnând-o pe spate. Soţul se ridică, palid. Puse mâna pe un scaun vrând să-l spargă în capul adversarului său, nu-l nimeri

[22] Unterseeboot: submarin (N.T.)

[23] Bere neagră daneză (N.T.)

însă şi o lovi pe femeie, care căzu la pământ ca o păpuşă nearticulată.

Marinarul se repezi asupra lui.

— Porcule! Să dai într-o femeie! Îţi arăt eu ţie!

Domnul se nărui cu faţa înainte, cu nasul în pulbere şi portarul belgian îl aruncă în stradă.

— Ia muierea! zbieră un feldwebel infanterist. Dă-i la buci!

— Tacă-ţi clanţa! se enervă Tanti Dora.

Uşa s-a deschis şi un gardian de stradă intră clătinându-se.

— Arde întreg Kirchenhalle! anunţă el. Arde ca-n iad.

Îşi scoase casca şi se văzu că pe chipul foarte palid avea dungi de negreală. Uniforma îi era îmbibată de fum.

— Dumnezeule, cum arde…

Ceru un rachiu dublu şi-l bău dintr-o sorbitură.

— Afară în stradă e unul gras care se smiorcăie. Voi l-aţi aruncat afară?

Fără să mai aştepte un răspuns, arătă către doamna întinsă pe tejghea, care mişca din cap gemând.

— Ce-i cu ea, e lovită la cap?

— Tare curios mai eşti! ţipă Feldwebel-ul clătinându-se. Vrei să te baţi cu mine, combatantule?

— Bineînţeles că nu, răspunse gardianul, ştergându-şi gura cu dosul palmei, ceea ce-l făcu să pară şi mai murdar.

— Eşti un laş! strigă Feldwebel-ul.

— Ascultă, pifanule, spuse gardianul cu răbdare, liniştеşte-te. Ce mai arde! reluă apoi întorcându-se către Trude. Încă o bere, fumul ăsta îţi dă o sete… Şi tu, pifanule, întinde-o, nu mă bat cu răniţii.

Feldwebel-ul cu capul bandajat încercă să ajungă la poliţaiul de stradă, dar îşi pierdu echilibrul. Cu foarte mare osteneală apucă o sticlă şi o azvârli în capul gardianului, care sări înapoi ferindu-se.

— Eşti nebun? îşi trase revolverul.

— Da, bâlbâi beţivanul, nebun de legat.

Se scotoci prin buzunare şi scoase un petec de hârtie, pe care îl vârî sub nasul gardianului uluit.

— Ia te uită! exclamă acesta, ştergându-şi sângele ce-i curgea dintr-o zdrelitură provocată de sticlă. Ca un permis de vânătoare! Unul adevărat! Ai noroc, fără hârtia asta erai un om mort. Ce lovitură mi-a dat, bestia!

Marinarul îşi înfundă iarăşi mâna pe sub fustele doamnei.

— Am s-o gâdil. Veţi vedea cum îşi va reveni, zise râzând.

Doamna gemu. Cu o singură mişcare marinarul îi smulse fusta de pe ea.

— Chiloţei roz! jubilă el, dându-i o palmă peste fese. Hai, trezeşte-te! Heinz nu se va mai întoarce niciodată la Hamburg.

O nouă serie de bombe. Paharele s-au răsturnat sunând, lumina s-a stins, una din fete ţipa de frică. Feldwebel-ul începu să cânte. Poliţaiul tuşea. Casca i se rostogolise într-un colţ în momentul exploziei. Marinarul săruta femeia care gemea într-una.

— În sănătatea mirilor! se auzi un glas.

Toată lumea a râs şi am băut în sănătatea marinarului şi a doamnei.

— Mişcă-te, putoare, se auzi în întuneric. Mâine e ultimul meu drum cu U-l89, azi însă e rândul tău.

Trude aduse lumânări şi în penumbră am deosebit două trupuri întinse pe jos. Doamna scoase un ţipăt ascuţit. Poliţaiul mârâi:

— Porcule, las-o în pace!

Tanti Dora se ridică în tăcere şi înaintă pe întuneric spre bărbatul culcat deasupra doamnei. Îmbrăcămintea femeii era sfâşiată, se apăra violent, dar matelotul era pe cale de a-şi atinge scopul. Gardianul se plecă spre marinar şi îi smulse victima.

Bărbatul se ridică zbierând bezmetic… Se repezi la uşă.

— La prima mişcare trag! ameninţă poliţaiul.

Marinarul dispăru mormăind pe scări. Atunci am auzit cum pocnesc bombele incendiare. Pe asfalt se răspândi un lichid arzător, iar flăcările s-au înălţat, vii, iscând o căldură ca de cuptor. Cineva striga cerând nisip. Umbrele oamenilor se alungeau în lumina aceasta de iad. Strada întreagă ardea.

Tanti Dora aprinse calmă un trabuc, al douăzecelea de la începutul alarmei. Legionarul cânta „Vino, dulce moarte, vino…“. L-am văzut prin fereastră pe marinar aprinzându-se precum o torţă, se topi încet până când din el nu rămase decât un fel de păpuşă roşiatică.

Femeia violată şedea pe jos şi privea drept înainte, fără a vedea ceva. Se clătina ţipând mereu şi începu să se lovească cu capul de pereţi, din ce în ce mai repede, ca un tren care prinde

viteză. Glasul ei urcă într-un vaiet ascuţit.

— A înnebunit, spuse un subofiţer de pionieri.

Tanti Dora îşi aruncă privirile asupra femeii care se balansa.

— Du-o în spate, porunci, făcând semn lui Ewald.

Din nou bubuit de tunet. În apropiere casele se prăbuşeau, strigătele însă fură înghiţite de furtuna de flăcări care mătura, precum un uragan totul din Hansaplatz.

Tanti Dora, calmă în continuare, ne-a adus un platou cu castane coapte, pe care le-am mâncat cu sare până când o patrulă a Serviciului de Securitate îşi făcu o intrare zgomotoasă. Întâi s-au uitat la gardian, care îşi puse la loc pe cap casca, iar Oberscharführer-ul care comanda trupa fluieră lung.

— Aha! Iată un agent care stă la căldurică, ce surpriză plăcută!

Gardianul luă poziţia de drepţi prezentându-şi raportul.

— Inspector de poliţie Krull, de la infirmeria Gării Centrale. Nimic de semnalat.

SS-iştii au izbucnit în râs.

— N-ai imaginaţie, tataie! Jumătate din cartier arde şi tu n-ai nimic de semnalat? Afară, chiar lângă intrare, sunt două cadavre şi nu ai nimic de semnalat?

SS-istul întinse mâna râzând. Fără o vorbă, poliţaiul i-a înmânat ordinul de patrulare şi carnetul. SS-istul răsfoi nepăsător carneţelul cenuşiu, fără să citească ordinul de serviciu, băgă totul în buzunarul de la piept şi i se adresă:

— Îţi doreşti un glonte-n ceafă, tataie?

Poliţaiul clipi des, îşi agită capul şi rosti ceva neinteligibil.

— Să te pui la adăpost în bordelul ăsta, în timp ce noi ne facem datoria, e prea de tot!

Îl percheziţionă atent, învârtindu-se în jurul poliţaiului. Mauserul dispăru în buzunarul SS-istului.

— Hai, cu faţa la perete, dar mai repede!

Cu automatul îl împinse către zid.

— Te vei bălăbăni de-o funie, nene poliţaiule, cu un anunţ pe burdihan: Dezertor!

Ceilalţi SS-işti se prăpădeau de râs.

— Mâinile la ceafă, ori îţi smulg urechile! zbieră şeful.

Întorcându-se către bar comandă:

— Cinci halbe, repede.

Tanti Dora se ridică făcând cu ochiul lui Trude, care dispăru în

spate, acolo unde era telefonul şi luă locul ei de la bar. Pufăia nervoasă. SS-istul o privea insistent. Siguranţa sa părea că scade în faţa acestei femei grase cu ochii duri, care-l măsura cu indiferenţă.

— Am zis cinci halbe.

Tanti Dora îşi scoase foarte încet ţigara din gură şi îi suflă fumul în obraz.

— Nu.

Toţi au rămas înmărmuriţi. Cuvântul răsunase ca pocnetul unei carabine. Legionarul îşi descoperi dinţii. Se ridică şi el aşezându-se pe taburetul de lângă Oberscharführer.

— Crezi că-i meseriaş, omul? o întrebă pe Tanti Dora arătându-l cu capul.

— Nu, cu siguranţă însă un prost.

— Cine-i prost? Hei, matroano! răcni SS-istul.

Tanti Dora îi suflă din nou fumul în obraz.

— Tu. Dacă ai fi fost mai şmecher, de mult te-ai fi cărat de aici.

Din spatele prăvăliei apăru Trude, care făcu un semn abia văzut către Tanti Dora şi-l privi cu voioşie pe SS-ist. Acesta se răsti furios:

— Mă ameninţi, zdreanţo? E timpul să ne faci o vizită. Mă voi ocupa personal de tine, copila mea!

Oamenii săi râseră tare şi unul dintre ei îşi puse automatul pe bar. Legionarul îi împinse ca din greşeală şi arma căzu pe jos cu zgomot.

— Nătărăule! urlă SS-istul.

Tanti Dora o privi din nou pe Trude, care încuviinţă din cap.

— Apleacă-te şi culege-ţi arma, ordonă şeful omului său. Apoi, către Tanti Dora: Ce se aude cu halbele alea? Trebuie să ni le luăm singuri?

— Nu primiţi nimic, spuse Tanti Dora, aşezând o sticlă pe penultimul raft din spatele ei.

— Ce-ai zis? Refuzi să ne serveşti?

Un SS-ist se strecură în spatele tejghelei.

— Fă ce ţi se spune, ploşniţo, sau e vai de capul tău.

Feldwebel-ul cel cu permis de vânătoare se ridică şi se apropie împleticindu-se de bar.

— Lepre de SS, cine vrea să se bată cu mine?

SS-istul îi aruncă o privire indiferentă.

— Întinde-o, secătură!

Felwebel-ul, clătinându-se din ce în ce mai tare, îşi lipi obrazul de cel al şefului.

— Va să zică o cauţi, lepădătură!

Celălalt nu-l lovi decât o singură dată cu patul revolverului şi Feldwebel-ul se prăbuşi ca un bolovan. Din nas i se scurgea un firicel de sânge.

— Acum ajunge! mârâi Tanti Dora, punând jos ţigara. Dacă nu dispăreţi la repezeală toţi cinci, o păţiţi să ţineţi minte. Azvârli automatul de pe bar. Acesta e local, nu arsenal.

Se apucă să şteargă frenetic tejgheaua, uitându-se pe furiş către uşă. Legionarul deschise gura să spună ceva, dar îi şopti:

— Taci, vezi-ţi de treaba ta.

— Pe toţi dracii! tună Oberscharführer-ul. Târfă bătrână, te căsăpim, să vedem cum îţi arată hoitul!

Îi dădu un picior Feldwebel-ului în nesimţire, făcând să-i cadă pansamentul. Apăru o cicatrice lungă, recentă. Era deschisă în mai multe locuri; se putea vedea carnea roşie străbătută de un dren. Una din fete se aplecă asupra rănitului:

— Hans! Oh, sărmanul Hans!

Îl târî cu mare greutate până la una dintre nişe. SS-iştii râdeau, iar şeful ridică din umeri.

— La plecare să-l luaţi şi pe decăzutul ăsta, îl vom da puţin la darac. Şi acum să vină berea, ori aţi dat de dracu!

Exact în clipa aceea portarul tuşi uşor. Tanti Dora ridică repede capul şi zâmbi. Apăruse un bărbat mărunţel, cu un fular alb în jurul gâtului, într-un impermeabil cenuşiu şi cu mănuşi albe. Avea ochii ciudaţi, opalescenţi, ca la morţi.

Tanti Dora îşi aprinse alt trabuc, pocni din degete şi spuse:

— Bună seara, Paul.

Mărunţelul înclină capul.

— Heil Hitler!

Pantofii lui scârţâiau. Fără să se grăbească, introduse o ţigară într-un lung ţigaret de argint, cu capătul de fildeş, în timp ce SS-iştii îl priveau hipnotizaţi. Îndreptă ţigaretul către Oberscharführer-ul căţărat pe taburet. Căpetenia zbirilor se tulbură. Nu prea ştia ce să facă. Să se ridice şi să-şi prezinte raportul, ori pur şi simplu să răcnească: „Gura!“, ceea ce i-ar fi plăcut mai mult. Glasul îi era însă prea familiar, îi amintea de cazarmă sau de coridoarele întunecate de la poliţie. Nu

îndrăznea. Pe de altă parte, experienţa îl învăţase că sub ţoalele ridicole ale civililor se puteau ascunde surprize de necrezut.

Alunecă de pe taburet, însă încet, şi nu-şi apropie decât pe jumătate călcâiele, fără a le pocni. Spuse că făcea o razie obişnuită şi găsise un gardian de stradă suspect de dezertare.

Bărbatul cel scund aruncă o privire nepăsătoare spre agentul în picioare de lângă perete.

— Ordinul de razie?

SS-istul şovăi. O mânuşă de piele albă se întinse poruncitoare.

— Ordinul?

— Nu am, domnule.

Un ochi mirat îl privi, unul singur, cel stâng de pe chipul palid. Celălalt privea în gol, era din sticlă, la fel de nesimţitor ca şi inima omuleţului, foarte potrivit însă pentru a-i îngrozi pe inculpaţi.

— Ce înseamnă asta? Nu ai ordinul?

— Nu, domnule… SS-istul şovăia să-i acorde un grad. Cine naiba era? Am crezut de cuviinţă să controlez puţin cloaca asta de aici.

Omuleţul ridică un colţ al buzelor într-un surâs ce semăna cu o grimasă înfiorătoare.

— Cine a crezut de cuviinţă? Şi ce înţelegi prin cloacă? Aici nu-i decât un singur porc, iar acela eşti chiar dumneata, Oberscharführer.

Urmă o tăcere prelungă. Undeva departe se auzeau bombele căzând.

— Dumneata conduci trupa?

— Da, domnule.

— Nu mai spune! Prin urmare, dumneata eşti vinovat de ilegalitatea asta? Razie pe cont propriu, fără ordin. Consiliul de război, nu-i aşa, Oberscharführer? Îţi recunoşti desigur vinovăţia?

SS-istul se bălăbănea nesigur de pe un picior pe celălalt. Avea acum călcâiele apropiate, iar degetul mic era pe cusătura pantalonilor. Ceva nu era în regulă cu civilul ăsta. Tanti Dora ştergea în continuare tejgheaua, cu ochii strălucitori de bucurie răutăcioasă.

— Oberscharführer-ul SS Brenner raportează că recunoaşte.

Bărbatul cel scund ridică o sprânceană. Ochiul viu se mai întunecă puţin, cel mort rămase de gheaţă.

— Vom mai sta de vorbă la Cartierul general. Poţi pleca cu oamenii dumitale.

— Vă rog să-mi spuneţi, domnule, unde să-mi înaintez raportul?

Omuleţul dădu roată localului fără să răspundă. Privi în numeroasele nişe, iluminate cu câte o lumânare, şi arătă către agentul de stradă, care sta drept, lipit de perete, cu mâinile la ceafa.

— Pe ăsta luaţi-l cu voi.

Oberscharführer-ul, în continuare în poziţie de drepţi, se răsucea pentru a se găsi mereu cu faţa la mărunţel.

— Unde trebuie să ne prezentăm, domnule?

Niciun răspuns. Bărbatul în negru era acum în faţa barului şi privea sticlele. Tanti Dora freca mai departe, fără a privi la nimeni. Trude îi turnă un pahar de rachiu de ienupăr. Mirosi paharul.

— Din Olanda, spuse, ca şi cum şi-ar fi vorbit singur.

Răsucea paharul privind lichidul. Începu să fredoneze:

Judenblut soll spritzen...[24]

puse paharul pe bar, îl mai adulmecă o dată şi murmură:

— Amsterdam. Keizersgracht.

Îl mai duse o dată la nas, făcu un semn din cap şi se ridică fără a fi gustat. Se îndreptă repede spre uşă, dar, în trecere, îi puse mâna pe umăr lui Ewald.

— Tu te prezinţi mâine la ora 12 şi 10 la mine. Adresa ţi-o spune şeful tău.

Proxenetul se făcu alb la faţă ca un mort. Îl aşteptau vremuri grele. De lângă uşă tipul cel scund se mai întoarse către căpetenia zbirilor.

— Sunt consilierul judiciar Paul Bielert, de la Siguranţa Naţională, Secţia a 4-a, II A.

Şi dispăru.

— Drace! şopti Oberscharführer-ul, năucit. „Frumosul Paul“ în persoană!

Îşi privi trupa. Asta însemna plecarea apropiată spre frontul de răsărit, într-o unitate combatantă. Şleahta l-a luat pe gardian în şuturi; l-au ameninţat pe portar şi l-au scuipat pe Ewald, dar

[24] Să curgă sânge de evreu... (N.T.)

n-au spus nimic la adresa lui Tanti Dora. Era aici ceva ce nu puteau pricepe.

Sună încetarea alarmei. Pretutindeni în oraş răsuna urletul sirenelor pompierilor, care străbăteau străzile. Ardea peste tot. Până la noi ajunse miros de carne arsă. Carne de om. Feldwebel-ul cu permisul de vânătoare nu îşi mai reveni şi muri în braţele fetei care se vindea pe unt şi cafea, mai preţioase decât lingourile de aur.

— Fir-ar să fie! exclamă Legionarul. Ce seară!

O privi pe Tanti Dora, care îşi sorbea rachiul.

— Cine-i Bielert şi de unde îl cunoşti?

— Eşti curios, nu-i aşa? zâmbi ea. Paul Bielert este sculă mare la poliţia judiciară, aici la Hamburg. E consilier. Semnătura lui te poate trimite fără judecată în capătul celălalt al lumii. Sturmbannführer, sau aşa ceva.

— Şi tu frecventezi asemenea monstru?

Tanti Dora urmă, fără a-i păsa de întrerupere.

— Pe vremuri, Paul nu era mare lucru, un şmecher oarecare de la „Kripo“.[25] L-am scăpat o dată dintr-o belea (se scobi în dinţi cu un chibrit). Fără mine, „Frumosul Paul“ şi-ar fi f... norocul, dar, bineînţeles, mi-am luat măsurile mele de siguranţă.

Râse încetişor.

— Când ai de a face cu şerpi de soiul asta, îţi trebuie ser bun.

Legionarul se scărpină după ureche.

— Hm... făcu el dus pe gânduri. S-ar putea să fie cam nesănătos. Ce s-ar întâmpla dacă „Frumosului Paul“ i-ar trăsni prin minte că e mai prudent să scape de tine... În locul lui, eu aşa aş face, iepuraşule.

Tanti Dora se puse pe râs.

— Ia spune, Alfred, chiar mă crezi ultima cizmă?

— La dracu, fireşte că nu! Dacă ai fi fost fată mare, de mult n-ai mai fi pe aici... Dar băiatul ăsta are o mutră! Mie nu mi-ar plăcea să ştiu ceva care i-ar putea fi dăunător.

Tanti Dora se distra.

— Dacă cineva ar fi atât de prost încât să mă răcească, tot ceea ce ştiu ar ieşi din mormânt, iar tribunalele ar trebui să facă ore suplimentare. O ştiu toţi. Este în interesul lor să nu mi se întâmple nimic şi să scap cu viaţă din războiul ăsta, poţi să mă

[25] Krimminalpolizei - Poliţia Judiciară (N.T.)

crezi. E foarte posibil de altfel să sfârşesc singură, cu câteva dintre târfe, în căutare de clienţi, undeva în spatele bisericii Sfântul Michael. Atunci însă Adolf va fi crăpat de mult.

Dădu peste cap rachiul şi îşi înfoi chica neagră cu amândouă mâinile.

— Ceea ce ştii despre el e de natură politică?

— Fireşte. Crezi oare că tipii de soiul ăsta se tem de o simplă crimă?

Am băut în tăcere.

Poliţaiul care intrase doar să-şi spele gâtlejul de fum a fost judecat de un tribunal excepţional, în numai douăzeci de minute. Judecătorul, un judecător bătrân, avea de judecat mii de oameni, ceea ce era cu mult peste puterile lui. Soţia sa studia dosarele, în timp ce el mânca şi semna nenumărate documente din care nu citise nici măcar un singur rând. După război s-a retras la pensie, cultivând lalele şi garoafe lângă căsuţa sa din Aumühle, la cinci minute distanţă de statuia lui Bismark.

În ziua când a pronunţat verdictul nefericitului gardian, avusese o dimineaţă deosebit de încărcată şi se grăbea să vină acasă la prânz. În numele Führer-ului, acuzatul va plăti cu viaţa dezertarea, având însă în vedere numeroşii ani petrecuţi în cadrul poliţiei, este iertat de decapitare şi va fi executat prin împuşcare. Pronunţă „Heil Hitler“ când aproape că părăsise sala.

Poliţaiul de cincizeci de ani, care avea treizeci de ani de serviciu, se prăbuşi hohotind. Cineva povestea că amărâtul era pe jumătate mort de frică înainte chiar de a fi străpuns de douăsprezece gloanţe. Un ostaş din pluton îl atinse la cap, mutilându-l. Asta era împotriva regulamentului, şi putea trece drept act de violenţă – ceva ce nu-şi are locul în cadrul unei execuţii militare.

Locotenentul de poliţie care comanda plutonul se înroşi de supărare şi-l pedepsi pe vinovat, care, după două săptămâni, plecă în Polonia să urmărească partizani. Într-o noapte întunecoasă, compania lor a fost trimisă undeva la nord de Lemberg. Două camioane s-au împotmolit. În timp ce munceau să le elibereze, au izbucnit deodată focuri de armă. Un foc intens, cu mici flăcări albastre. Veneau din dreapta, din stânga şi din faţa lor. Totul nu a durat decât exact patrusprezece minute, apoi s-a lăsat tăcerea; nu se mai auzea decât trosnetul flăcărilor care mistuiau camioanele şi câteva gemete.

Umbre îmbrăcate ţărăneşte s-au ivit din întuneric. Au dat cu piciorul în morţi, iar răniţilor lovitura de graţie. Nu le luase mult timp să lichideze 175 de soldaţi din poliţie, locotenentul Wasilij Polonef dispăru apoi tăcut, aşa cum venise. Cei 175 de soldaţi omorâţi erau toţi oameni în vârstă, care bătuseră ani de-a rândul străzile din Hamburg, Bremen sau Lübeck, fără a fi bănuit vreodată existenţa unor asemenea ucigaşi fanatici, de teapa lui Wasilij Polonef.

După un anumit timp, familiile vor primi câte o carte poştală: „Sergentul major Schultz (sau Müller) a căzut la datorie, pentru Führer şi patrie. Führer-ul vă mulţumeşte“.

Mai ales nu trebuia să plângi, căci a-ţi arăta durerea nu e demn de un german, asta putea fi considerat drept sabotaj; până şi anunţurile mortuare nu trebuiau să pomenească de suferinţă.

„Am primit cu mândrie vestea morţii fiului nostru, locotenentul în rezervă Heinz Müller, căzut pentru patrie…“

Trei săptămâni mai târziu, familia Müller primise o scrisoare lungă care anunţa expedierea a 147 mărci şi 25 de pfeningi; recunoştinţa armatei pentru sacrificiu. Bătrânul Müller s-a înfuriat şi spuse o mulţime de lucruri pe seama preţului sângelui, dar fu auzit de cineva care supraveghea casa.

În seara următoare, au apărut doi domni bine îmbrăcaţi, care îl săltară pe Müller. A fost şi un proces. Defetism, purtare necorespunzătoare pentru un bun german, ofense aduse Führer-ului şi îndemn la răscoală. Într-o dimineaţă de noiembrie, pe când ploua mărunt, călăul îi tăie capul lui Müller-tatăl.

Doamna Müller, care trăise atâta vreme alături de Hans Müller, a fost trimisă la Ravensbrück, pentru reeducare.

Un cor de strigăte şi chemări se înălţa din mii de guri. Bombele cădeau ca grindina. Pe străzi alergau torţe umane, prefăcându-se apoi în mici mumii.

Îl chemau în ajutor pe Dumnezeu, dar Domnul nu-i auzea.

Biserica Sfântu Nicolaie era o mare de flăcări. Preotul încercă să salveze Sfintele Odoare, dar un Christ mare de piatră se prăbuşi peste el rupându-i şalele.

Ardea Hamburgul.

Noi beam în pivniţa spitalului, în timp ce ştabii Partidului benchetuiau într-un restaurant subteran din Baumwall, unde Paul Bielert căuta un asasin.

Pentru jefuitorii de cadavre, noaptea se dovedea fructuoasă.

BOMBARDAMENT DE NOAPTE

Asupra spitalului cădeau torpilele aviaţiei inamice. Căminul de copii dinspre Landungsbrücke fusese distrus încă mai înainte. Un nor uriaş de fum şi căminul dispăruse, împreună cu şoimii hitlerişti şi toţi ceilalţi copii din pivniţă. Tot atunci au dispărut şi cei nouă băieţi de doisprezece ani, servanţii tunului antiaerian.

O aripă a spitalului, cea care avea faţada pe Nachtstrasse, fusese pe jumătate rasă. Se mai puteau vedea resturile contorsionate ale paturilor de fier, un picior gol smuls de la genunchi sub un roi bâzâitor de muşte şi o mână, o mână mare, aspră, cu un inel neted pe deget. Şi-o disputau doi câini costelivi, ceea ce ne făcu să râdem.

— Mare porcărie, camarazi, suflă Legionarul. Sfârşitul e aproape, Reich-ul devine linia întâi.

În faţa berăriei Sfântu Paul, o femeie pe jumătate înfăşurată întru-un covor roz, vechi, acoperită toată de praf de calcar cenuşiu, plângea de una singură. În ziua aceea erau mulţi care plângeau singuri. Pe poarta dinspre miazănoapte a Hamburgului fu văzută o lungă procesiune; erau muncitorii străini care lucrau cu contract. Nimeni nu încercă să-i aresteze, poliţia se prăbuşise. Cu poveri grele pe umeri, muncitorii străbătură Neumünster, trecură podul de la Rensbourg şi se îndreptară către graniţă. Erau sătui de războiul german. Au trecut graniţa fără a fi controlaţi, Germania toată părea cuprinsă de flăcări.

În ceea ce ne privea, ieşirea din spital a fost amânată fără explicaţii şi am fost repartizaţi la degajarea ruinelor, dar cea care ne comanda era mult prea lipsită de experienţă, pentru cătane vechi ca noi. Era o infirmieră-şefă, nou-venită, care purta un coc mare în vârful capului; o femeie tipic germană, slabă şi plină de ea. Pe piept, deasupra broşei de argint, se lăfăia emblema Partidului, toată din aur. Vorbea gutural şi răguşit.

— Voi ăia patru, nepricopsiţilor, faceţi bine şi mişcaţi-vă mai repede! Faceţi rost de o lopată şi degajaţi staţia 3.

— O singură lopată? se interesă Micuţul.

— Obraznicule! lătră muierea cea slabă.

Legionarul se ridică foarte nepăsător şi zise în franţuzeşte:

— *Allons-y, les gars!*[26]

— Aici se vorbeşte în germană! zbieră ea.

— Mai du-te dracului!

Femeia scrâşni din dinţi şi dispăru pe scări. O infirmieră mărunţică, care văzuse scena, ne şopti:

— Feriţi-vă de Mathilda! Are un frate la Gestapo…

Legionarul se adresă Micuţului:

— Aminteşte-mi s-o trec pe Mathilda pe lista lui Porta.

— De ce? făcu mica infirmieră mirată.

Legionarul o prinse de bărbie.

— Pentru ziua răfuielilor, drăguţo. Facem lista din fuga calului.

— Dumnezeule! exclamă prostuţa, n-oţi fi comunişti?

Camionagiul cel voinic Willy Bauer izbucni în râs şi fata clătină capul văzându-ne plecând.

— Să ai grijă ce spui, Grethe, şopti unei colege. Comuniştii îşi notează numele, e timpul s-o ştergem.

Sora Grethe se porni să râdă.

— Nu e cazul meu, fato. Tatăl meu e de cinci ani într-un lagăr de concentrare. Era naţional-socialist, dar nu ştia să-şi ţină limba-n frâu. Înţelegi, am astfel o poliţă de asigurare pentru viitor.

Cealaltă se scărpina gânditoare.

— Măcar dacă aş putea spune la fel. Din păcate însă tatăl meu este maior într-o divizie SA „das Reich“.

Continuară să spele în tăcere canule şi seringi, iar după un timp cea mică zise, pierdută în gânduri:

— Poate că ar trebui să raportez şefului? Aşa spune

[26] Să mergem, băieţi! (în franceză, în text) (N.T.)

regulamentul când e vorba de cuvinte subversive.

Grethe se uită lung la ea.

— Margaret, să nu faci asta! Se poate întoarce împotriva ta în ziua când Adolf nu va mai fi. Regulamentele astea sunt făcute să le calci în picioare, aminteşte-ţi sfatul meu: n-ai văzut, n-ai auzit, n-ai vorbit!

Se răsuci să plece şi îi mai zise o dată:

— Dacă vrei să te ţii la suprafaţă, ţine minte ce ţi-am spus. Mănâncă, dormi, culcă-te cu cine vrei, dar ţine-ţi gura, asta e principalul.

Sora Grethe lucrează şi astăzi într-un spital. Timp de patru ani a îngrijit soldaţi, a închis ochii morţilor, i-a toropit cu morfină atunci când erau în pragul nebuniei, s-a culcat cu ei când era la capătul nervilor. Timp de doi ani a îngrijit soldaţi englezi, făcându-le injecţii, ocărindu-i cum făcuse şi cu soldaţii germani. Apoi, civilii au luat locul soldaţilor, cu boli ciudate şi necunoscute până atunci. Infirmiera Grethe de la Crucea Roşie refuză să urce scările ierarhice şi continuă să facă injecţii. Din când în când întâlnea câte un fost pacient, german, norvegian, danez, englez ori negru congolez, arab din Alger, vreun legionar tremurând de febră care se întorcea din Indochina. Se bucura revăzându-i, bea cu ei, uneori se culca cu unul ori cu altul.

— Întotdeauna nu-i decât o fiinţă omenească, spunea ea, şi am văzut atât de multe...!

Grethe a fost o mare infirmieră, pe care unii o dispreţuiau în numele moralei, dar alţii – mult mai omenoşi – o salutau cu respect. Cititorule, dacă vei trece vreodată prin Hamburg, du-te la Landungsbrücken, nu departe de Reepersbahn. La stânga faţă de Hafenkrankheit[27], într-o casă retrasă, care este o clinică de specialitate, o vei găsi pe sora Grethe şi mulţumeşte-i în numele tuturor bărbaţilor necunoscuţi în uniformă verde sau kaki.

Mica Margaret a fost spânzurată într-o zi de mai din anul 1945, murind tot atât de prosteşte precum trăise, în numele moralei şi din cauza numărului prea mare de rapoarte. Odihnească-se în pace, nu e singura de felul ei.

În ceea ce ne privea, găsisem mijlocul să chiulim de la degajarea terenului şi jucam cărţi în pivniţă, la infirmierul Peters.

— Căci, spunea Legionarul, dacă ajutăm la degajări, ajutăm în

[27] Textual „Boala portului“, dispensarul antivenerian (N.T.)

acelaşi timp şi pe cei pe care îi urâm.

Peters câştiga. Ne ghiftuia cu cârnaţi stropiţi cu alcool de 90 de grade, îndoit cu apă şi eram fericiţi că suntem în viaţă. La Hamburg, în 1944, acesta era lucrul de căpetenie. Frăţiorul arătă către un borcan în care plutea ceva greu de definit.

— Ce mai e şi asta? întrebă, lungind gâtul.

Peters privi înapoi şi răspunse:

— Un apendice infectat.

Plin de interes, Micuţul îl culese cu vârful degetelor şi fluieră câinele al cărui bot se vedea de sub aparatul cu raze X.

— Eşti un porc! îi zise Legionarul animalului, observând cum înghite bucata de intestin.

— Ai să vezi, profeţi Peters, pun rămăşag cârnăciorii mei contra şnapsului tău că îl dă afară.

Câinele, tolănit într-un colţ, ne privea cu ochii săi înfometaţi; deodată se ridică, sughiţă violent şi scuipă apendicele.

— Adu rachiul! strigă Peters încântat. Am ştiut-o.

Cu un gest de mare senior i-a înapoiat totuşi Micuţului un cârnăcior, anunţându-ne ca în plutonul 7 este un artilerist în stare să înghită orice.

— Aiurea, făcu Legionarul, care nu credea. Am mai văzut eu unii care înghit şerpi, sticlă sau scuipă foc.

— Hai să vedem, propuse Micuţul, dacă nu-i de acord, îl cotonogim.

În drum către plutonul 7 am cules în grădină o broască. Artileristul era un muntean zdravăn cu palmele cât lopeţile. Pe fruntea joasă şi teşită, sprâncenele i se împreunau şi ochii săi mici şi negri ne fixau tâmp. Râse, foarte mândru, când Peters îl întrebă dacă ar putea mânca broasca.

— Înghit orice dacă mi se dă ceva pentru aceasta.

— O palmă! zise Micuţul.

— Pentru asta, răspunse artileristul, vă pot snopi pe toţi, cu tine în frunte, secătură!

Frăţiorul tresări. Un vânător de munte se apropie şi îngăimă într-un dialect aproape de neînţeles:

— Emil poate rupe cu mâna piciorul mesei, poate ameţi o vacă, uite aşa! Şi vaca se prăbuşeşte. Poate ridica un cal de artilerie, cu harnaşament cu tot.

Micuţul trase aer în piept, plin de dispreţ. Se duse la fereastra triplă, apucă rama, o zgudui de câteva ori, apoi îşi puse întreaga

forţă. Zidul începu să crape; uriaşul rămase cu rama în mâini, triumfător. Azvârli totul prin golul ferestrei în grădină, de unde se înălţă un zgomot de tunet însoţit de proteste. Artileristul ridică bărbia. Se ridică încet, apucă masa cea mare din mijlocul încăperii, smulse un picior şi-l sfărâmă de colţul patului. Micuţul, ridicând din umeri, luă patul cu cel care îl ocupa cu tot şi, în urletele de spaimă ale bietului om, îl aruncă în celălalt capăt al camerei.

— Linişte! răcni un Feldwebel din patul lui.

Două palme îl cuminţiră. Cât îl priveşte pe artilerist, un pumn îl făcu să se întindă pe jos, cu gura deschisă de mirare.

Legionarul ne făcu semn. L-am încadrat pe Micuţul luându-l cu noi.

— Asta se lasă cu pârnaie, dragul meu, profeţi Peters. Se vor da semnalmentele tale, cel mai rău e buclucul cu fereastra.

— Vezi-ţi de treabă, pe vremurile astea dispar atâtea…

Scoase broasca din buzunar şi o aruncă pe biroul infirmierei, care sări friptă scoţând un ţipăt de groază.

Avioanele au revenit noaptea. Rugurile, reanimate de fosfor, s-au aprins din nou făcând alte victime. Copiii se repezeau desculţi în adăposturi pentru a pieri, prinşi în cursă ca şoarecii. Undeva, în zona portului, o coloană de prizonieri păziţi de gardieni din SS se îndrepta de asemenea către un adăpost. Nimeni nu auzi urletul bombei care îl lovi din plin. Nu rămase decât o grămadă de carne sângerândă, care se contorsiona, urmată de putoarea obişnuită de sânge, salpetru şi carne arsă. Un SS-ist fără picioare se târî plângând până la un prizonier care nu mai avea pântec. Muriră unul în braţele celuilalt. Aruncătoarele de flăcări ale geniştilor i-au prefăcut apoi în cenuşă.

Pe lângă Monckebergstrasse se putea vedea cum lunecă o umbră, care din când în când se apleca asupra trupurilor ce zăceau acolo. O lamă de cuţit sclipea, secţionând câte un deget şi inelul dispărea într-un buzunar încăpător. Umbra mergea mai departe, către cadavrul următor; un geamăt, o lovitură de măciucă şi degete agile care pipăiau trupul încă fremătând… Pretutindeni, lângă Elba, pe Hansaplatz, în Kraiser Wilhelmstrasse, se putea vedea acelaşi lucru. În colţul lui Alterwall o femeie urla de groază. O siluetă scundă şi felină se aruncă asupra ei, degete de oţel îi înăbuşiră strigătul în gâtlej…

Cu genunchiul, bărbatul îi puse piedică răsturnând-o, o mână scotoci pe sub fusta strâmtă, sfâşiind lenjeria subţire. Picioarele femeii se zbătură cu disperare, în timp ce o pulpă suplă şi muşchiuloasă le depărta... Vorbe fierbinţi şi dulci i se şopteau la ureche, în timp ce o gură lacomă îi mângâia chipul crispat...

— Lasă-mă... nu vreau să-ţi fac rău...

Femeia îl lăsă, mai bine asta decât moartea... Plângea de spaimă... Deasupra lor un pom de Crăciun strălucitor se legăna în aer, apa clipocea în canalul Elbei; proiectoarele iluminau cerul, livid de praf şi flăcări. Pământul tremura, la fel ca femeia sub mâna celui care o viola. Cu precauţie, mâna urcă în lungul picioarelor desfăcute, dezbrăcând victima. Era o femeie tânără care se grăbea spre adăpost şi dăduse peste unul din monştrii pe care îi zămislesc astfel de nopţi. Se aruncă asupra ei... Nici nu mai strigă. O bombă explodă nu departe... Nu-i acordară atenţie, nu simţiră pământul care se cutremura sub ei. Cu delicateţe, bărbatul scoase unul din ciorapii subţiri de mătase, îşi plimbă buzele pe el, îşi înfundă obrazul... Respiraţia îi deveni şuierătoare, ochii îi luceau în lumina flăcărilor. Muşcă obrazul femeii, o apucă de păr şi, foarte repede, îi înfăşură ciorapul în jurul gâtului... Strânse... Femeia horcăia, zbătându-se cu îndârjire. Bărbatul râse. Buzele i se învineţiră, ochii i-au ieşit din cap, gura i s-a deschis. Trupul se făcu moale şi muri. Bărbatul scoase cu înfrigurare chiloţii mici ai victimei şi îi puse în buzunar, după care violă cadavrul încă o dată, sărutând gura lipsită de viaţă. Se linişti, zâmbi cadavrului siluit, căzu în genunchi şi îşi împreună mâinile.

— Doamne, sunt mâna Ta. Încă un diavol de femeie a fost pedepsit, aşa cum mi-ai poruncit.

Se aplecă asupra trupului şi, cu vârful cuţitului, crestă o cruce pe frunte, apoi dispăru ca o pisică printre grămezile de moloz şi ruinele fumegânde.

Puţin mai târziu, două femei tinere au găsit cadavrul, dar, cuprinse de groază, au fugit cât le ţineau picioarele. Era al cincilea asasinat în numai câteva săptămâni, poliţia era la pândă. Afacerea trecu de la poliţia judiciară la Gestapo, iar consilierul Paul Bielert preluă ancheta, „Frumosul Paul“ în persoană, protectorul lui Tanti Dora.

În palton şi mănuşi albe, cu ţigaretul de argint între buze, şi cu nasul ascuns într-o batistă parfumată, privi îndelung

cadavrul, în tăcere. Tocmai se încheiaseră măsurătorile şi fotografiile, un medic se ridică de lângă trupul neînsufleţit, un medic vârstnic, care se uita dintr-o parte la „Frumosul Paul“.

— A violat-o înainte de a o sugruma. Rănile şi tăieturile au fost făcute după ce a murit.

— Mai bine mi-ai spune cine le-a făcut! mârâi Bielert. Ar fi fost mai folositor!

Îi întoarse spatele medicului şi se îndreptă încet spre Mercedes-ul său. Mintea îi lucra din plin, mintea aceea care născocise torturi diavoleşti pentru „inamicii Reichului“ şi care era în sfârşit preocupată de ceva rezonabil.

La etajul trei al Prefecturii din Karl Muck Platz se înregistrau victimele bombardamentului, desigur cu o aproximaţie de câteva sute, căci era imposibil a alcătui statistici exacte. O funcţionară în vârstă, roasă parcă de molii, aduna listele. După multe discuţii, se ajunsese la 3.418 morţi, atâţia răniţi şi atâţia dispăruţi, căci foarte multe corpuri fuseseră preschimbate în cenuşă, după ce geniştii curăţaseră locul cu aruncătoarele de flăcări. Au fost mâzgălite fişe, acestea trimise la arhive, a fost timbrat un vraf de certificate de deces, în aşteptarea atacului următor. Este nevoie de ordine într-o societate civilizată.

La numărul 367, de la etajul doi, „Frumosul Paul“, înconjurat de câţiva colegi, studia fotografiile celor cinci femei asasinate. Cea mai tânără de 16 ani, cea mai vârstnică de 32; toate strangulate cu un ciorap, toate având pe frunte o cruce sângerie; în toate cazurile criminalul luase chiloţii cu el.

— Tipul e soldat, spuse brusc Paul Bielert şi se ridică.

Cei trei colegi l-au privit înmărmuriţi. Un SS-ist îl ajută să-şi îmbrace paltonul. Îşi trase cu grijă mănuşile albe pe mâini şi, pufăind din ţigaretul său lung, părăsi Prefectura.

Timp de ore în şir a putut fi văzut plimbându-se prin străzile rău mirositoare, cu o batistă parfumată la nas, privit cu dispreţ de unii şi salutat umil de alţii. A fost văzut şi la Tanti Dora; pălăvrăgi cu fetele, se răsti la Ewald, apoi rătăci pe Neuer Wall intrând în diverse locuri.

Către seară ajunse la un restaurant de lux, de lângă Baumwall, la câteva etaje sub pământ. La suprafaţă nu se vedea decât o veche pivniţă cu vechituri, dar după ce coborai o scară abruptă, care ducea mult sub nivelul străzii, o nouă lume ţi se deschidea. Lojele cu aer condiţionat cuprindeau mese acoperite

cu ţesături imaculate, cu veselă de porţelan şi argintărie. Lămpile colorate, fotoliile comode şi covoarele adânci contribuiau la atmosfera intimă. O armată de chelneri în vestă albă, cu revere roşii, se îngrijea de clienţii eleganţi şi veseli.

În aceste restaurante subterane de lux nu găseai liste de mâncăruri şi nici de vinuri. Comandai orice doreai, iar preţul era în funcţie de comandă. O cucoană foarte sumar îmbrăcată îi luă paltonul „Frumosului Paul“, care se aruncă nepăsător într-un fotoliu, fără a-l învrednici pe oberul frânt de la mijloc nici măcar cu o privire. Potârniche cu ciuperci, cartofi prăjiţi, sticla de Oppenheimer… după care Paul Bielert se lăsă pe spate începând să studieze numeroasa adunare. Eleganţi ofiţeri în uniformă cenuşie sau verde, ofiţeri de marină în albastru închis, cu fireturi aurite şi cămăşi de o albeaţă orbitoare, SS-işti în negru cu gulerele cusute cu argint, funcţionari de partid, atât de încărcaţi cu aur încât până şi un mareşal de pe vremea lui Franz-Joseph i-ar fi pizmuit, toţi râdeau, nepăsători, cu damele îmbrăcate în mătăsuri şi blănuri. Un amiral se umfla în pene între două doamne foarte vesele; la gât îi atârna crucea de cavaler cu spade şi frunze de stejar şi cea „pentru Merit“, din primul război mondial. Paul Bielert pufni dispreţuitor văzând că amiralul îi aruncă o privire de sus, amiralul însă ar fi îngheţat dacă i-ar fi citit gândurile Standatenführer-ului SS Paul Bielert.

„Frumosul Paul“ îi ura la fel pe ofiţerii superiori cât şi pe junkeri, ceea ce o demonstră cu prisosinţă după atentatul din 20 iulie când, în calitatea sa de Gruppenführer SS, intră sub comanda directă a şefului Gestapo-ului, Kaltenbrunner.

Până una-alta, îşi devora în tăcere potârnichea, muşcând de pe oase precum un animal de pradă, fără să-i pese de privirile pline de dispreţ ale celor din jur. Oasele trosneau între dinţii săi puternici, din când în când scuipa câte unul şi se scobea cu furculiţa. La sfârşit scăpă un râgâit uşor.

Fu salutat politicos, mult prea politicos, de un domn în civil, care trecea pe lângă masa lui urmat de o doamnă. Bielert răspunse fără a scoate din gură copanul de potârniche, pe care îl ţinea cu amândouă mâinile.

— Agent al Gestapo-ului, foarte sus pus. Dumnezeu ştie ce caută aici! şopti domnul însoţitoarei sale.

Un funcţionar de la Partid, în uniformă ou de raţă, îşi făcu apariţia flancat de trei femei. Ceru coniac şi, în trecere, o plesni

peste fund pe prietena unui cavalerist care vru să se supere, însă când recunoscu pe vinovat deveni brusc numai zâmbete. Omul Partidului mai trase o palmă peste fesele dansatoarei unui maior din Luftwaffe. Acesta protestă şi proferă slab câteva ameninţări. Nazistul pufni în râs, privind crucea de război a maiorului, care strălucea singuratică pe panglica în două culori.

— Tânjeşti după o moarte de erou?

Ofiţerului i se urcă sângele în obraz, însă partenera lui zâmbi omului de la Partid. Aviatorul, vânăt, se îndreptă şi spuse încet:

— Vei avea veşti de la mine.

— Şi tu de la mine, răspunse celălalt, luându-şi cârdul de dame la bar, unde se urcă semeţ pe un taburet.

„Frumosul Paul“ îşi şterse gura cu şerveţelul şi ceru o moca. Foarte departe se auzea ţipătul de alarmă al sirenelor.

Porţile grele de oţel, prevăzute cu răsuflătoare, au fost zăvorâte, gonind afară lumea flăcărilor. Se simţea căderea bombelor prin uşoare zguduituri. Oberii serveau ca de obicei, fără grabă, fără teamă; nici cea mai mică compasiune pentru cei care, în urlete de groază, ţopăiau acolo sus pe asfaltul arzând sau pentru copiii care se topeau în lumina orbitoare a fosforului. Orchestra cânta muzică languroasă pentru floarea Hamburgului şi a Partidului, şiragurile sclipeau pe decolteurile adânci ale femeilor; pietrele de o valoare inestimabilă străluceau la mâinile rasate ale dansatoarelor.

Afară, pe străzile învecinate, umbrele fantomatice ale nopţilor de alarmă erau la pândă... O bombă asupra elegantului local de noapte, ce mană cerească ar fi însemnat pentru jefuitorii de cadavre! Unele umbre aveau zvastică la butonieră.

Printre mese trecu, strecurându-se, o femeie frumoasă, într-o rochie albastru-deschis şi cu pantofi decupaţi cu tocuri înalte, se opri lângă Paul Bielert.

— Bună ziua, Paul. Tu, aici?

Cu ochii pe jumătate închişi îi făcu semn să ia loc pe scaunul din faţa sa.

— Aşează-te, Elsebeth, să pălăvrăgim.

Elsebeth se aşeză ridicând niţeluş fusta, ceea ce descoperi picioarele ei lungi, în ciorapi extrem de fini.

— Chestiuni personale sau de serviciu?

„Frumosul Paul“ ţuguie buzele. Ochiul viu lucea ameninţător.

— E război, Elsebeth, suntem întotdeauna de serviciu.

Ea râse sarcastic.

— Mi-am dat seama, Paul. Chiar după ce am pierdut pe soţul meu şi trei fraţi.

Îşi aprinse o ţigară. După o clipă de gândire, adăugă:

— Şi un fiu. Unicul meu fiu. Înţelegi ce înseamnă asta, Paul?

— Nu înseamnă nimic, Elsebeth, absolut nimic. Singurul lucru care contează este victoria Germaniei. Să mori pentru Führer trebuie să fie dorinţa fiecărui german, bărbat ori femeie, şi este o moarte frumoasă, Elsebeth, o moarte de pizmuit. Nu oricine se poate făli cu cinci eroi căzuţi la datorie.

Femeia privi lung ochiul mort.

— Ai spus eroi?

— Da, eroi căzuţi pe câmpul onoarei, pentru Führer, răspunse Paul, îndreptându-se când pronunţă „Führer“.

Elsebeth râse forţat.

— Băieţelul meu avea şapte ani; o grindă i-a frânt spatele. Micuţul meu Fritz… Să-l fi auzit cum plângea…

— Nu-i victorie fără lacrimi, draga mea, e legea vieţii. Pentru a birui trebuie să suferi. Până şi Führer-ul trece prin clipe grele.

— Ai fost vreodată pe front? întrebă ea dulce.

— Nu, nu pe frontul la care te gândeşti, însă pe un altul, spuse Bielert tăios. Adolf Hitler – se ridică – are nevoie de oameni care să facă să meargă maşina, oameni fără milă pentru trădători, defetişti, care să apere eroicul popor german de ciuma asta. Să nu crezi că munca noastră e uşoară, fata mea. Trebuie să fim duri, tari ca oţelul lui Krupp, să nu avem nimic din sensibilităţile copilăreşti. Crede-mă, nu ştiu ce înseamnă să ai inimă.

— Te cred, spuse, privindu-l lung.

„Căutătorul de eroi“ avea un ochi pretutindeni, răscolea spitalele, batalioanele de supraveghetori, unităţile de poliţie, fabricile, birourile. Invalizi, bătrâni, puşti, cu toţii îi cădeau în plasă.

— „Înainte, camarazi!“ Plecau cântând spre unităţile de instruire. „Este atât de frumos să fii soldat!“ Trăiască Germania, trăiască Adolf Hitler şi trăiască moartea eroilor!

„Frumosul Paul“ rătăcea pe străzi în continuare, era văzut pretutindeni. Când se plictisea, ordona să i se aducă două femei pentru „vizită“. Asta îi lua câtva timp, după care, puţin cam roşu în obraji şi puţin cam obosit, Paul Bielert pleca de la „Judiciară“.

Fetele „vizitate“ erau eliberate. Totul are preţul său.

După alte trei zile avu loc o nouă crimă, tot o femeie, la câţiva paşi de Reepersbahn, în Hein Hoyerstrasse, din apropierea spitalului. Consilierul juridic Paul Bielert crezu că înnebuneşte de furie. Cărând după el o duzină de experţi, îi asmuţi precum o haită amenințându-i de toate relele.

— Să nu vă întoarceţi, grămadă de neputincioşi, înainte de a aduce un rezultat! Aveţi cinci zile, nicio secundă mai mult. În caz contrar, vă aşteaptă divizia SS din sectorul central al frontului de est. Să crăpaţi acolo reglementar, în mijlocul mlaştinilor!

Copoii părăsiseră clădirea cenuşie din Karl Muck Platz, doi câte doi. Al şaselea asasinat a fost cel al unei infirmiere de la noi din spital, o fată de 21 de ani. Ca şi celelalte, a fost violată, iar chiloţii dispăruseră şi ei.

Principiile mărginite ale unei mame absurde au fost în mare măsură cauza crimelor sale. Omora pentru a face bine, fiind încredinţat de meritele lui.

Tot ceea ce îi spusese mama rămăsese însemnat cu litere de foc în mintea bolnavă, înceţoşându-i înţelegerea. Nimeni însă nu încercă să-l înţeleagă.

Noi înşine eram ucigaşi, însă ucigaşi în serviciu comandat, ceea ce era cu totul altceva... fireşte nu însă şi pentru cei ucişi!

UCIGAŞUL DE FEMEI

Hans Bauer a fost cel care a descoperit chiloţii. Această descoperire a stârnit, cum era şi de aşteptat, glumele cele mai josnice, până când Stein ne-a pus ziarul sub nas.

Era vorba de o nouă crimă. Încă o femeie. Cadavrul, ca şi cele ale victimelor anterioare, fusese dezbrăcat de chiloţi de către ucigaş, un adevărat sadic.

— La naiba! strigă Bauer.

Privea aiurit sacul din care scosese chiloţii şi îi număra nervos: şase! Am verificat şi noi, cu acelaşi rezultat. Legionarul fluieră a pagubă.

— Târâtura! Şase chiloţi şi şase cadavre, socoteala se potriveşte!

Micuţul se întinse şi aruncă o privire scurtă în sacul răsturnat lângă pat. Conţinea câteva pachete cu biscuiţi de secară şi ceva lenjerie, împăturită regulamentar, cu vulturul aviaţiei la vedere.

— Cum i-ai găsit? întrebă Micuţul, lovind sacul cu piciorul.

— În ce rahat m-am băgat, cotrobăindu-l! Căutam ceva de scris şi am simţit că alunecă ceva, asta-i! spuse Bauer întorcând capul.

— Minţi! hotărî Micuţul. Adevărul este că adulmecai ceva de manglit şi te-ai aruncat pe sacul lui Georg.

În cameră nu eram decât noi cinci, toţi ceilalţi erau la corvoadă sau la vizita medicală.

— Ce ne facem? întrebă stupefiat Bauer.

— Vrei să spui ce o să faci? îl corectă Stein. Tu i-ai găsit, nu noi. Noi nu ne băgăm nasul în lucrurile altora.

Bauer râse răutăcios şi ridică un deget, pe cât de acuzator pe

atât de jegos.

— Tu vorbeşti?! Poate că nu eşti tu cel care i-a şutit şnapsul Micuţului în timp ce era la bordel? Ai? Nu mai spui nimic, găuzarule?

Micuţul sări ca ars. Îl prinse pe Stein de ceafă şi răcni la el, scuturându-l: „Porcule! Este adevărat că tu m-ai furat?“

Stein stătea înspăimântat în mâinile uriaşului.

— Furi de la un prieten! Ce porcărie! îl smuci pe Stein mai să-i rupă beregata, apoi îl lăsă înjurând:

— Ai să-mi aduci în cea mai mare viteză trei sticle, te priveşte de unde le furi. Dar cât mai repede, ai înţeles? Luă un chilot şi-l adulmecă: Încă mai pute a muiere.

— Gura! spuse Legionarul, întorcându-se către Bauer, care stătea tolănit în pat. Ce spui? Aruncăm o vorbă la poliţie?

— Eşti nebun? sări Bauer. Drept cine mă iei? Crezi că am legături cu sticleţii?

Legionarul clătină din cap:

— Chiar la asta mă gândeam, oricum trebuie să facem ceva. Ai o altă idee? Atunci am eu una şi, fără să mai aştepte răspuns, îi aruncă lui Bauer şişul. Foloseşte-l cum trebuie, să putem uita povestea aceasta cât mai repede.

Bauer ţinea şişul în mână şi privirea lui înspăimântată trecu de la armă la Legionarul, ce-şi fuma pipa liniştit.

— Vrei să-l ucid pe micuţul Georg? Nu se poate!

Legionarul îl privi uimit:

— Cretinule! Vrei s-o fac eu, sau Sven, sau Stein? Tu l-ai descoperit, e treaba ta, dar pentru că ne-ai povestit, acum e şi a noastră. De asta vrem să facem ceva. Nu-i cazul să mergem la Kripo, ai dreptate. De mult nu ne mai înţelegem cu poliţia. Deci trebuie să o facem noi. Georg a omorât şase femei, îmi vei spune că noi am ucis mai multe, este adevărat, dar nu-i acelaşi lucru. Şi micuţa infirmieră? Era o colegă. Ucigând-o, Georg a făcut un lucru josnic, căci era şi colega lui. Vezi bine că nu mai are dreptul la viaţă şi că asta ne priveşte pe noi.

Bauer închise ochii. Albise.

— Nu pot să-l ucid. Nu mi-a făcut nimic şi îmi ceri să fac o crimă. O să fiu prins şi dus în faţa plutonului de execuţie.

Aceste cuvinte îl cutremurară.

Legionarul se ridică, merse la Bauer, îi smulse cuţitul din mâini şi şi-l puse la cizmă. Scrâşni:

— Tu trebuie să-l suprimi, laşule!

Bauer se clătina înainte şi înapoi, încovoiat de ura Legionarului. Micuţul se oferi să taie el gâtul lui Georg.

Legionarul se întoarse şi-l privi îndelung.

— De ce vrei să o faci tu?

Uriaşul se puse pe râs:

— Pentru că trebuie să-i sucească gâtul cineva şi dacă o fac eu sau altul tot una e!

— Şi nu-ţi pasă? continuă Legionarul.

— De ce? Georg este un gunoi, ai spus-o chiar tu, nomadule.

Legionarul izbucni în râs şi se trânti pe pat:

— Pe Allah! Eşti grozav. Georg este un gunoi şi pentru asta îi tai beregata cu sânge rece! Se ridică într-un cot: Camarade! În numele societăţii ce va veni îţi doresc o moarte eroică înainte ca războiul să se fâsâie! Scoase de sub saltea o sticlă de coniac şi trase din ea un gât înainte de a face turul camerei.

— Bun, deci o să-l cureţi pe acest Georg?

— Îţi mai spun o dată! strigă Micuţul, care tocmai se ocupa de Stein. Pe când şnapsul meu, hoţ de la prieteni! Dădu cu piciorul unui chilot albastru care zăcea pe jos. Şi cât timp vor mai zăcea aici ambalajele astea de buci, ca să excite lumea?

Bauer se grăbi să adune lenjeria feminină şi s-o îndese în sacul lui Georg, împingându-l apoi la loc, sub pat. Se întoarse spre Legionar, care jongla cu trei zaruri.

— Doamne Isuse Christoase! murmură Bauer cu o voce sugrumată. Întinse mâna. Dă-mi cuţitul şi o să-l fac bucăţele, de nici maică-sa n-o să-l mai recunoască.

Legionarul îşi ridică privirea; un zâmbet viclean i se întipări pe chipul dur. Fără un cuvânt, scoase cuţitul siberian din cizmă şi-l întinse lui Bauer, care, tremurând, şi-l ascunse sub pernă.

Uşa se deschise. Georg, însoţit de alţii, îşi făcu o intrare veselă şi zgomotoasă. Aducea un tort primit de la o infirmieră, căci toate îl adorau pe micuţul aviator de douăzeci de ani, care părea de şaisprezece. Un zâmbet răutăcios apăru pe mutra lui Bauer. Îşi trase arma de sub pernă.

— la asta, camarade! Poţi să tai cu el la fel de bine şi prăjituri şi târfe.

Bauer încremeni, apoi începu să râdă în felul său copilăresc şi împărţi prăjitura.

— Cine merge la bordel? strigă Erich, genistul. Îşi umplu gura

cu tort şi începu să boxeze cu un adversar imaginar.

— Prea multă risipă de energie! strigă Micuţul cu o voce gravă. Ia-ţi banii şi cară-te după bere, altfel îţi arăt eu box!

O lovitură bine ţintită îl aruncă pe genist în patul lui Thomas Jensen. Acesta se ridică şi se aşeză pe un alt pat. Thomas nu se amesteca niciodată. Se şoptea că fusese voluntar în 1939 şi el însuşi nu spunea da sau nu. Dar că-i era dor de casă, asta aflaseră cu toţii. Voluntar ori ba, nu mai suporta războiul şi se spunea că-şi tăiase venele, scăpând la un fir de păr de curtea marţială. Thomas se retrăgea în carapace cum devenea cineva mai curios. Legionarul îi ordonase Micuţului s-o tragă de limbă pe infirmiera-şefă, care ştia totul despre Thomas, dar sărmanul idiot ratase totul mărturisindu-i acesteia din capul locului intenţiile sale. Infirmiera Emma îl privise gânditoare pe Micuţul, clătinase din cap, apoi se culcase cu el. Ceva mai târziu l-a căuta însă pe Legionar, care dormea împăcat şi l-a aruncat pe jos dintr-o singură lovitură.

— Şarpe marocan! L-ai pus pe Micuţul să mă spioneze! Eşti un nemernic.

Apoi îl sărutase pe Micuţul şi ieşise în timp ce acesta îi trimitea bezele.

— Eşti cel mai mare imbecil pe care l-a suportat vreodată pământul! strigase Legionarul enervat.

— Sunt un prost, nomadule, o ştiu. Dar, vezi tu, eu nu pot să mint.

— Asta e, renunţă Legionarul.

— Nu vii cu noi, Georg, s-o facem lată? îl întrebă Bauer privindu-l fix. Douăzeci de ani, asta-i vârsta ideală.

— Mulţumesc, dar nu-i de mine. Eu urmez sfaturile lui Goebbels pentru tinerii soldaţi. Să se ţină departe de băutură, tutun şi femei.

Bauer începu să se scobească între dinţi cu şişul.

— Ai dreptate. Toate femeile sunt nişte diavoli, ele răspândesc sifilisul şi toate celelalte. Ar fi mai bine să le curăţăm pe toate, nu-i aşa? izbucni în râs şi mişcă sugestiv şişul. Să bagi în toate o sculă ca asta! şi se porni pe râs.

Georg se opri din mâncat şi rămase cu gura căscată în faţa lui Bauer, care îşi rotea ameninţător cuţitul deasupra capului său.

— De ce spui asta? întrebă el liniştit.

— Femeile sunt nişte gunoaie, nu-i asta părerea ta?

supralicită Bauer.

— Nu înţeleg, spuse Georg. Nu te-am mai văzut aşa. Îşi puse felia jos şi începu să se plimbe nervos prin cameră. N-am nimic împotriva femeilor, iar cele pe care le cunosc sunt foarte drăguţe cu mine. Şi mama era bună cu mine: era atât de bine când mă săruta, înainte de culcare, când eram mic. Dar acum e moartă… arsă cu fosfor. Cred că se află în cer.

— Doar Domnul ştie unde s-o afla, spuse Bauer brutal. Nu mai râdea şi îl privea pe Legionar care se juca indiferent cu zarurile. Nu te-ai culcat niciodată cu o femeie? reluă Bauer aplecându-se ca să-l observe mai bine pe tânărul soldat.

Stein, prea nervos, începu să fluiere. Simţea ca şi noi că Bauer merge prea repede.

— Nu! strigă Georg. Urăsc asta! Ai înţeles în sfârşit! Urăsc… sunteţi nişte animale, nişte fiare murdare atunci când vă gândiţi la femei! Şi când femeile au aceleaşi gânduri ca voi, ele sunt uneltele Diavolului!

Bauer se retrase, îngrozit, în faţa privirii lui Georg, în ochii lui se citea nebunia. Tânărul soldat îşi prinse părul în pumni, ca şi cum ar fi vrut să şi-l smulgă, apoi căzu pe pat cu faţa îngropată în mâini şi începu să plângă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Toţi îl priveau înmărmuriţi pe tânărul soldat, dar, din cei cincisprezece, doar noi cinci înţelegeam despre ce-i vorba. Micuţul se ridică, îşi trase pantalonii şi porni spre Georg, dar, ca o panteră, Legionarul sări, îi puse mâna pe umăr şi rosti ferm:

— Vino, Micuţule, să bem ceva.

— Faci cinste? spuse uriaşul mulţumit.

Legionarul confirmă şi îl luă de acolo.

— Trebuie să-l omor? întrebă inocent Micuţul, arătându-l pe Georg care zăcea în pat hohotind de plâns, fără să-i mai pese de ceva.

Stein şi cu mine l-am încadrat imediat şi se înduplecă să iasă. La întoarcere, câteva ore mai târziu, era linişte. Georg se afla la infirmerie şi ajuta un elev să pregătească bandajele. Râdeau amândoi fericiţi, îi auzeam de pe culoar. Bauer se întinse în pat murmurând:

— O fac în seara asta, trebuie.

Legionarul clătină din cap:

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ne-am pus pe băut fără teamă, aşa cum o făceam în fiecare zi, fără să ne pese de interdicţii, în timp ce Micuţul a urcat la Emma. Seara se scurgea, iar noi eram tot mai beţi. Deodată, apăru infirmiera-şefă, fără uniformă, având pe ea o rochie de casă verde. Un spectacol inedit!

Cu paşi de pisică, ea se apropie de Bauer, întinse mâna şi şopti:

— Dă-mi-l!

— Ce vreţi să spuneţi?

Se aplecă deasupra lui şi, ca să nu trezească toată încăperea, şopti:

— O ştii foarte bine, dă-mi-l!

Bauer se ridică şi o privi neînţelegător.

— Ah! Nu pricepi. Ei bine, poţi să fii mulţumit că sunt eu şi nu poliţia!

Cotrobăi sub perna camaradului nostru, luă cuţitul şi-l ascunse sub rochie. Ieşi fără să privească pe nimeni.

— Măgarul de Micuţul a trăncănit! sări Legionarul.

— Ce-i de făcut? întrebă Bauer disperat.

— Ce se întâmplă aici? se auzi o voce în întuneric.

Nimeni nu-i răspunse. Târziu, spre dimineaţă, apăru şi Micuţul, vesel nevoie mare şi strigând cât îl ţinea gura. Legionarul îl întâmpină, şuşotiră ceva, ieşiră şi îşi continuară discuţia la toaletă. La întoarcere, Micuţul era sobru, tăcut şi chiar puţin trist.

Legionarul se trânti în pat şi îşi aprinse o ţigară, fără să scoată un cuvânt şi fără să răspundă la semnele noastre. Dimineaţa continuă ca de obicei cu vizita medicală, cu doctorul Mahler în frunte. Sora-şefă era de o rigiditate regulamentară, chipul ei nu trăda nimic în legătură cu cele petrecute. Un artilerist cu piciorul amputat, un nou-venit, începu să râdă prosteşte când Mahler îl întrebă cum se simte.

— Bine, domnule măcelar-şef, minunat! Am fost să beau cu fetiţele un coniac. Scrieţi că mă simt al naibii de bine, domnule măcelar! Hai, spală putina!

Toţi tresăriră, aşteptând o explozie, dar doctorul îl privi o clipă, apoi îl bătu liniştitor pe umăr.

— Cu atât mai bine, Fischer, aş vrea să putem spune cu toţii asta.

Legionarul mă privi, ciocnindu-şi fruntea. Sora-şefă îl urmă pe

doctor şi, chiar înainte de a ieşi pe uşă, căută privirea Legionarului. Se înţelegeau foarte bine: bărbatul dur şi femeia nu mai puţin dură, unul slab şi uscat, cealaltă obeză buhăită. Uşa se închise cu un zgomot sec. Micul Georg se ridică şi îşi răscoli în sac. L-am văzut cum îşi înalţă fruntea uimit, căutând ceva... apoi cum privi din nou în sac şi, luând o hotărâre bruscă, l-a legat şi l-a aruncat sub pat, scoţând un ţipăt şi ieşind pe uşă ca un nebun.

— Ce are? îl întrebă Legionarul pe Bauer.

— Nu înţeleg. S-a sonat şi ăsta!

— Se rotesc, se rotesc deasupra ta şi te zdrobesc! strigă artileristul izbucnind într-un râs dement. Te zdrobesc încetişor... Os cu os... Uraaa, camarazi, înainte! La luptă! Noi, blindatele, porcii, cea mai bună carne de tun din lume! şi se puse din nou pe râs.

— Gura! urlă unul din Prusia Orientală, cu stomacul perforat.

Fischer îl privi politicos, salută şi-i vorbi în falset:

— Da, generale! Îi terminăm. Cred doar în Sfânta Treime şi în victorie. În numele lui Adolf, amin!

— Este complet nebun!

Legionarul îi făcu semn Micuţului şi amândoi se postară în faţa lui Fischer, care, plângând, încerca să ia poziţia de luptă.

— Repaus, artileristule! comandă Legionarul ca la instrucţie.

Fischer se relaxă. Îl privea pe Legionar, dar nu părea să-l vadă.

— Culcă-te şi dormi! continuă vocea aspră.

Artileristul lătră: „Baterie la posturile de luptă. Foc! Adăpostiţi-vă!“ Dintr-un salt se trânti în pat, se rostogoli pe spate şi ţintui tavanul.

— Rahat! exclamă prusacul. E nebun de-a binelea!

Masa tocmai se încheiase, când, deodată, uşa se deschise, lăsând să treacă un veteran cu pălăria tiroleză lăsată pe ceafă, urmat de un individ negricios, masiv, cu pălăria înfundată pe cap ca şi cum i-ar fi fost prea mare.

— Heil! strigă veteranul.

Cincisprezece oameni îşi ridicară nasurile din supa de urzici, privindu-l cu interes.

— Rahat! spuse prusacul.

Noul-venit se puse pe râs:

— Să treci pe la mine, erou de trei parale, şi o să-ţi încălzesc

boaşele de-o să zici că-s ouă răscoapte.

— Sunteţi de la garnizoană? întrebă Micuţul, privindu-i curios pe cei doi civili.

— Într-un fel, băiatule, şi-i făcu semn amuzat celuilalt.

Legionarul îi privi printre gene.

— Poliţia? îi întrebă.

— Ai ghicit, Kripo. N-aţi mai văzut aşa ceva, ai? Care dintre voi, eroi de doi bani, se numeşte Georg Freytag, din regimentul 7 antiaeriană?

Toate privirile se îndreptară spre Georg, care, alb ca cearceaful, se sprijinea de masă; cel vârstnic se opri în faţa lui.

— Prin urmare, îngeraşule, tu eşti Georg Freytag?

Georg deschise gura fără să scoată un cuvânt. Poliţistul se aplecă spre el.

— Ţi-a pierit glasul, iepuraşule? Pentru că nenea Kripo a venit să te vadă? Poate că aducem o veste bună… poate ai primit o moştenire neaşteptată… Dacă ai conştiinţa curată, nu-ţi e frică de Kripo!

În sală se lăsase o linişte de mormânt.

— Nu vrei nimic de la nenea? Păcat, te deranjează dacă ne uităm prin bagajele tale, să vedem dacă nu ai moştenit cumva ce căutăm?

Fără să aştepte un răspuns, se aplecă şi trase sacul tânărului soldat spre el.

— Nu! urlă Georg. Nu-l atinge, e al meu!

Poliţistul rămase surd la cuvintele lui, iar negriciosul i se postă în spate ca o stâncă. Poliţistul începu să cotrobăie. Haina de piele neagră se întredeschise şi-am zărit curelele care susţineau tocul unui pistol 38. Georg îl privea hipnotizat. Cu brutalitate, omul îi răvăşi efectele militare atât de conştiincios împăturite; o cutie de bomboane căzu urmată de fotografia unei doamne cu părul gri.

— Mamă! strigă Georg disperat, văzând fotografia.

Câteva manuale au fost şi ele aruncate, apoi o Biblie şi la sfârşit un cuţit în teacă – un cuţit finlandez. Poliţistul îl trase din teaca din piele de ren şi examină oţelul strălucitor, marcat de o zgârietură adâncă.

— Este al tău, micuţule? şi arma dispăru în buzunarul hainei. Cu două degete, poliţistul ţinea acum un chilot de damă alb, apoi unul albastru, încă unul alb… în total şase.

Se ridică. Aerul maliţios îi dispăruse, rămăsese Hiena.

— Destul cu gluma! Tu ai asasinat fetele. Dacă negi, nu faci decât să-ţi îngreunezi situaţia. Hai! şi cei doi îl apucară.

— Lăsaţi-mă, sunt bolnav! strigă Georg disperat. Am febră, spuse, încercând să-i lovească pe cei doi coloşi.

— Fii calm, spuse negriciosul care vorbea pentru prima dată.

De departe, de pe scări, încă se mai auzea vocea lui Georg care striga: „Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă, am febră!“

Când, peste câteva clipe, maşina se opri la colţul cu Reepersbahn, Georg reuşi să le scape şi, alergând pe şoseaua Glacis, sări peste bariera de la Sportplatz. Cei doi alergau pe urmele lui.

— Stai! strigară de trei ori, regulamentar. Stai!

Apoi se auziră împuşcăturile. Proiectilele automatului îl aruncară în aer; o clipă păru că pluteşte, apoi căzu zdrobit. Râcâi pământul şi spuse ceva de neînţeles.

Poliţistul se întoarse pe călcâie.

— Mort. Misiune îndeplinită. Să ducem corpul la morgă.

Cu negriciosul la volan, porniră spre Kripo.

— Tot noi suntem cei mai buni. Nici de data asta nu ne paşte frontul de est.

— Încă nu s-a născut omul care îmi va cuceri inima, spunea mereu Tanti Dora.

— Să iubeşti o singură femeie este împotriva naturii, pretindea Legionarul.

Dar cuvintele astea datau dinaintea întâlnirii lor.

Acum, redeveniseră copii şi visau un paradis, adică un bar cu şapte locuri.

Tanti Dora îl ruga să dezerteze, dar el era prea bătrân şi prea viclean ca să facă asemenea nebunie.

Trenul porni separându-i ca pe atâţia alţii.

Războiul continua mai sălbatic ca niciodată.

ÎNTOARCEREA PE FRONT

Ofiţerul de serviciu din gară ne verifică actele şi spuse scurt:

— Trenul Berlin-Varşovia-Lemberg, peronul 4.

— Atunci, ăsta e! suspină Legionarul.

Căpitanul îl privi şi îi răspunse mucalit:

— Cam aşa ceva a zis şi Cezar când a trecut Rubiconul.

— Da, *alea jacta est.*

Uimit, ofiţerul îl studie pe soldatul cu cicatrice.

— Eşti student, Obergefreiter?

— Nu, batalionul 2 din Legiunea Străină, răspunse Legionarul, amuzat de surpriza ofiţerului.

— Şi ştii ce înseamnă? insistă celălalt.

— Da, închipuiţi-vă!

Ofiţerul roşi şi ne lăsă să trecem. Micuţul răcni şi porni ca la curse. O descoperise pe Bilă de seu care, spre surpriza generală, venise să-şi ia rămas-bun. Se repeziră unul la celălalt ca doi elefanţi de luptă.

Trenul, ca un şarpe flămând, aştepta soldaţii care se înghesuiau pe peron. Priveam marea pendulă din gară ale cărei limbi se roteau negre şi ameninţătoare. Limbile se învârteau, se învârteau, se înghiţeau una pe alta... În curând se va termina totul.

Prusacul şi Thomas Jensen sosiră încet, cocoşaţi sub bagajul infanteristului. Stein şi Bauer se aplecară pe fereastra compartimentului şi strigară că au cinci locuri. Cum tocmai le

întindeam bagajele, o măicuţă de la Crucea Roşie ne întrebă dacă vrem cafea, adică o fiertură de sac de iută.

— Îmbarcarea! strigă ofiţerul de peron pentru a patra oară, căci nimeni nu-l băga în seamă.

Împinse brutal câţiva oameni, printre care şi pe Micuţul, care îi răspunse prompt cu un şuvoi de înjurături, dar ştiind că nu-i bine să te pui cu cei de pe front, jandarmul se făcu nevăzut. Trenurile acestea păreau făcute să te înnebunească. Se auzi o voce de femeie care, striga: „Alfred!“ Legionarul se întoarse şi alergă spre chioşcul lângă care Tanti Dora, cu gulerul ridicat, se ascunsese cu greu.

Puse mâna pe umărul micului legionar şi îi şopti:

— Ţi-am adus haine civile. Grăbeşte-te să te schimbi la toaletă şi fugi!

Legionarul îşi pleacă ochii.

— Dora, micuţa mea, fără prostii! Îi ştii pe câinii din jandarmerie. Nici unuia dintr-o mie nu-i izbuteşte lovitura şi, dacă mă prind la tine, o păţeşti şi tu.

— Nu-mi e frică de închisorile lor!

— Nu, dar mie îmi este de gloanţele lor!

Scoase un articol decupat dintr-un jurnal şi i-l puse sub nas. Ea îşi muşcă buzele citind: „În atenţia dezertorilor şi laşilor! – Cer poporului german şi mai ales femeilor să fie cu ochii în patru ca să-i descopere pe laşii care se ascund în coloanele de refugiaţi ca să treacă de la est la vest. Nicio milă pentru aceşti mizerabili dezertori! Voi, demne femei germane, naţional-socialiste, denunţaţi-i fără milă, fie că este vorba de străini, fie că sunt soţi, fii sau fraţi. Locul lor nu este în marea noastră Germanie naţional-socialistă! Semnat Heinrich Himmler“.

Tanti Dora îşi înălţă privirea:

— Ce monstru! Dar ai puţină răbdare, se va găsi ac pentru cojocul lui!

— Sau pentru al nostru, dacă ne purtăm ca proştii. Singura şansă de supravieţuire este să urmăm mişcarea generală… în tăcere. Să te ascunzi pe cât este posibil. O prinse de bărbie. Şi să ai în buzunar hârtii care să te facă să treci de cel mai afurisit control.

Îl arătă pe Feldwebel-ul ce semăna cu un hipopotam:

— Priveşte-l pe ăla cu ceafa groasă, s-ar înfiora de plăcere să aresteze un dezertor şi să-l spânzure cu o pancartă pe piept.

Plângi, bătrâna mea Dora? Ce înseamnă asta? Dora, potoleşte-te! şi încercă stângaci să-i şteargă lacrimile.

— Eşti un nătărău, un nătărău, hohotea femeia cu capul pe umărul lui. O să-ţi scriu, Alfred, în fiecare săptămână…

Mângâia cicatricea lui privind locomotiva care sta gata să plesnească sub presiunea vaporilor ce ţâşneau în jeturi albe şi se gândea: „Parcă ar fi o fiară care se hrăneşte cu sângele vostru! Unde crezi că vă duce?“

Înainte de a-i răspunde, Legionarul privi podul pe care zdrăngăneau tramvaiele:

— Bătrânul ne-a scris că regimentul se află aproape de Orşa, în sectorul central. Orşa este la intersecţia drumurilor între Minsk, Tula şi Moscova. Drumul merge până în Siberia şi se termină la Kolima, acolo unde camarazii noştri lucrează în mine.

„Orşa!“ gândi ea. Un nume. Un nume necunoscut, un punct pe harta nemărginită. Un loc trist şi murdar în imensitatea Rusiei, prin care trec mii de soldaţi, dintre care cei mai mulţi nu se mai întorc.

Ea îi mângâie mâinile, pe care soarta nedreaptă le obligă să aducă moartea altor soldaţi şi pe care ar fi preferat să le vadă amestecând băuturile…

— Alfred! murmură ea, înghiţindu-l din priviri. Nu înţelegi, imbecilule, că te iubesc? De ce? Habar n-am. Am fost violată la doisprezece ani, la cincisprezece am început să iubesc chestia asta, dar acum nu mai îmi pasă. Copii, noi doi nu mai putem să avem, dar suntem două fiinţe care se înţeleg şi se pot iubi. Amândoi ştim că viaţa este un carnaval mizerabil în care trebuie să porţi masca cea bună. Alfred, te aştept şi treizeci de ani dacă este nevoie. Într-o bună zi ne vom trezi din acest vis urât şi atunci o să vindem şandramaua şi o să plecăm undeva unde putem munci.

Legionarul izbucni în râs:

— Unde, Dora? În Tibet?

— Nu, în Brazilia. Sora mea are un bordel, unul adevărat, este loc acolo şi pentru noi doi. Fără jandarmi, fără Gestapo, să poţi respira în linişte.

O micuţă infirmieră, proaspăt ieşită din şcolile Führer-ului, ţopăia în lungul peronului agăţând ici şi colo câte o ramură de brad, aşa cum văzuse într-un film de război. Îşi ştergea ochii cu batista şi, aruncându-şi capul pe spate ca o walkirie, striga: „Vă

mulţumesc, eroi! Vă mulţumesc că luptaţi pentru a ne apăra pe noi, femeile germane, de ciuma sovietică!“

Un infanterist cu mutră de vulpe trase un vânt şi îi spuse în faţă: „Ţie îţi lipseşte ceva, fetiţo!“ şi o pocni peste fund în râsul general.

— Grăbeşte-te spre casă, vin învingătorii!

Micuţa infirmieră, ultragiată, smulse ramura de brad şi fugi să se plângă unui Feldwebel din jandarmerie, care ridică indiferent din umeri şi o îndepărtă. Mai încolo, o întreagă familie însoţea un puşti de şaptesprezece ani, care pleca în Polonia la o unitate de instruire.

— Să fii curajos şi demn! striga tatăl, consilier ministerial. Şi să faci cinste familiei tale.

— Şi aşteptăm o scrisoare cât mai curând, nepoate! chelălăie un moş cu părul alb, într-o uniformă fantezistă de colonel din primul război mondial. Să ne scrii cum Führer-ul ţi-a înmânat Crucea de fier!

— Să trimiţi o fotografie cât de repede o să poţi, murmură mama, ştergându-şi o lacrimă.

— Femeile germane nu plâng, Luise! îi spuse tatăl cu reproş.

Un pastor cu pălărie rotundă îşi trecu braţul peste umerii femeii şi îi spuse, consolator:

— Este o onoare să-ţi trimiţi fiii la luptă împotriva barbarilor care ne ameninţă patria!

Un alt membru al familiei, în ţinută nazistă, îl privi cu asprime:

— Cum? Inamicul ne ameninţă patria? N-a explicat atât de clar Führer-ul că e vorba doar de ajustări ale liniei frontului?

— Ajustări până la Berlin! rânji un subofiţer de la o altă fereastră a trenului.

Preotul clipi înspăimântat. Îşi băgă degetul între gulerul tare şi gât, iar mărul lui Adam începu să i se agite în timp ce-l privea cu umilinţă pe omul Partidului.

— Voiam să spun că inamicul a năvălit în Ucraina, care, după spusele Führer-ului, este tot patria noastră.

— Când a spus Führer-ul aşa ceva?

— De mai multe ori, vorbind despre marele Reich ce se va întinde până în Caucaz, unde sunt inamicii noştri acum.

Nazistul îi făcu semn să tacă.

— N-ar fi mai bine pentru dumneata, pastore, să tragi o raită pe frontul de est, să-i ajuţi pe eroii noştri să-l înfrângă pe

duşman? şi radia de fericire văzându-l pe pastor cum tremură.

O siluetă gri se strecura în lungul trenului şi Bauer urlă de bucurie recunoscându-l pe Ewald de la Tanti Dora, în uniformă de campanie.

Cu două zile în urmă intrase pe poarta cenuşie a cartierului general al Gestapo-ului din Karl Muck Platz şi, după o lungă aşteptare, se trezise în biroul lui Bielert.

Bielert, aşezat pe colţul mesei, luase din mâinile lui Ewald raportul obişnuit, scris cu litere mici. Lovi raportul cu dosul palmei.

— Câte minciuni şi inventii sunt aici?

— Niciuna, domnule Brigadenführer. Totul este adevărat!

— Renunţă la „domnule“. La noi se spune direct Brigadenführer, rânji Bielert. Încearcă să ţii minte!

Un potop de înjurături căzu peste Ewald, mut de uimire. La sfârşit, Bielert scoase o hârtie albă cu dungă roşie şi i-o puse sub nas.

— Uite, încorporarea ta într-un regiment disciplinar. Ai fost soldat doar şase săptămâni, aşa-i?

— Da, Brigadenführer, zbieră Ewald, pocnind din călcâie ca şi cum ar fi învăţat asta pe terenul de instrucţie de la Grafenwehr.

O amintire care-l îngheţa. Mai bine la închisoare decât într-o cazarmă de infanterie, spusese pe atunci. Şi fusese luat de acolo, descoperindu-se că totul era o eroare şi că ar fi trebuit dus la închisoare pentru furt şi alte coţcării. Scăpat de armată, după ce îşi isprăvise condamnarea, trăise în mediul interlop al Hamburgului, dar îi era tot mai greu. Frontul îi aduna pe toţi, chiar şi pe cei ca Ewald, iar regimentele disciplinare erau create tocmai pentru banditi ca el.

Bielert se aplecase deasupra lui spunându-i:

— Mai este şi o altă soluţie, prietene.

Mutra lui Ewald se lumină, se vedea scăpat. Din pârnaie scăpase devenind turnător. Puţini erau cei care mai ieşeau de la Gestapo în urma denunţurilor sale, iar Paul Bielert îi datora chiar numirea ca Brigandenführer, căci turnătorul, din întâmplare, căzuse peste o afacere importantă.

— Fac tot ceea ce doriţi, Brigandenführer, se bâlbâi Ewald cu o privire de câine bătut.

— Poţi să alegi între două variante: batalionul disciplinar sau tribunalul cu procedura de urgenţă pentru duşmanii poporului.

Ewald se sufoca:

— Dar n-am făcut nimic! gemu el. Nu m-am amestecat niciodată în politică!

— Nu mai spune! îi răspunse Bielert arătându-i raportul. Şi astea? Sunt oare ştiri mondene? Eşti băgat până la gât în politică, scumpule.

Se întoarse către uşă şi strigă: „Geige, Potz!“ Apărură imediat doi giganţi în uniformă SS.

— Procedura de urgenţă pentru ăsta! rânji Bielert, arătându-l pe Ewald căruia îi clănţăneau dinţii şi era gata să leşine.

Cei doi SS-işti îl apucară de mâini, spunându-i rece:

— Vino, micuţule.

— Nu, nu! urlă nefericitul. Nu puteţi să-mi faceţi una ca asta, Brigandenführer! V-am servit corect, v-am executat toate dorinţele!

— Nu am decât o singură dorinţă, împuţitule, să nu-ţi mai văd mutra! îi râse Bielert în nas.

Ewald striga înnebunit. Mizerabilul turnător fusese destul de prost inspirat să o pomenească pe Tanti Dora în ultimul său raport. Totul se terminase pentru el, nimeni nu se atingea de Tanti Dora.

— Bine, găsiţi-i o uniformă şi să plece cu primul convoi.

Asta era pricina pentru care Ewald se strecura acum în lungul trenului, într-o uniformă fără epoleţi şi fără însemne de armă. Bielert nu se mulţumise să-l trimită într-un regiment oarecare disciplinar, ci chiar în batalionul 919 de reeducare disciplinară, aflat la Brest-Litowsk. Dacă Ewald ar fi bănuit ce-l aşteaptă, ar fi întins-o în mahalalele Hamburgului. Ar fi avut mai multe şanse să scape aşa decât din cea mai celebră unitate a armatei germane, acolo unde Stabsfeldwebel-ul Neuring te primea invariabil cu aceleaşi cuvinte:

— Dacă vă trece cumva prin cap că vă puteţi scăpa pielea fugind de aici, vă înşelaţi. La amiază veţi căpăta un glonte regulamentar în ceafă.

În lungul trenului alergau câţiva jandarmi, cu plăcile strălucitoare pe piept. Micul legionar o strânse pe tanti Dora la piept.

— Asta este, Dora, trebuie să plec. Acest război nu se poate termina fără caporalul Alfred Kalb din al 2-lea, regiment al Legiunii. Gândeşte-te, dacă Hitler învinge, n-o să ne fie bine!

Tanti Dora îl îngropă la pieptul ei uriaş. Gurile lor se căutară, puteai să crezi că n-o să-i mai dea niciodată drumul.

— Alfred, şopti ea, o să te întorci sigur!

Era aproape un ordin dat lui Dumnezeu. Legionarul nu trebuia să moară pentru o cauză idioată. Înălţă privirea şi se forţă să surâdă.

— O să mă întorc, scumpa mea Dora, pe Allah că o să mă întorc. Ruşii n-or să poată ucide un caporal din Legiune! Doar un cabil ar putea-o face.

— Alfred, scrie-mi, scrie-mi! Înnebunesc dacă mă uiţi! îi spuse, îmbrăţişându-l sălbatec, cu inima sfâşiată. Plângea, iar lacrimile lăsau dâre pe obrazul pudrat.

— În vagoane! strigă un jandarm. Se închid uşile!

Legionarul urcă încet şi rămase în cadrul uşii. Dora însă îi mângâia faţa slăbită.

— Adio! spuse el cu o voce sugrumată.

— Nu, marocane, nu adio, ci la revedere, spuse ea muşcându-şi buzele.

— Ai dreptate, la revedere! râse şi el.

Micuţul îşi aruncă pe geam sacul, apoi farfuria cu trei cârnaţi, o pâine de secară şi câteva sticle de rachiu. Se repezi apoi încă o dată în braţele lui Bilă de seu şi o ridică în sus într-o ultimă îmbrăţişare.

— Ai grijă de tine, ursule, să nu te adun din bucăţele, râse ea. După ce ne căsătorim o să avem douăzeci şi trei de copii la fel de uriaşi ca tine.

— La naiba! râse Micuţul. O să fie lucrul cel mai bun din viaţa mea. Trăiască înfrângerea! Douăzeci şi trei de mucoşi, Doamne!

— O să scot om din tine, hoţ de buzunare! şi îi dădu o palmă pe obraz.

Micuţul râse fericit:

— M-am îndrăgostit de tine! Eşti cea mai tare dintre fetele din şandramaua de pe Wiener Neustadt şi totuşi eşti atât de simpatică! Emma, spuse el luminat, când se termină războiul o să ne aciuim amândoi într-un bordel şi vei vedea că eşti cea mai bună târfă!

— Porcule! strigă Bilă de seu ultragiată. Sunt o doamnă, nu o târâtură, încearcă să ţii minte asta. De altfel o să am eu grijă…

Micuţul îşi plecă ţeasta uriaşă.

— Iartă-mă, dacă te-am supărat, dar adu-ţi aminte că nu sunt

un gentleman! Şi ai grijă când englezii o să-şi arunce bombele, să-ţi ascunzi târtiţa!

Ea îi surâse, şi ochii îi dispărură în pernuţele de grăsime.

— Ursule, murmură ea, eşti prost ca un bou! Dar îmi placi prea mult. Aş vrea să te întorci, chiar şi cu un picior lipsă, asta n-are nicio importanţă. Ba chiar ar fi mai bine, ai fi mai ascultător.

Un jandarm se plantă în faţa lor, cu picioarele crăcănate, şi îl împinse pe Micuţul spre tren:

— Spune-mi, Obergefreiter, aştepţi o invitaţie specială?

— În cincisprezece zile mă întorc, Emma! Permisie pentru însurătoare, găsesc eu ceva, strigă uriaşul.

Trenul se urni cu o smucitură şi capul lui se lovi de un fier, rănindu-l.

— Isuse, mi-am spart capul! Mă voi întoarce!

— Întoarce-te, întoarce-te! strigă Emma. Alerga alături de tren, ţinându-şi poalele fustei cu mâna şi agitând cu cealaltă boneta roşie de infirmieră. Faţa îi era scăldată în lacrimi. Întoarce-te, ursule, întoarce-te!

Tanti Dora, pe jumătate ascunsă de chioşc, îi făcea semne Legionarului care încă se ţinea în uşa deschisă. O femeie de cincizeci de ani căzu, având în braţe un copil de trei luni care se rostogoli pe asfalt. Se auzi ţipătul îngrozit al unui puşcaş marin.

Mai repede, mai repede… Nesfârşitul tren se târa ducând cu el trei mii şi opt sute de capete de vite în uniformă, printre ruinele Hamburgului, spre Berlin.

Un jandarm îşi tăia drum pe culoar:

— Închideţi ferestrele, se trage asupra celor care se arată la fereastră.

— Muscă de rahat! explodă un subofiţer de la înălţimea plasei pentru bagaje.

Într-un alt compartiment cineva începu să cânte:

— Întoarce-te, întoarce-te, te aştept, căci pentru mine tu eşti fericirea…

Pe peron, sute de iubite, de mame, de femei şi de copii încă mai fixau linia orizontului, acolo unde trenul dispăruse, lăsând în urma lui o coloană de fum care se înălţa spre nori. Cei mai mulţi urmau să nu se mai vadă. Tanti Dora, singură lângă chioşc, privea absentă şi buzele îi tremurau.

— Întoarce-te, Alfred… Pentru numele Domnului, întoarce-te

la mine, nu contează cum, chiar şi în cârje, dar întoarce-te…

Bilă de seu ajunsă la capătul peronului, continua să-şi agite boneta roşie. Gâfâia, obosită, după acest exerciţiu neobişnuit.

— Urs prost, şopti ea, să nu rămâi pe acolo…

Şi făcu un lucru de care singură nu se credea capabilă: în mijlocul peronului, sub geamurile sparte, îşi împreună mâinile şi se rugă.

Începu să plouă, o ploaie fină şi apăsătoare. Peronul se goli încet, iar sirenele începură să urle. Oamenii alergau care încotro. În depărtare căzu prima bombă.

La intrarea pe peron rămăsese doar o tânără cu faţa împietrită, care îşi sfâşia batista cu dinţii.

— Otto, bâiguia ea cu vocea sugrumată. Of, nu, Otto!…

Deodată, scoase un ţipăt ascuţit şi începu să-şi smulgă părul de disperare: „Otto, nu-i lăsa să te ucidă! Hitler e un asasin! gemu ea. Hitler e un asasin!“

Doi tineri civili în haine negre au apărut brusc lângă ea. O insignă de argint străluci într-o mână şi se auzi: „Gestapo“. S-a zbătut cu îndârjire, dar izbutiră s-o târască în penumbra misterioasă a clădirii Poliţiei.

În tren, infanteristul Otto murmura:

„Lotte, draga mea, o să ne revedem în curând”. Împărtăşi unui camarad faptul că Lotte era însărcinată.

Dar copilul lui Lotte nu a văzut niciodată lumină zilei. Mama sa spusese adevărul într-o ţară în care adevărul echivala cu o condamnare la moarte.

Trenul străbătea Germania. Se oprea câteva clipe în gări supraaglomerate pentru a înghiţi noi valuri de soldaţi extenuaţi. Se căţărau peste munţi de saci, marmite, măşti de gaze, puşti, mitraliere, pături făcute sul şi peste trupuri îmbrăcate în verde, în albastru, în negru, în cenuşiu.

Toate armele. Soldaţi din marină în vârstă de şaisprezece ani, cu insigna celor de la submarine pe mânecă; SS-işti fanatici cu ochii ficşi, crescuţi în casa statului dictatorial cu nume de instituţie educativă; poliţişti între două vârste, într-un verde veninos, în drum către un post de poliţie de ţară, meniţi să fie ţinta partizanilor inamici, care îi vânau ca pe fiare. Erau soldaţi din diviziile de blindate, în jegoasele lor uniforme negre, puţind a benzină şi ulei; cavalerişti solizi, ca orice ţăran, cu epoleţii

galben-ţipător; scunzi vânători de munte cu floarea de plumb pe mânecă; artilerişti fără decoraţii; genişti cu feţele împietrite de oboseală după munci inumane, trişti ca epoleţii lor negri. Erau artilerişti din marină, înalţi şi graşi, mulţumiţi că aparţin unei arme îndepărtate de front, în lungul coastelor; agenţi de legătură cu ochii inteligenţi, care îşi împopoţonau spusele cu cuvinte străine, pentru a arăta câte limbi ştiu. Dar cei mai mulţi erau infanterişti în uniforme atât de răpciugoase încât dezminţeau denumirea glorioasă de „regină a armelor“.

Prin toate colţurile se bea, se juca. Un grup şuşotea în jurul unui infirmier, un Obergefreiter.

— Cu hepatita, nu-i nimic de făcut, spunea infirmierul, cu vărsatul şi gripa, nici atât... pentru atât de puţin vă trimit la plimbare. Aruncă în jurul lui o privire prudentă, dar nu i se păru că are vreun ascultător primejdios în apropiere. Continuă şoptind: Tifoida, băieţi, un adevărat tifos, asta e ceva. Asta-i doboară! Febră, să le crape termometrele. Dacă unul singur este aproape mort, nici ei nu mai rezistă. Nici nu crezi cât de buni devin crezând că eşti gata să urci la ceruri. Şi apoi boala durează foarte mult.

— Şi cum poţi să faci tifoidă? întrebă un infanterist deşirat.

Câteva pliculeţe îşi schimbară proprietarul şi infirmierul îşi mai înfundă nişte bani în buzunar. Zâmbi confidenţial, după o altă privire împrejur.

— Praful din pachete îl puneţi în cafea şi pe urmă trageţi o duşcă de vodcă. În cel mult cincisprezece zile sunteţi într-un pat bun şi aţi terminat-o cu războiul pentru şase luni.

— Poţi să crăpi? întrebă un cavalerist mai sceptic.

— Ai avut parte vreodată de ceva fără riscuri, cretinule? spuse un aviator într-o elegantă uniformă gri-bleu, cu pieptul plin de decoraţii. Avea aproape douăzeci de ani, dar războiul îl îmbătrânise cu cel puţin zece ani. Se săturaseră până şi ei, eroii zburători ai lui Herman Goering.

Traversarea Berlinului a avut loc noaptea, în timpul unei alarme. Peste tot, în lungul trenului înţesat, ne zbăteam să ajungem la toalete, în atmosfera pestilenţială se schimbau replici stupide.

Legionarul, înghesuit între Micuţul şi mine, îl avea în faţă pe Ewald, vânăt de ciudă, încadrat de Stein şi Bauer. De la înălţimea plasei pentru bagaje, prusacul glumea şi imita diverse

personaje.

— Ia spune-ne ce părere are Hitler despre situaţie! strigă Stein.

Prusacul îşi ridică filtrul măştii de gaze ca pe un microfon, îşi potrivi o şuviţă pe frunte şi îşi împinse înainte buza de jos. Semăna cu o caricatură îngrozitoare a lui Hitler, vocea însă era uimitoare.

— Femei germane, bărbaţi germani! Niciodată nu am fost atât de aproape de victorie! Linia frontului este sinuoasă şi face operaţiile dificile. Ne vom replia pe poziţii dinainte stabilite, pentru ca acţiunile noastre să se desfăşoare conform planului. Duşmanii poporului spun că este vorba de o retragere, dar ştiţi că acolo unde se află bravii mei soldaţi nu poate fi vorba de retragere! Încă un mic efort şi a noastră este victoria finală. Dar, aşteptând-o, fiţi siguri că veţi muri ca nişte eroi!

Ridicându-şi braţul pentru salut, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi.

— Führer-ul a căzut, spuse Bauer.

Micuţul îşi răsucea meticulos o ţigară. În timpul celor patru luni petrecute la spital adunase conştiincios toate mucurile şi avea acum un săculeţ de tutun. Trecuta lui sărăcie îl învăţase să nu risipească nimic, orice putea deveni folositor.

— Credeţi că o să primesc o permisie dacă mă însor cu Emma? întrebă trecând cu limba pe foiţă.

— Bineînţeles că nu. Hauptfeldwebel-ul Edel va spune că eşti idiotul regimentului şi că idioţii nu trebuie să se însoare. Şi pe urmă de ce să laşi văduvă o fată atât de drăguţă? izbucni Legionarul în râs.

— Mai taci! Întâi şi întâi că Emma n-are nimic dintr-o fată drăguţă. Este un tanc care l-ar doborî chiar şi pe Edel dintr-o lovitură.

— Edel va spune de asemenea, continuă Legionarul, că moartea eroică este singura ta şansă, altfel, după război, o să ajungi într-un lagăr de exterminare, ca pericol public!

Această evocare ne făcu pe toţi să ne strâmbăm.

— Nu înţeleg! spuse Micuţul.

— Nici nu mă miră, râse Bauer.

— Nu sunt decât un porc scos din şcoala de corecţie. Mamei nu-i păsa de noi, iar pe bătrânul îl ştiu mereu beat. La internat ne băteau şi în restul timpului ne băteam între noi. Ştie vreunul

dintre voi ce-i aia o şcoală de corecţie? Nu? Mă aşteptam la asta. Iadul! Nici vorbă de şcoală. Nici n-o să aveţi nevoie, spunea supraveghetorul, un răspopit din Türinen, se spunea că femeia organistului îi fusese amantă şi de asta fusese izgonit din biserică. Şi este adevărat că n-aveai nevoie să ştii să scrii şi să citeşti ca să cari grinzi de fier sau să sapi şanţuri. Pe urmă, am devenit soldat, nu uitaţi că fac parte dintre cei activi, nu sunt rezervist. Mi s-a spus: „Pleci la război ca să-ţi aperi patria“. În sinea mea m-am întrebat de ce trebuie să o apăr, dacă ea nu a făcut nimic pentru mine şi nici măcar nu eram eu cauza acelui război. „Împotriva barbarilor, a duşmanilor fără milă“, au spus. Bun. Deci te lupţi cu barbari şi oameni fără milă. Probabil că ei ştiu acolo sus că duşmanii sunt şi mai răi ca tine, Micuţule. Tu eşti doar carne de tun. Am dus-o aşa, trăgând asupra a tot ceea ce mi se dădea ordin, până când mi s-a spus: „Cară-te!“, şi am întins-o. Şi timp de şase ani m-am plimbat cu „găina“ nazistă pe piept.

Micuţul se opri şi ne privi răutăcios.

— Dar acum s-a ivit ceva nou şi asta mă tulbură. Sunt logodit şi o să am douăzeci şi trei de copii cu cea mai bună femeie din lume, spuse, ştergându-şi faţa. Şi este ceva ce nu merge. Celui de dincolo, de la Harkov, Kiev, Sevastopol şi din celelalte locuri în care ne-am apărat patria, dacă îi spui: „Ascultă, Ivan Ivanovici, de ce tragi în mine?“ O să-ţi spună: „Tovarişci Friţ, n-am nicio îndoială! Tătuca Stalin a spus că trebuie să o fac.“ Şi, poc, te pomeneşti cu o gaură în frunte. Zi-mi dacă nu suntem sonaţi amândoi?

Legionarul privi îngrijorat în jurul lui, închise brusc uşa compartimentului şi spuse cu asprime:

— Taci, cretinule! Dacă nu, o să te spânzure chiar dacă te înţelegi cu Ivan.

— Tocmai asta şi spun! strigă Micuţul. Mereu ţi se spune ce să faci, mereu aceeaşi placă: „Gura, fă ce ţi se spune, sau o să atârni la capătul funiei“. Uite că eu nu înţeleg.

— N-are nicio importanţă, spuse cu cruzime Legionarul. Supune-te. Este mai sănătos şi pentru tine, şi pentru noi. O să te îmbolnăveşti, gândindu-te; capul tău nu-i făcut pentru aşa ceva, el trebuie să poarte casca şi atâta tot.

Micuţul ridică din umeri:

— Probabil că ai dreptate, nomadule.

— Ştiu ce-i asta, spuse Legionarul.

Ne uitam la soldaţii spânzuraţi care se bălăbăneau în vânt. Hienele poliţiei aveau mult de lucru în acel moment. Se respecta cu stricteţe noul ordin al Führer-ului: Curtea marţială sau procedura de urgenţă pentru următoarele cazuri:

Defetism, dezertare, sabotaj.

Ameninţare la adresa siguranţei statului.

Banditismul, jefuirea cadavrelor, trădarea.

— Ştiu ce-i asta, repetă Legionarul. Este începutul sfârşitului. Războaiele se pierd întotdeauna în acelaşi chip.

ROCADA

Călătoria noastră a durat douăsprezece zile şi s-a încheiat la rocada[28] Pinsk-Gomel, puţin spre sud-vest de David Gorodok.

După Serviciul de informaţii, regimentul ar fi trebuit să se afle fie la Petrikovo, fie la Skrigalov.

Cel care a văzut măcar o singură dată rocada aceasta nu o va uita niciodată. Este un drum de peste patruzeci de metri lăţime, bătătorit de trecerea a milioane de roţi şi şenile. Nu este decât un drum şi totuşi este la fel de important pentru armată cum este aorta pentru inimă. Zi şi noapte se scurg mii de vehicule într-un şuvoi necontenit, care dacă s-ar opri ar provoca şi moartea frontului.

Într-un sens trec coloane lungi cu muniţii, merinde, tunuri, tancuri şi vehicule ale poştei. În celalalt sens, piese de artilerie distruse, vehicule ţăndări, epave de blindate, fiare răsucite care s-au numit cândva avioane şi un şir nesfârşit de ambulanţe pline cu trupuri de oameni.

La urma-urmei, tot ceea ce înseamnă cuvântul război. Această rocadă era un supliciu pentru soldaţi. Iarna, un patinoar, vara, un fluviu de praf, în timpul ploilor o mlaştină, în care maşini, animale şi oameni rămân înnămolite.

Ne târam tuşind, înjurând şi scuipând în lungul unui val de pământ, sperând, ca toţi ceilalţi, să găsim un mijloc de transport. În timpul unei opriri, Micuţul plecă după ciordeală, aşa

[28] Şosea sau linie ferată paralelă cu frontul, folosită pentru deplasarea trupelor şi aprovizionare. (N.T.)

cum îi era obiceiul, şi nu se întoarse decât după trei ore. Târa după el un sac plin cu haleală.

— Eşti nebun! spuse prusacul. Jaf, băiete. Dacă te prind te aşteaptă funia.

— Laşule, rânji Micuţul. Tu nu vezi că se rectifică linia frontului, altfel spus, că ne retragem? Aveam ordin să aruncăm totul în aer şi nu vă aduceţi aminte de Kuban, atunci când au fost aruncate în aer două sute de tone de haleală? Îşi mângâie sacul surâzând răutăcios. Vitamine pentru victorie! Apoi, izbucnind în râs, îşi îndesă dintr-odată două banane în gură.

— De câte ori revăd drumul ăsta, spuse Bauer aruncând mucul ţigării, mă apucă toţi dracii!

Micuţul, care începuse să se plictisească şi care avea chef de o cafteala, îl strânse de gât pe Bauer şi nu ştim ce s-ar mai fi întâmplat dacă nu s-ar fi oprit lângă noi o cisternă. Apăru un Feldwebel:

— Încotro, leneşilor?

— Spre regimentul 27 blindate.

— Nu o să ajungeţi niciodată în ritmul ăsta! lătră el, răutăcios.

Toate capetele se ridicară. Uniformă croită pe măsură, caschetă elegantă, centură neregulamentară, cu revolver ofiţeresc. Deşi ţinea de intendenţă, îşi permisese trese galbene de cavalerist, în locul celor albastre, atât de urâte, ale trupelor de pe front, pe care trebuia să le poarte şi intendenţa. Cum eram singurul care se sculase în picioare, în timp ce toţi ceilalţi rămăseseră întinşi în iarbă, complet indiferenţi, Feldwebel-ul sări din camion, răgând ca un măgar.

— În picioare, golanilor! Şi la drum! Cu faţa spre răsărit, acolo unde vă aşteaptă o moarte eroică!

S-au ridicat cu o încetineală exasperantă. Micuţul îşi aruncă sacul pe spate ca un hamal şi porni la drum fără să-i mai arunce vreo privire.

— Hei, Obergefreiter, ce-i cu sacul ăla?

— Un sac de iută.

Subofiţerul se sufocă de furie:

— Îţi baţi joc de mine! Ce-i înăuntru?

— Poşta şi haleala comandantului nostru, locotenent-colonelul Hinka, răspunse Micuţul fără să clipească.

— Arată-mi!

— Nu pot, spuse Micuţul, legând gura sacului.

— Ce spui?

— Gekados[29]! murmură uriaşul, făcând semn cu ochiul.

— Bine jucat! şopti Legionarul cu admiraţie.

— Ce-i balamucul ăsta? urlă Feldwebel-ul.

Micuţul îşi plecă privirea:

— Locotenentul mi-a spus: „Soldat, nimeni să nu-şi bage nasul aici. Este secret“. Asta este adevărul adevărat, domnule Feldwebel! şi făcu un gest energic cu mâna.

Feldwebel-ul ne privi dezarmat, observând că ne adunăm în jurul Micuţului. Sări în camion strigând.

— Întindeţi-o! O să anunţ jandarmeria despre voi.

Camionul dispăru într-un nor de praf, în timp ce Micuţul împărţea cu mărinimie ciocolată. Am pornit la drum fără nicio grabă, la fel ca ţiganii care au toată viaţa înaintea lor, iar la capătul a zece kilometri am căzut de acord că trebuie să facem un nou popas.

Se aşternuse deja noaptea când ne-a trezit zgomotul unui motor. Drumul era înţesat cu vehicule: camioane, maşini, tunuri, branduri, transportoare de trupe, blindate, o întreagă armată.

— Pe onoarea mea! strigă Bauer. Ai spune că-i paradă militară!

— Da, şi încă spre vest! completă Stein.

— S-a terminat războiul, camarade? strigă Micuţul unui rezervist bătrân, aflat la volanul unui camion cu muniţie.

— Repliem linia frontului! rânji celălalt.

Un maior sosi în fruntea altei coloane şi sări în mijlocul drumului, agitându-şi revolverul.

— Faceţi loc pentru regimentul meu, strigă el, sau vă sparg capetele. Nu l-a băgat nimeni în seamă şi celelalte vehicule au continuat să înainteze cu viteza unui melc. O limuzină Horsch cu steguleţ metalic îşi tăia cu greu drumul. Înăuntru se zăreau ofiţeri de stat-major. Apăru imediat un locotenent-colonel de jandarmerie înconjurat de un întreg pluton.

— Faceţi loc generalului-comandant de armată!

Toată lumea se călca pe picioare şi generalul nu reuşea să avanseze. Atunci, jandarmii au dat ordin să fie împinse peste creasta talazului vehiculele care blocau trecerea. Am început să împingem mai multe dintre ele.

— Asta-i culmea, spuse cineva. Din pricina individului ăstuia

[29] Documente secrete (N.A.)

stricăm maşinile. Este o ruşine!

— Peste câţiva ani de război o să sfârşeşti prin a înţelege, băiatule! râse Legionarul.

Un colonel, comandând regimentul de artilerie tractată de cai, protestă violent, văzându-i pe jandarmi cum îi împingeau vehiculele, iar în momentul în care locotenent-colonelul de jandarmerie a pus mâna pe frâiele calului său, l-a lovit de mai multe ori cu cravaşa peste faţă, strigându-i:

— Jos labele!

Îndemnându-şi calul care necheza, plecă în galop spre general, descălecă, luă poziţie de drepţi şi încercă să vorbească, dar nu i se lăsă timp.

— Ce vrei, colonele? schelălăi generalul. Am dat un ordin sau nu? Crezi că am de gând să mucegăiesc în văgăuna asta?

— Generale, răspunse colonelul pe un ton rece, bateriile mele nu pot părăsi drumul. Caii sunt obosiţi şi nu pot urca pe taluz nici măcar un singur tun.

— Asta nu mă priveşte. Trebuie să plec imediat.

— Refuz să execut ordinul dumneavoastră. Oamenii mei vor rămâne pe şosea.

Generalul îl măsură cu privire ameninţătoare.

— Dacă refuzaţi să vă supuneţi, atunci…

Colonelul se îndreptă. Îl întrecea cu un cap pe general, iar la gât îi atârna o decoraţie.

— Atunci, generale?

Ochii generalului se micşorară.

— Am să uzez de puterea mea şi o să vă trimit în faţa Curţii Marţiale. Nu avem nevoie de ofiţeri ca dumneavoastră în armata germană.

Colonelul păli.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt, generale?

Generalul nu-i răspunse şi se întoarse către ofiţerul de jandarmi care se ţinea după el.

— Oberstleutnant Scholl.

Colonelul îşi duse mâna la tocul armei, îşi scoase pistolul şi îl armă.

Generalul făcu un pas înapoi, palid ca un mort, în timp ce ofiţerul de jandarmi încremeni, uimit. Toată agitaţia din rocadă se opri brusc.

Pe buzele colonelului miji un zâmbet.

— Nu te teme, generale, eşti prea respingător ca să te împuşc, dar refuz să mai servesc în actuala armată germană.

— Arestaţi-l, lătră generalul.

Înainte ca jandarmii să apuce să facă vreun gest, colonelul duse ţeava armei în cerul gurii şi trase. Rămase încă o secundă în poziţia de drepţi, se clătină înainte şi înapoi, pe urmă se prăbuşi la picioarele generalului, ca un trunchi de stejar doborât.

Generalul se întoarse pe călcâie şi se urcă în maşină, o ordonanţă îi acoperi picioarele cu o pătură. Îl auzirăm spunându-i şefului său de stat-major: „Prea mulţi imbecili în clipele astea“.

Jandarmii reuşiseră să împingă echipajele de partea cealaltă a talazului, caii nechezau disperaţi alunecând pe pantă, corpul colonelului fu aruncat într-un camion, şi, în scurt timp, Horsch-ul dispăru în lungul drumului.

— Pe cinstea mea! exclamă prusacul. Colonelul ăsta s-a priceput cum să părăsească scena.

Urletele Micuţului îl întrerupseră.

— Un camion de-al nostru!

Într-adevăr, un camion cu prelată, marcat cu semnul nostru distinctiv, două cruci albe pe fond albastru, înainta pe drum.

— Hei, camarade, strigă Bauer. Unde te duci? Putem să urcăm?

Şoferul, un Obergefreiter, mârâi fără să ne privească.

— Mă duc la Köln, idiotule!

— Unde? spuse Legionarul uimit.

— Ai dopuri în urechi? Am spus Köln, şi cuvintele lui îi făcură pe cei din jur să izbucnească în râs.

— Ai auzit, nebunul vrea să meargă la Köln!

— Nu uita să schimbi trenul la Breslau! râsetele continuară.

Un artilerist sări pe scara cabinei:

— Ţine! Uite un permis ca să o iei pe scurtătură, şi îi aruncă una dintre acele hârtii pe care orice soldat de pe frontul de est o avea în buzunar, în ciuda pedepselor severe. Erau manifeste sub formă de permis de trecere pe care avioanele ruseşti le aruncau cu miile.

— Vrei să ne duci până la Berlin? se rugă Legionarul. Măcar până la prima staţie de metrou.

— Urcă-te, dacă ai chef, spuse netulburat soldatul.

Nu a trebuit să o spună de două ori. Prusacul îl întrebă pe şofer prin geamul spart:

— Este adevărat, mergi la Köln?

— Bineînţeles, misiune importantă.

Ne arătă foaia de drum şi am citit miraţi că mergea în misiune specială la Köln, trecând prin Lemberg, Varşovia, Breslau, Berlin şi Dortmund.

— Aşa! striga Bauer. În viaţa mea nu am văzut o trăsnaie mai mare! Să faci mii de kilometri cu o rablă, chiar şi pentru ceva important.

— Ce poate fi atât de important? întrebară mai multe voci.

— Mantale englezeşti, pentru trupele de pe front, camarazi! Se căţăraseră şi alţi soldaţi în camion.

— Războiul se termină în curând, spuse un subofiţer jegos, scuipând pe drum.

— Aşteptând asta, continuăm! râse un infanterist scund şi foarte palid.

— Ştiţi de ce nu mai apare Adolf pe front? îi este teamă că-i vom striga: „Führer, te urmăm!“ şi o să pornim după el, până la Berlin.

Un soldat de optsprezece ani, pe a cărui uniformă ţipător de nouă apăreau iniţialele HJ – Hitlerjugend, se ridică palid ca un mort.

— Vă interzic să vorbiţi astfel! Ăsta-i defetism. O să vă notez. Căci este de datoria mea să denunţ orice tentativă de răzvrătire.

Stein îl prinse de umeri şi-l aruncă în fundul camionului.

— Gura, neisprăvitule! Ştim noi ce facem cu trădătorii ca tine.

Băiatul începu să strige şi, pentru a-i acoperi ţipetele, începusem deja un cântec, când Micuţul s-a pus pe urlat:

— Avioanele!

A sărit imediat peste oblonul camionului şi s-a întins pe câmp. Legionarul şi prusacul îl urmară şi ei.

Debandada a pus stăpânire pe drum. Un zgomot de tunet! Trei avioane de vânătoare ruseşti ne ţinteau cu mitralierele lor. Ne-am lipit de pământ cu capul între umeri, simţind curentul de aer rece provocat de aparatele care zburau la rasul ierbii. Pe aripile lor steaua roşie strălucea sinistră.

— Pe toţi dracii! înjura un Obergefreiter. Am în camion zece mii de litri de benzină. Isuse, dacă asta pocneşte va fi un adevărat foc de artificii bengalez.

Cele trei avioane survolară din nou şoseaua. Vedeam trupuri de oameni aruncate în aer. Câţiva infanterişti tineri au început

să tragă în sus urlând.

— Se împute treaba, murmură prusacul, lipindu-se de pământ.

Mai multe vehicule ardeau pe şosea. Se auzeau strigăte: Infirmieri! Infirmieri!

Dar cui îi păsa! Prusacul îl trase violent pe Legionar în groapa în care ne ascunsesem în clipa în care şase avioane coborau în picaj, unul după altul.

„Până aici ne-a fost!“ Ideea îmi trecu prin cap în timp ce mă rostogoleam în fundul unui crater. Undeva, sus, flăcări albastre ieşeau din armele avioanelor de vânătoare, iar pământul ţâşni în sus precum un gheizer uriaş şi auzirăm strigăte înspăimântătoare. Un căpitan cu privirea tulbure ameninţa cu pumnii avioanele care virau şi veneau din nou asupra noastră. Căpitanul s-a prăbuşit într-un râu de sânge şi capul său cu ochii larg deschişi s-a rostogolit ca un pepene pe şosea. Cascheta i-a sărit ceva mai departe. Un infanterist de optsprezece ani, urlând, alerga pe nişte cioturi, cu ambele picioare tăiate deasupra gleznelor. Lăsa în urma lui o dâră purpurie. Panica îi cuprinsese pe soldaţi. S-au ridicat toţi şi au făcut cel mai rău lucru care putea fi făcut, adică să fugă în lungul şoselei.

Aviatorii se dedară atunci unui veritabil masacru şi salvele răpăiră pe corpurile tremurânde. Un locotenent în uniforma neagră a tanchiştilor sări în groapa noastră şi bocancul său îl lovi pe Micuţul care înjură. Locotenentul începu să râdă, prezentându-se: „Ohlsen“.

Era cu adevărat tipul ofiţerului de front, cu mitraliera atârnată de umăr şi pieptul plin de decoraţii.

Legionarul îşi ridică privirea, îl cântări şi se prezentă la rândul său.

În jurul nostru totul plesnea, frigea, ploua cu foc. Avioanele atacară din nou. O explozie asurzitoare ne smulse din adăpostul protector. Peste noi trecu un val de foc, toată rocada era în flăcări.

— Cei zece mii de litri ai mei! gemu Obergefreiter-ul.

Căzu o ploaie de bombe; totul sări în aer. Era sfârşitul. Avioanele dispărură spre răsărit, fuselajul lor argintiu strălucea în lumina soarelui.

Ne-am sculat încet, descoperind că drumul era înţesat cu morţi. Un ofiţer de aviaţie a luat comanda şi am început să

adunăm cadavrele şi vehiculele carbonizate. Obergerfreiter-ul care trebuia să meargă la Köln privea distrus camionul în flăcări.

— Doamne, hârtiile mele! Hârtiile mele! Totul a ars.

Soldaţii care nu făceau parte dintr-o anume unitate au fost adunaţi într-o companie eteroclită, veritabil mozaic cu toate armele şi toate ţările Axei. Unguri, bulgari, români, un caporal finlandez, câţiva iugoslavi, ba chiar şi un *bersaglier* italian, cu pene de cocoş pe cap.

Micuţul, pe care această adunătură îl enerva, pocni un soldat din poliţia poloneză: „Întinde-o, trădătorule!“

Se auziră murmure în compania în care mai mult de un sfert erau voluntari. Locotenentul Ohlsen încercă să-i calmeze pe scandalagii enervaţi de cuvântul „trădător“. Un cazac din Tiflis îşi scoase chiar cuţitul şi înjură în germană. Micuţul izbucni în râs şi-l strigă pe Legionar, care mergea în fruntea companiei, alături de locotenentul Ohlsen.

— Mai lasă-ne în pace! veni răspunsul.

Locotenentul începu să râdă şi-l ameninţă pe uriaşul al cărui cap răsărea deasupra adunăturii. Se auziră ocări şi începu să răzbată un murmur de furie, în timp ce o piatră îl lovi pe Micuţul în umăr. Fusese aruncată de un ceh, care purta uniforma poliţiei de pe front. Uriaşul îşi muşcă buzele şi porni spre omul care bătea în retragere, o mână de fier îl apucă de gât şi-l aruncă îngrozit la marginea drumului. Pe urmă, camaradul nostru ni se alătură şi începu să cânte.

Trei zile mai târziu am ajuns la Proskurow, unde ciudata companie a fost dizolvată, urmând ca fiecare să se descurce cum poate. În acelaşi oraş am văzut pentru prima oară îngrozitorul preludiu al unei stări de lucruri şi mai îngrozitoare.

Doi infanterişti bătrâni erau spânzuraţi, fiecare de câte un stâlp de telegraf, având pe piept câte o pancartă pe care parcă ardeau litere roşii:

„Prea laş ca să-şi apere patria!“

Ne-am oprit ca să privim trupurile care se legănau în vânt.

— Pentru ei războiul s-a sfârşit, filosofă prusacul.

— Ştiu ce-i asta, spuse Legionarul, scărpinându-şi nasul. E semn bun. La fel puteai vedea şi în munţii Rif, înainte de răscoala insurgenţilor.

Am continuat să străbatem oraşul în căutarea unui loc de dormit. În faţa noastră a apărut o clădire care semăna cu un

hambar, din care te trăsnea un miros puternic de cartofi stricaţi şi de fân mucegăit.

— Mare scofală, spuse prusacul. Trebuie totuşi să înnoptăm aici.

— Bine, spuse Micuţul, dar tu o să fii primul care o va întinde.

Se repezi înăuntru precum o locomotivă, în bezna din care se auzeau numai înjurături şi blesteme. Două trupuri au zburat afară şi în câteva minute eram la adăpost.

Locotenentul Ohlsen râse când auzi o voce în noapte.

— Micuţule, tu eşti?

Legionarul îşi aprinse lanterna şi îl recunoscu stupefiat pe Ewald, de la Tanti Dora.

— Sfântă Născătoare! Şi tu eşti aici, exclamă Micuţul. Ai răbdare până mâine, să-şi capeţi chelfăneala pe care o meriţi!

Dintr-o dată, un urlet de bucurie izbucni deasupra oamenilor adormiţi. Un ţipăt de femeie îi ţinu isonul.

— Am găsit o femeie! se auzi, în ciuda protestelor furioase ale unor glasuri feminine. Veniţi, băieţi, e aici un întreg bordel de campanie.

Se aprinse încă o lanternă ce făcu să strălucească în noapte însemnele unui căpitan. Ceea ce Micuţul luase drept bordel era un detaşament de Cruce Roşie şi de telefoniste din aviaţie. Uriaşul se văieta; a trebuit să-l aşezăm cu forţa, iar locotenentul Ohlsen şi-a folosit întreaga diplomaţie pentru a-l calma pe căpitan, care ameninţa cu Curtea Marţială pentru tentativă de viol.

S-a pogorât liniştea. La miezul nopţii, am fost treziţi de paşii unor bocanci ţintuiţi. Lumini alergau de colo-colo, glasuri brutale cereau livretele şi foile de drum. Erau hienele poliţiei. Înarmaţi până-n dinţi şi solizi ca stâncile, verificau întreg hambarul; plăcile în formă de semilună de la gâtul lor luceau ameninţătoare în penumbră, de o mie de ori mai îngrozitoare decât mitralierele inamicului.

Frica... o frică cumplită ni se strecură sub piele. Cu Ivan te mai puteai înţelege câteodată, cu aceste brute niciodată. Erau întruparea bestialităţii. Puseseră deja mâna pe unul, un subofiţer de artilerie care se zbătea şi ţipa: „Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă! Doar n-o să mă ucideţi! Am trei copii şi femeia mi-a fost ucisă într-un bombardament. Trebuie să mă întorc la copiii mei!“

— Gura, porcule! mârâi Feldwebel-ul a cărui placă arunca

luciri ucigaşe.

Subofiţerul înnebuni: „Lăsaţi-mă, mârşavilor! Ucigaşi de camarazi! Nu vreau să mor, nu vreau să mor!“ dar se zbătea inutil.

L-au tăbăcit bine. Un Oberfeldwebel i-a tras un şut între picioare, ceea ce l-a făcut să se prăbuşească, urlând. Cei care îl ţineau i-au dat drumul. Dintr-o dată s-a năpustit asupra celui mai apropiat poliţist, doborându-l la pământ prin acest atac neaşteptat. Frica de moarte dăduse nefericitului forţe noi. Îşi muşcă victima de faţă, scoţând urlete de fiară, dar ceilalţi veniră în ajutorul camaradului lor, lovindu-l cu paturile armelor, transformându-i faţa într-o masă sângerândă.

Subofiţerul a fost aruncat într-un camion şi, fără să clipească, brutele şi-au continuat razia. Un Oberfeldwebel ne-a cerut actele.

— Un regiment de blindate în misiune specială! murmură el.

Îl cântări pe Legionar şi îi aruncă Micuţului o scurtă privire.

Trecu apoi de la mine la Stein şi la prusac.

— Un mic ocol, ei, leneşilor! Asta îmi miroase a dezertare, nu-i aşa?

Ultimele lui cuvinte ne-au îngheţat. Tribunalul cu procedura de urgenţă nu asculta explicaţiile, graba era mult prea mare; două minute de deliberare şi pe urmă plutonul de execuţie sau ştreangul.

— Ultima unitate? mârâi el, ţintuindu-ne.

— Spitalul 19, Hamburg, i-a răspuns Legionarul.

— Şi-acum iată-vă aici, jefuitori de cadavre. Credeţi că puteţi să aşteptaţi liniştiţi terminarea războiului, ai? şi strigă unui subofiţer cu arma la piept. Ocupă-te de turma asta de porci, sunt suspecţi de dezertare. Hai, la drum!

Ne-am ars, mă gândeam. Şi îi priveam pe Legionar şi pe Micuţul, care ieşeau din clădire împinşi de la spate, albi ca varul, dar cu un aer indiferent.

Ne-am suit într-un camion cu caroseria proaspăt vopsită. După noi au fost aruncate şi telefonistele.

— Faceţi loc doamnelor, râse un poliţist, scuipând-o pe una dintre ele drept în faţă.

Femeia s-a întors instinctiv.

— Capul sus, fetiţo! O să ai ocazia să-l pleci, ţi-o promit!

Patru infirmiere au ieşit alergând şi una a căzut punându-i-se

piedică. Urmă o lovitură în spate. Ţipa şi un murmur se auzi printre noi.

— Gura! Golani dezertori, strigă un poliţist.

Ewald fu şi el târât, urlând, spre camion, de către două brute. Legionarul şopti; „Dacă scăpăm, mă angajez la Ivan, să le extermin pe brutele astea“.

Unul dintre ei aruncă o privire în camion, dar nu descoperi cine vorbise; „Linişte, porcilor!“

Trei camioane pline ochi se îndreptară spre fosta închisoare GPU[30] aflată în centrul oraşului, unde am fost primiţi cu şuturi şi înjurături. Din celule cenuşii şi umede, înţesate cu femei şi bărbaţi, urcau gemete, blesteme şi rugăciuni. Un mitralior îi blestema, urlând, pe Hitler, Himmler, războiul şi pe Stalin. O telefonistă se dezbrăcă şi se oferi unui poliţist: „... dacă mă laşi pe urmă să fug“, şopti ea... O ţărancă rusoaică, sigură că va fi împuşcată pentru că ascunsese dezertori, îşi striga cu fanatism ura împotriva lui Hitler.

La celălalt capăt al culoarului, un căpitan îngenuncheat se ruga în tăcere. În câte locuri fusese invocat Dumnezeu în timpul războiului? Pretutindeni, fără nicio îndoială, prizonierii cereau îndurare cu aceeaşi înfocare. Am văzut un general de divizie rugându-l să-l ajute împotriva blindatelor sovietice, în timp ce trupele îi erau în debandadă; Hitler îl amintea în timpul discursurilor despre Germania mare, în timp ce SS-iştii îi spânzurau pe preoţi în lagărele de exterminare. Se auzea numele Domnului în barăci sinistre, colcăind de viermi, înainte ca funia să sugrume ultimul ţipăt. SS-iştii, cu buzunarele pline de lucruri furate, condamnaţi la moarte după procedura de urgenţă, implorau şi ei mila cerească. Adică cereau ajutorul Domnului ca să reîmbrace hainele naziste... Dar Dumnezeu părea că nu-i aude nici pe condamnaţii la moarte din închisorile GPU, nici pe preoţii din lagăre, nici pe generalul înconjurat de tancurile sovietice, nici pe amputaţii care gem prin spitale.

Unul după altul au fost duşi în faţa tribunalului toţi prizonierii făcuţi de jandarmi şi li s-a pus aceeaşi întrebare. Numele, vârsta, regimentul. Câteva şoapte între cei trei judecători, un foşnet al hârtiilor, totul în 60 de secunde... Pe urmă o întrebare pusă de un judecător mărunţel cu ochelari fără ramă.

— Aveţi ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

[30] Gestapoul sovietic (N.A.)

Dar cum deschidea gura inculpatul…

— Da, da, am mai auzit asta.

Din nou şoapte. O semnătură pusă pe câteva hârtii, sugative.

— În numele Führer-ului şi al poporului german, condamnat la moarte prin împuşcare. Următorul!

În felul acesta cel de-al III-a Reich credea că mai poate să câştige războiul.

La celălalt capăt al culoarului, acolo unde începeau scările, se auzea un murmur de glasuri răguşite: tocmai sosise plutonul de execuţie. Cu viteza fulgerului erau deschise uşile celulelor, dar întotdeauna fără o ordine precisă, în aşa fel ca prizonierii să nu ştie cui îi venea rândul. O infirmieră de cincizeci de ani, care fusese dusă în curte, se aruncă la pământ.

Au legat-o de stâlp cu mâinile deasupra capului. Trei ordine şi douăsprezece focuri de armă. L-au adus pe următorul şi, cu mici pauze, aşa s-a scurs toată ziua. La fiecare două ore se schimba plutonul. Căpitanul a fost târât de picioare.

Se agăţa de cea mai mică crăpătură şi a primit atâtea lovituri de picior peste mâini, până i le-au zdrobit. Striga ca un animal rănit şi a fost executat culcat. Ewald urla ca un nebun. Le-a scăpat temnicerilor, a fugit şi s-a aruncat de la etajul trei, fracturându-şi ambele picioare. A trebuit legat de stâlp ca să fie împuşcat.

— Şi asta e o onoare prea mare pentru el, spuse Legionarul.

Şoferul camionului trimis la Köln, ale cărui acte rămăseseră în maşina arsă, a mers zdrobit şi s-a aşezat singur lângă stâlp. Două zile mai târziu, regimentul îi confirmă depoziţia, dar era tardiv.

Norocul încă mai era cu noi. Înainte să ne vină rândul, hienele poliţiei, spre marele lor regret, au fost obligate să ne elibereze. Locotenentul Ohlsen sosise cu acte de la regiment care dovedeau că eram în timpul serviciului, şi nu nişte dezertori.

Salvaţi în ultima clipă, am pornit spre Drubnia, unde se aflau poziţiile noastre.

Feldwebel-ul necunoscut trimise o salvă la întâmplare spre inamicii invizibili din pădure.

În chip de răspuns, asupra noastră s-a abătut o ploaie de gloanţe ridicând praful în jur.

— Idiotule! sări Legionarul, smulgând mitraliera din mâinile Feldwebel-ului. Nu aşa se trage!

Urcă pe marginea tranşeei şi, lipindu-se de pământ, trase ochind fiecare tufiş.

Patru siluete au încercat să fugă, dar au fost doborâte de gloanţe bine ţintite.

Legionarul îşi schimbă încărcătorul şi izbucni în râs.

DIN NOU PE FRONT

Hauptfeldwebel-ul Barth a fost cel care ne-a luat în primire la compania a 5-a. Îl poreclisem „Barosanul“. De sub uriaşa caschetă de cavalerie, neregulamentară, pe care o purta, ochii lui mici şi răi ne-au inspectat din cap până în picioare şi ceea ce a văzut l-a înfuriat într-un hal fără de hal.

Cu aerul unui copil răsfăţat, care face mofturi în faţa mâncării, se bosumflă şi începu să se joace cu colţul unui carneţel care apărea între al doilea şi al treilea nasture al vestonului său.

Înălţându-şi capul, ca şi cum cele mai rele vise ale sale se împliniseră, se postă în faţa prusacului şi mârâi:

— Numele!

Vocea lui răsuna în burniţa cenuşie şi deprimantă, rostogolindu-se peste tristele case ţărăneşti.

— Obergefreiter Otto Bülow. *Herr Hauptfeldwebel,* m-am prezentat, conform ordinului primit, la regimentul 27, compania a 5-a, după ce am fost eliberat din spitalul 19, Hamburg.

— Culcat! şuieră Umflatul, şi omul se aruncă în noroi cu viteza fulgerului şi luă apoi poziţia regulamentară.

Umflatul îl privi atent, apoi se plantă în faţa Legionarului, dar, înainte să apuce să scoată un cuvânt, acesta pocni din călcâie şi strigă aşa cum ştiu să o facă doar cătanele bătrâne:

— Obergefreiter Alfred Kalb, *Herr Hauptfeldwebel,* la ordinele dumneavoastră, după ce am fost eliberat din spitalul 19, Hamburg.

Nu se întâmplă nimic. Legionarul se ţinea drept, aşa cum doar un soldat aflat sub arme ani în şir ştia s-o facă!

Barth îi luă boneta şi constată scurt:

— Părul de lungime neregulamentară. Culcat, bastard african, şi ăsta? continuă el, punându-mi mâna pe umăr.

— Stegar Sven Hassel, *Herr Hauptfeldwebel,* la ordinele dumneavoastră, după ce am fost eliberat din spitalul 19, Hamburg.

Trase de centura mea:

— Prea largă, echipament neregulamentar. Culcat!

La fel s-au petrecut lucrurile şi cu Stein. Veni rândul Micuţului, care era la fel de înalt şi solid ca Hauptfeldwebel-ul Barth, dar altfel construit. Pieptul său se bomba deasupra burţii supte, mutra lui cu frunte îngustă era luminată de ochii vii, strălucitori ca cei ai unei vulpi; nasul turtit de pumni şi gura întredeschisă îi dădeau aerul unei maimuţe. Umflatul îl privi stupefiat.

— Şi ăsta de unde a mai răsărit? N-am văzut nici odată ceva mai hidos!

— Nici eu! răspunse Micuţul, mulţumit şi surâzând cu capul aplecat. Mi se spune, de altfel, Micuţul, dar nu ăsta e numele meu. Mama m-a botezat Wolfgang, ca pe un oarecare Mozart, pentru cazul în care aş fi devenit muzician. Şi mă mai cheamă şi Helmuth, din cauza mareşalului von Hindenburg. De la bătrânul meu, un beţivan, am moştenit numele de Kreutzfeldt. În plus am hemoroizi şi îmi put picioarele. Iar dumneavoastră, dumneavoastră sunteţi Hauptfeldwebel-ul Barth. Şi acum mă arunc singur la pământ, ca să nu vă mai obosiţi să-mi spuneţi. Face rău la gât să ţipaţi.

Şi Micuţul se întinse lângă noi.

Dumnezeu ştie ce se petrecea în creierul Barosanului, pe care discursul îl paralizase o clipă. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i răspundă pe acest ton. Începu să strige şi să înjure ca orice subofiţer care e pe cale să explodeze de furie. Asta îţi lăsa întotdeauna timp de gândire. Şi a urlat îndelung. Micuţul îl privea cu interes.

— În noroi, porcule! strigă el. Drepţi! Salt înainte! Mai repede, leneşilor!

Câmpul răsuna. Micuţul râdea, alerga, sărea, se târa râzând mereu. Barosanul îşi pierdu suflul.

— Când văd gradele tale, şuieră el scuipând, mi se face părul

măciucă. După mine, orice individ care a ajuns Obergefreiter, a trăit destul! şi scuipă din nou, privindu-l pe Micuţul, ţeapăn în faţa lui şi acoperit de noroi din cap până în picioare.

Ochii lor se întâlniră şi ar fi rămas aşa mult timp dacă Micuţul n-ar fi rupt tăcerea.

— Obergefreiter Mic..., dar se grăbi să rectifice. Wolfgang Kreutzfeldt vă roagă să-i acordaţi-o permisie, trei săptămâni de permisie, pentru însurătoare. Pe logodnica mea o cheamă Emma, Herr *Hauptfeldwebel.*

Barosanul se sufocă. Buza de jos îi căzu ca o uşă ieşită din ţâţâni.

— Ce-mi ceri?!

— O permisie, spuse Micuţul, surâzând. Trebuie să mă însor, *Herr Hauptfeldwebel.*

Orice culoare dispăru de pe faţa Barosanului. Începu să se legene, ochii bulbucaţi deveniră ficşi. Asta putea să fie sfârşitul... pământul urma să se deschidă sub tălpile sale... nu putea să fie adevărat că un individ cu care făcuse instrucţie disciplinară o jumătate de oră cuteza să-i ceară permisie, cu un asemenea zâmbet tâmp pe faţă! Şi încă unul care lenevise patru luni prin spitale... Unul care de-abia scăpase de Curtea Marţială! Barosanul visa. Era un coşmar... Dar nu! Era cât se poate de adevărat... Ursul stătea în faţa lui surâzând, un surâs josnic, imbecil, bun să te înnebunească! Şi asta în faţa lui... Hauptfeldwebel-ul Herbert Barth, supranumit „Herbert cel tăios“ încă de la şcoala de subofiţeri din Berlin, cel mai aspru subofiţer al trupelor de blindate!...

Începu să tremure, să pălească, să se înroşească. Din gât îi scăpă un horcăit sălbatic... Dar se opri imediat. Observase că Micuţul surâdea în continuare şi, ca orice bătrân Hauptfeldwebel, ştia că poţi să-ţi baţi joc oricât de un Obergefreiter, până când începe să surâdă. Pe urmă devine periculos... Începe nebunia. O nebunie pe care o poate opri doar un glonte bine ţintit, înainte de asta însă, el, Barosanul, ar fi fost făcut fărâme.

Îl privi pe Micuţul şi spuse cu o voce stinsă:

— Fugi, fugiţi cu toţii! Şi să citesc numele vostru pe lista celor căzuţi în luptă. Iar tu, tu să nu mai apari în faţa mea, şi dispăru aproape alergând.

Ne-am întors pe poziţiile noastre împreună cu cei de la

intendenţă şi am descoperit că din regimentul de blindate, ca de obicei rămas fără tancuri, batalioanele 1 şi 3 deveniseră batalioane de infanterie. Porta se prăpădi de râs văzându-l pe Micuţul.

— Iată-te din nou acasă, vită încălţată! Îmi face o deosebită plăcere să te revăd! Curul tău a supravieţuit operaţiei? Este adevărat că nu mai ai decât jumătate din el?

— Când o să pun mâna pe tine, tu n-o să mai rămâi cu nimic!

Porta evită la timp o grenadă goală, în timp ce Bătrânul, care se bălăbănea ca de obicei, ne privi în felul lui, sobru, dar călduros.

— Müller nu mai este. Ivan l-a răpit în cursul unui atac şi l-am găsit trei zile mai târziu… vă închipuiţi cum.

Prusacul ridică o sprânceană: „Răstignit?“

— Da. Hugo Stege este în permisie la Berlin, deşi ar fi trebuit să ajungă la Dortmund. O poveste cu o fată, aşa ne-a scris în ultima scrisoare.

— Cine ştie peste ce târfă a dat! mârâi Micuţul.

Nu i-a răspuns nimeni. Ne strecuram, îndoiţi de şale, în lungul tranşeei care ducea în linia întâi, când s-a auzit un glonte şuierând. Un subofiţer scoase un strigăt şi se prăbuşi. Exact între ochi, sub marginea căştii de oţel.

— Un trăgător siberian, spuse Porta.

Am ridicat trupul aruncându-l pe deasupra parapetului de pe care se rostogoli într-un nor de praf.

— Amin, spuse Porta, continuându-şi drumul.

Spre seară, locotenentul Ohlsen ne-a descoperit într-un adăpost în care ne ascunsesem ca să jucăm cărţi. Preluase comanda companiei, după moartea locotenentului Halter, căzut cu puţin timp în urmă. Ohlsen s-a aşezat pe un container cu măşti de gaze şi ne-a privit pe rând. Porta i-a întins burduful cu coniac. Îşi puse degetul la gura burdufului, îl răsturnă şi trase o duşcă, aşa cum făceam şi noi; apoi tuşi să-şi dreagă glasul şi se şterse la gură cu dosul mânecii.

— Beier, spuse el întorcându-se spre Bătrânul, voi şi grupa întâi va trebui să plecaţi la noapte în patrulare. Dar poţi numi pe altcineva să ia conducerea. Regimentul a dat ordin să fie capturaţi prizonieri.

— Sfântă Fecioară! strigă Micuţul furios. Cum ne găsim şi noi un locşor liniştit, cum se trezesc cei de sus să ne bage pielea-n

saramură.

Locotenentul zâmbi.

— Cine ţi-a spus că iei parte la acţiune?

— Locotenente, trebuie, eroii ăştia imbecili au nevoie de o dădacă. Căutaţi-l pe Julius Heide.

Bătrânul începuse să se echipeze când Legionarul s-a ridicat în picioare.

— Rămâi aici, voi comanda eu grupa. Ai copii şi va fi nevoie de oameni ca tine după război. Noi, toţi ăştia, suntem nişte gunoaie fără importanţă.

— Nu, nomadule, spuse Bătrânul. Eu plec; nu grupa întâi, ci grupa a doua, pe care o conduc eu a fost desemnată pentru misiune. Stegarul Paust va conduce plutonul în absenţa mea.

— Cerule! gemu prusacul, îmbrăcându-şi haina de piele. Ce adunătură de eroi, nici nu ştiu cum mai poate fi vorba de retragere!

La unsprezece noaptea eram gata de drum. Comandantul regimentului, locotenent-colonelul Hinka, veni chiar el în persoană. Micuţul mormăia.

— Doctorul Mahler mi-a prescris să evit eforturile, dar cui îi pasă? Sfântă Fecioară, ce mizerie şi războiul ăsta!

— Gura, Micuţule, spuse Hinka blajin. De-abia ai scăpat de ştreang.

Ne-am potrivit ceasurile; era ora 23 şi 9 minute după spusele lui Hinka.

În flancul drept bubuia artileria, un zgomot nu tocmai liniştitor.

— E zona regimentului 104, spuse Legionarul, urmărind cu privirea coada ca de cometă a unui obuz.

În spatele lui, Barosanul, sosit cu merindele, l-a descoperit pe Micuţul stând pe taluz şi îndopându-se cu biscuiţi. S-a făcut stacojiu.

— Iată-te, banditule! Ah, dacă aflu că s-a furat un singur biscuit, nu mai dau doi bani pe pielea ta! Şi va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

— Da, Hauptfeldwebel, spuse Micuţul cu călcâiele lipite, dar fără să se ridice în picioare.

— De unde ai biscuiţii? insistă celălalt.

Micuţul îşi pocni din nou călcâiele fără să se ridice.

— De la o târfă din Dubrasna. Mi i-a trimis prin curier special.

Subofiţerul mârâi stingherit de privirile locotenent-colonelului Hinka. Dacă i-ar trece cumva acestuia prin cap să-i dea comanda patrulei... Barosanul tremura numai la gândul ăsta. Hitler, cel puţin, care era şi el un simplu subofiţer, şi nimic mai mult, se ştergea undeva cu toţi împopoţonaţii ăştia de ofiţeri... Barosanul izbucni în râs la gândul generalilor stând drept în faţa unui subofiţer. Locotenent-colonelul Hinka îl privi uimit şi-l întrebă ce găseşte atât de amuzant. Barosanul şovăi.

— Mă gândeam la ceva, domnule colonel.

— Într-adevăr? spuse Hinka. Poate la o trupă de şoc pe care ai vrea s-o comanzi?

— A şi făcut pe el, râse Micuţul.

Hinka îl privi sever pe uriaş.

— Mai taci, cu gura ta spurcată. Hauptfeldwebel-ul este superiorul tău, nu uita asta.

Micuţul sări în poziţie de drepţi.

— Da, domnule colonel, n-o uit niciodată, dar mi-ar plăcea s-o fac.

Hinka îşi păstră cu greu seriozitatea, reuşind să murmure:

— Fiţi atenţi!

— Gata, Beier? şopti Ohlsen bătându-l pe umăr pe Bătrân.

Micuţul porni ţinându-şi pistolul-mitralieră ca pe o cazma, ceea ce-l făcu să tresară pe colonelul Hinka, dar acesta renunţă să mai pomenească despre regulament unui asemenea cap pătrat.

— Ţineţi-vă armele în aşa fel ca să nu se lovească între ele, spuse Bătrânul. Şi ţineţi-vă aproape, să nu vă rătăciţi.

Ne-am rostogolit de cealaltă parte a taluzului, în *no man's land*[31], spre poziţiile ruşilor. Strecurându-ne fără zgomot pe poteca lăsată între câmpurile, de mine, ne-am târât pe sub sârma ghimpată, ca nişte pantere, în noaptea ce se întindea în faţa noastră ca un zid de catifea. Legionarul şi cu mine eram chiar în spatele Bătrânului, urmau Micuţul şi cu Porta, iar Heide târa sacul cu grenade de mână, legate snop, pentru aruncarea în aer a adăposturilor. Respira zgomotos ca întotdeauna când îi era frică.

O tăcere rău-prevestitoare ne înconjura; pământul respira, din mlaştină se ridicau vapori, se simţea miros de lemn ars. Aveam senzaţia că suntem singuri pe lume... cu moartea pe urmele

[31] „Ţara nimănui", teritoriul dintre două tabere pe front (engl.) (N.T.)

noastre.

Bătrânul verifică mitraliera grea, iar Micuţul vru să-şi aprindă o ţigară.

— Imbecilule! şopti Legionarul. Vrei să ne omori?

— Mai tăceţi odată! suflă Bătrânul nervos.

Bauer îşi sprijini capul pe sacul cu grenade, zicând că lucrurile se încurcă.

Culcaţi unul lângă altul, priveam pe deasupra unui dâmb poziţiile ruşilor, aflate neplăcut de aproape. Dacă întindeam mâna, puteam atinge câmpul de mine al duşmanului.

Micuţul îşi plantă mitraliera pe trepied şi îl privi întrebător pe Bătrânul.

— Cum vom străbate asta?

Muşcându-şi buzele, Legionarul ne avertiză că o să sărim în aer. Un zgomot ne parveni... un clinchet slab. Fiecare muşchi ne-a tresărit. Porta ne făcu semn să fim atenţi în stânga. Alt clinchet.

— *Io tvoi mati!*

— Ivan în persoană, spuse Micuţul liniştit.

Bătrânul îi trase un şut enervat. Ne ţineam respiraţia... Porta, ai căror ochi luceau în noapte, îşi pregăti baioneta. Am auzit un râs în întuneric, pe urmă au răsărit chiar lângă noi patru siluete. Trebuia doar să întinzi mâna ca să-i faci prizonieri... nimic mai simplu.

— Haidem! şopti Bătrânul.

Ca pisicile am urcat tăcuţi către ei, în timp ce îşi vedeau nepăsători de discuţia lor. Deodată s-a auzit un zgomot şi un ţipăt scurt: Heide căzuse într-o groapă.

Cât ai clipi, totul s-a schimbat. Cei patru ruşi au ţâşnit spre poziţiile lor ţipând:

— Germanski! Germanski!

Micuţul, urlând, şi-a aruncat lopata scurtă de infanterist către rusul cel mai apropiat, dar, dinspre liniile inamice, au şi început să şuiere trasoare care scăldau zona într-o lumină orbitoare. Heide, ieşind din groapă, mătură locul din faţa sa cu mitraliera. O siluetă se repezi la mine. Am reuşit să disting figura crispată a unui asiatic. Avea o voce aproape de copil.

Trei gloanţe drept în faţa cu ochii oblici şi s-a rostogolit la pământ, unde a rămas nemişcat. De la ruşi se trăgea rafală după rafală. Brandt, încărcătorul nostru, fu lovit şi căzu cu

sângele şiroindu-i dintr-o rană urâtă între ceafă şi umăr. Văzându-l, ne-am pierdut capul şi ne-am bătut ca nebunii, uitând de misiunea noastră de a captura prizonieri.

— Pomoji, pomoji! (milă, milă), gemea un rănit care zăcea la mică distanţă.

— N-aţi făcut niciun prizonier? spuse Bătrânul cu reproş când ne-am regăsit gâfâind într-un crater. Nu putem să ne întoarcem, ordinul e ordin.

Ne întrebă ce-i cu rusul care striga.

— E harcea-parcea! ridică din umeri Micuţul. Am îndoit lopata pe el.

— Nătărăule, mereu îmi faci de-astea! Nu şti decât să loveşti! Mare ghinion că te avem cu noi.

— Sigur că da! urlă Micuţul, fără să-i pese de ruşi. Mereu e vina mea! Dădu cu pumnul în pământ şi se ridică cât era de mare şi răcni de răsună câmpul: „Bine, bine! Mă duc la Ivan şi-l voi aduce chiar pe comandantul lor, sper că aşa o să fiţi în sfârşit mulţumiţi!“

— Micuţule! strigă Bătrânul îngrozit. La pământ! Dar uriaşul îşi continuă cursa spre liniile inamic, indiferent la şuierul gloanţelor, şi dispăru în noapte urlând.

— E nebun de legat! gemu Bătrânul. Trebuie să-l prindem înainte să ajungă la ei.

Ne-am grăbit şi l-am ajuns într-o groapă pregătindu-şi grenadele. Cearta noastră se auzea până departe. Deodată, tirul a încetat de ambele părţi, toţi se credeau în faţa unei crize de nebunie colectivă. O oră mai târziu ne aflam în liniile noastre, fără prizonieri şi eram primiţi de locotenent-colonelul Hinka, în culmea, furiei.

— Compania asta este cea mai nenorocită şleahtă de idioţi din tot regimentul! Mai stăm noi de vorbă! şi dispăru fără să ne mai salute.

Micuţul asculta sprijinit de peretele tranşeei. În noaptea următoare, compania a primit ordinul să trimită două grupe în spatele liniilor inamicului, pentru a cerceta ce se întâmplă acolo. Ohlsen remarcă imediat că misiunea ne va costa scump, dar Hinka i-o reteză:

— Destul, locotenente. Datoria soldatului nu este să-şi scape pielea, ci să lupte. Divizia mi-a dat ordinul, eu nu fac decât să-l execut. Gândeşti prea mult, locotenente. Trebuie să te supui,

dacă nu vrei să ajungi la Torgau. Uită ce ai în cap cât timp porţi casca de oţel. Aici, în 27, suntem ultimii dintre amărâţi, înţelege odată. Aştept raportul peste şase ore.

Locotenentul a rămas încremenit, cu receptorul în mână.

De câtva timp se auzeau zgomote de motoare de partea rusă, dar aviaţia nu descoperise nimic. Ca de obicei, totul era camuflat cu multă abilitate. Orice urmă de şenilă era ştearsă de genişti şi trebuia folosită vechea metodă de recunoaştere, cu infanteria. Simţeam cu toţii că se întâmplă ceva.

— Liniştea asta nu-mi spune nimic bun, anticipă Bătrânul. Ivan a adunat mult material acolo, în spate.

— Dar de ce noi suntem mereu cei care trebuie să plece? mârâi Heide. Cum e rost de scărmăneala, înainte, compania a 5-a!

— Pentru că eşti un rahat, rânji Porta şi pentru că te afli într-un regiment special, care trebuie să fie măcelărit aşa cum gândesc eroii Germaniei mari. O să-ţi vezi portretul tău scris cu litere de aur. Bineînţeles în cazul în care nu te vor curăţa mai înainte!

— Mie nu-mi e teamă! bombăni Micuţul. Şi, oricum, sunt cel mai curajos dintre voi, golanilor.

În aceeaşi clipă apăru locotenentul cu poşta.

— Ai şi tu o scrisoare, Micuţule.

Uriaşul rămase stupefiat: „O scrisoare pentru mine?“

Privea cu teamă plicul cenuşiu şi soios pe care o mână stângace scrisese: „Tanchistului Obergefreiter Wolfgang Kreutzfeldt, plutonul II Paderborn”. Expeditorul nu ştia nimic despre camaradul nostru de foarte mult timp, căci el nu se mai afla de mult la Paderborn. Garnizoana era aceea care notase sectorul poştal: 23.745.

— Sfântă Născătoare! Este prima scrisoare din viaţa mea, şopti uriaşul. Cum se deschide chestia asta?

Stângaci, rupse plicul şi scoase o hârtie de ambalaj acoperită cu un scris mărunt. Am rămas uimiţi văzându-l cum păleşte în timp ce descifra cu greu.

Julius Heide ridică o sprânceană:

— Veşti proaste, camarade?

Uriaşul nu-i răspunse, continuând să privească hipnotizat hârtia. Heide îi trase un ghiont:

— Ce-i, spune-ne!

Micuţul sări, îl prinse de ceafă, îl izbi de parapet şi îşi scoase baioneta, dar un şut al Legionarului îl aruncă la picioarele lui Heide, înnebunit de spaimă.

Micuţul se ridică şi-l privi pe Legionar:

— Asta o să te coste capul, scursură arăbească!

Legionarul îşi aprinse o *papiroşka* fără să arate cea mai mică emoţie.

— N-o să fie niciodată un domn! murmură Heide, palid.

— Gura! spuse uriaşul.

Se trase de o parte, ridică scrisoarea şi o netezi pe genunchi. O recitea pe îndelete. Bătrânul se aşeză lângă el şi îi întinse o ţigară, fumară apoi în tăcere. Bătrânul îi puse mâna pe umăr.

— Pot să te ajut, camarade?

— Da, murmură celălalt, lăsându-mă în pace până când Ivan sau un SS-ist o să-mi găurească pielea!

Se ridică, îl împinse pe Bătrânul, aruncă scrisoarea departe şi plecă lovind cu piciorul sacul cu grenade:

— O singură vorbă, gaşcă de eroi, şi vă sucesc gâtul.

Ne aruncă automatul în cap, apoi dispăru.

Bătrânul, clătinând din cap, ridică scrisoarea şi o despături.

— Trebuie să fie îngrozitoare, dacă l-a adus în halul ăsta!

— Un cretin! spuse Heide, frecându-şi ceafa.

— Am putea cere să fie mutat, propuse un nou-venit, Gefreiterul Trepka, al cărui tată era colonel de infanterie.

— Dacă vrei să te ocupi tu de treaba asta, spuse Heide, frecându-şi în continuare ceafa.

— De ce nu? şi Trepka porni spre masă. Este doar un criminal şi locul lui este la zid.

Legionarul înjură în franceză şi îl privi pe Bătrânul.

— Vrei să-l denunţi pe Micuţul? întrebă Heide.

— Nu-i greu, spuse Trepka, scoţând o foaie de hârtie şi începând să mâzgălească un raport.

— Minunat! rânji Heide. Dacă Hinka citeşte asta, te-ai ajuns.

— N-o să ajungă la colonel, răspunse Trepka, ci la NSPO[32].

Puse mâna pe raportul care ar fi însemnat executarea Micuţului.

Bătrânul ne chemă, pe Legionar şi pe mine şi ne arătă faimoasa scrisoare.

Era de la mama Micuţului:

---

[32] Supraveghetorul Partidului Naţional-Socialist (N.T.)

„Dragul meu Wolfgang, mă dor picioarele, dar trebuie să-ţi scriu ca să te anunţ că nu mai eşti copilul meu, deşi eu te-am adus pe lume. Blestemată fie ziua aceea. Tatăl tău, acel nenorocit, era un golan adevărat, tu eşti însă şi mai rău. Tu eşti criminal şi mama ta suportă consecinţele. Am primit ieri o pereche de ciorapi de lână de la doamna Schultz, ştii, cea care m-a ajutat să te bag la şcoala de băieţi. Îţi voia binele, la fel ca toată lumea, dar ai fost nerecunoscător şi ai întins-o de acolo pentru că uneori te mai şi băteau. Mereu mi-ai adus numai necazuri. Au fost atâţia domni şi doamne care au vrut să te ajute, pentru că le făceam menajul şi am fost atât de umilită când ai furat o marcă de la zarzavagiul Molerhans. Poliţiştii erau să te omoare în bătaie când ai băut laptele gardianului Grüner. Am făcut atâtea pentru tine, eu, sărmana ta, mamă. Ai primit încălţări noi când ai intrat la şcoală şi te-am bătut de câte ori trebuia, în ciuda reumatismelor mele. Toate petele de pe scrisoare sunt urmele lacrimilor mele. La biroul de plasare mi s-a spus că eşti un criminal notoriu, iar directorul Apel, care este un domn atât de bine, mi-a spus că dacă ai fi mort aş putea găsi de lucru, dar tu eşti un duşman al societăţii şi nefericirea mamei tale. Abia după ce o să mori pentru patrie or să aibă grijă de mine. Deci fii băiat bun, Wolfgang, şi oferă mamei tale această mică bucurie, toată lumea îmi spune că este uşor, dar ştiu că n-o s-o faci. Nu mai avem deloc cărbuni şi este vina ta, aşa spun cei care dau cota. «Nemernicul dumneavoastră de fiu mai trăieşte, sărmană doamnă Kreutzfeldt?» a spus domnul Schneider. Mojicul! Mamei tale îi este frig, Wolfgang; avioanele vin în fiecare noapte şi este îngrozitor; ieri am schimbat un tichet de unt pe unul de cafea. Trebuie să fii bun şi să cazi pentru Führer, dacă asta îmi rezolvă problemele. Îmi vine să plâng când mă gândesc ce fericiţi am fi fost dacă te-ai fi înscris în Partid, aşa cum a făcut Karl al doamnei Schultz. Karl este acum un domn elegant şi cu multe decoraţii, iar doamna Schultz spune că-i în anturajul lui Himmler. O face fericită pe mama sa şi i-a adus un inel, un colier de aur adevărat cu pietre roşii şi tichete de unt. A luat totul de la un inamic al poporului, care spera astfel să-şi salveze viaţa, el, un monstru care ne trădează, dar îţi dai seama cum îi tratează Karl pe aceşti oameni îngrozitori. Wolfgang, doamna Schultz mă cheamă să beau o

cafea. Fii băiat bun, hoţ de buzunare, şi mori ca un erou pentru ca mama ta să capete cărbune. Nu-ţi trimit salutări, bastardule, căci n-ai ştiut niciodată să faci ceva bun pentru mama ta.

P.S. – *După ce o să cazi pentru Führer, spune camarazilor tăi să-mi trimită o fotografie a mormântului, să o pot arăta domnului director Apel".*

— Pe Allah, ce mamă cumplită! exclamă Legionarul.

— Prinde-l pe Micuţul înainte să se întâmple o nenorocire, spuse Bătrânul crispat.

L-am găsit ascuns într-un cuib de mitralieră, iar la vederea noastră a mormăit ceva neinteligibil.

— Am citit scrisoarea, spuse Bătrânul. Mama ta este îngrozitoare.

Sărmanul îşi fuma *papiroşka,* şi când ne-a răspuns am crezut că o să sară la noi.

— M-a trimis odată la Kripo pentru că spărsesem un distribuitor automat. Voia jumătate din bani, dar nu m-am prins, aşa că m-a denunţat. Într-o zi, când Stapo a descoperit la noi manifeste pe care le uitase amantul ei, ea a spus că sunt ale mele, deşi toţi cei care mă cunosc ştiu că nu mă bag în astfel de chestii. Aşa era de fiecare dată şi vă jur că dădea mereu fuga la Gestapo să mă toarne. Şi-a băgat în cap că dacă mor o să se ajungă – ochii săi străluceau ameninţători –, vezi, Bătrânule, m-am născut ca un şobolan, am fost vânat ca un şobolan şi ea vrea să fiu ucis ca un şobolan.

Bătrânul îl lovi pe umăr:

— Liniştеşte-te, Micuţule, aici toţi te iubim, chiar şi colonelul Hinka şi comandantul von Barring ţin la tine şi te vor feri de SS.

Legionarul îi dădu o palmă amicală:

— Când războiul ăsta nenorocit se va termina, poţi să vii cu mine.

— Şi Emma? Crezi că nu era sinceră?

— Ba da, dar ştii cum sunt femeile.

— Eram aşa fericit că am primit o scrisoare, prima din viaţa mea.

— Nu te mai gândi, spuse Heide, amestecându-se în discuţia noastră, se scriu atâtea lucruri care le regreţi mai târziu!

— Crezi? spuse Micuţul. Ar fi prea frumos.

Şi se petrecu un lucru neaşteptat: izbucniră lacrimi din ochii

nefericitului, acei ochi care nu zâmbeau niciodată, chiar atunci când uriaşul se scutura de râs. Lacrimile lăsau dâre pe obrajii lui murdari.

Heide îşi petrecu mâna peste umerii lui:

— Pe naiba, opreşte-te camarade, sau încep şi eu, să plâng! Dă-o-ncolo pe maică-ta, nu merită să plângi pentru ea şi dacă cineva vrea pielea ta, trimite-l la Julius Heide.

Dar uriaşul hohotea de plâns. L-am îndopat cu rachiu, cu ţigări, cu fotografii de fete, îi îndesam toate în raniţă. Prusacul îi întinse pumnalul său şi-i spuse cu lacrimi în ochi:

— Ia-l, ţi-l dăruiesc.

Sărmanul rămânea de neconsolat. O întreagă viaţă nefericită fusese scoasă la lumină; nimeni nu-i spusese noapte bună când era mic, nimeni nu-l mângâiase… Locotenentul Ohlsen, atras de zgomot, veni să ne întrebe ce s-a întâmplat. A rămas uimit în faţa spectacolului. Bătrânul i-a întins scrisoarea, fără un cuvânt.

— Doamne! Când te gândeşti ce răi pot fi oamenii…

Îl bătu pe umăr pe Micuţul:

— Capul sus, băiete, ne ai pe noi şi noi îţi suntem prieteni. Scrisoarea asta o să ajungă la comandant.

Ofiţerii superiori ai diviziei benchetuiau şi vinul le dezlegase limbile. Nimeni nu-şi ascundea opoziţia faţă de guvernământ.

— Partidul? spuse colonelul regimentului de artilerie, lăsându-şi privirea să rătăcească pe cercul de oameni care-i înconjura – un cerc bine garnisit cu decoraţii. Ce s-ar face fără noi?

A fi în opoziţie era blânda manie a ofiţerilor superiori, dar era făcută „între patru ochi“. Era la modă să gândeşti astfel. Totuşi declaraţiile lor, întotdeauna reţinute, nu dovedeau o opoziţie de principiu. Nu erau decât nişte egoişti. În fond, nu aveau prea multe motive să se plângă împotriva Partidului, dar acceptau cu greu refuzul acestuia de a recunoaşte independenţa deplină a Armatei. Nu-i reproşau lui Hitler războiul, ci reproşau doar soldatului simplu că pozează în strateg.

Domnii aceştia, ofiţerii de stat-major, se învoiseră pe deplin să câştige războiul pentru Partid, dar doreau să-l câştige numai prin propriile forţe.

ÎN SPATELE POZIŢIILOR INAMICE

Era cu puţin înainte de miezul nopţii. Aşteptam ora atacului.

— Raţie dublă de băutură şi odihnă toată dimineaţa, constată Porta. Ştim noi ce înseamnă asta!

Pe la prânz, ordinele au fost schimbate; acum nu mai plecau în recunoaştere două plutoane, ci toată compania a 5-a, împărţită în douăsprezece grupe, ce aveau să acţioneze independent.

— Niciunul n-o să scape cu viaţă, spuse, locotenentul Ohlsen clătinând din cap.

Legionarul îşi curăţa cu însufleţire automatul, un MG 42, arma cea nouă cu tragere rapidă.

— Te simţi totuşi cineva cu un puşcoci ca ăsta, spuse el suflând un fir de praf. Am multe de spus împotriva plimbărilor prin pădure, dar nimic împotriva sculei ăsteia, cu ea te simţi în siguranţă atunci când mişună ruşii.

Eram cu toţii îmbrăcaţi din cap până-n picioare în ţinută de camuflaj. Adevărate năluci! Un şir de năluci, toate la fel, înarmate până-n dinţi.

— Treizeci de secunde, murmură locotenentul Ohlsen, care

stătea cu ceasul în mână între Micuţul şi Legionarul. Înainte! ordonă el.

Oamenii începură să treacă peste parapetul tranşeii. Un locotenent de grenadieri anunţă sumbru:

— Am încurcat-o!

— Căcănarule! strigă Porta, care se grăbea să-i urmeze pe Legionar şi pe Heide.

Grupă după grupă, toată lumea se mistui în noapte. Un scurt atac de artilerie bubui în sectorul vecin, ca să le abată ruşilor atenţia.

— Păzea! ne preveni Micuţul. Pe-aici sunt mine, le miros de la zece metri. Înainte târâş în fruntea grupei, călăuzind străbaterea câmpului. Înainte, eroilor, ţineţi-vă de Micuţul!

Fără să întâmpinăm rezistenţă, am reuşit să ne strecurăm prin liniile ruşilor şi am ajuns într-un sat, la şase sau şapte kilometri în spatele frontului. Porta a fost cel care a descoperit, primul, tancurile excelent camuflate.

— Sfântă Fecioară din Kazan! exclamă Micuţul. O armată de T-34!

— Dacă o iau din loc, o să trebuiască să strângem bucile!

— Tăceţi odată, zise Bătrânul, care privea nervos în jur.

— Vă dau un sfat bun, mârâi Micuţul. S-o roim în viteză spre poziţiile noastre. Aici miroase de la o poştă a glonţ în ceafă.

— Ai dreptate, spuse Legionarul. Hai s-o ştergem urgent, am văzut ce aveam de văzut.

— Da, s-o ştergem, aprobă Bătrânul.

— Gaşcă de laşi, rânji Trepka. Fugiţi de bestiile astea!

Micuţul privi curios faţa ascuţită a lui Trepka, pe care luceau ochii plini de ură. Mârâi:

— Rămâi aici şi aşteaptă-i. Nimeni nu te-mpiedică.

Cu Micuţul şi cu Porta în frunte, ne-am năpustit ca nebunii în pădure, unde un instinct sigur ne-a călăuzit pe potecile înguste care brăzdau mlaştina, cele mai acoperite de apă. Tocmai ajunsesem pe teren descoperit când ţâşniră patru rachete verzi, luminând scena cu o licărire palidă. Ne-am aruncat cu nasul în pământ, dar, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, totul începu să tremure în jurul nostru. Voci aspre dădeau ordine, aerul răsună de huruit de motoare, şenilele tancurilor grele zăngăneau, pământul se cutremura sub picioarele noastre la trecerea artileriei şi a tancurilor T-34, care înaintau spre poziţiile

de atac.

— La dracu, strigă Micuţul, ridicându-se pe jumătate, am picat chiar în toiul ofensivei.

— Ce-o să ne facem? gemu grenadierul Schmidt.

— Rămâi culcat şi numără stelele, apoi ia-te după noi când o vom şterge, zise Legionarul.

— Eu hotărăsc când o roim, i-o retează Micuţul. Şi-am hotărât că o roim imediat, căci într-o clipă o s-avem infanteria pe cap şi ne vom alege cu câte-un glonţ în ceafă. Eu nu pot rămâne aici, i-am promis lui Emma să mă-ntorc.

— De unde ştii că vine infanteria? întrebă Trepka neîncrezător.

— Prostule! şuieră Heide. Mai ai de învăţat! După tancuri vine infanteria, şi dacă ne găseşte aici vei uita că trebuie s-o faci pe eroul.

— Priviţi, zise Porta, arătând spre marginea pădurii.

Un şir lung de siluete, înaintând în şir indian, ieşea din tufişuri, era infanteria sovietică. Imediat, tancurile începură să înainteze în direcţia liniilor germane.

— La revedere, spuse Micuţul şi dispăru.

Bătrânul îl urmă îndeaproape, apoi Legionarul şi eu. Trepka încercă să-l ţină pe Heide, dar se alese cu un pat de armă. Rachetele se înălţau în spatele nostru, iar infanteria urla:

— Ura, Stalin!

Se auzeau detunături în toate părţile. Val după val, infanteriştii cenuşii săreau în tranşeele duşmane, iadul s-a dezlănţuit; grenadele răscoleau pământul. Artileria rusă şi cea germană se întreceau în tumult.

Legionarul şi cu mine am sărit într-o groapă de brand, caldă încă de pe urma exploziei. Pe fundul ei zăcea un trup făcut bucăţi. Cineva îmi căzu în spate şi urlai de groază.

— Taci din gură, vită! făcu glasul Micuţului.

Tocmai doborâse un rus şi era mânjit de sânge din cap până-n picioare. Deodată, un zgomot de şenile ne îngheţă sângele în vine.

— Un T-34! Ne-au văzut... Culcat, când va fi foarte aproape, o ştergem!

Zgomotul înspăimântător se apropia. Simţeam fiori de spaimă pe şira spinării, dar ştiam că a fugi o clipă prea devreme înseamnă moartea. Legionarului îi tremurau buzele ca unui

iepure şi îşi înfipsese degetele în pământ, dar Micuţul părea pe deplin nepăsător. Brusc, urlă: „Roiul!“

Am văzut tancul aplecându-se peste marginea gropii… Cum am ieşit din ea? Nici până astăzi n-am aflat. Picioarele ni se mişcau mecanic. Tancul se legănă deasupra gropii strivind tot ce se afla înăuntru, apoi îşi urmă drumul. Ne repeziserăm în altă groapă, cu gurile căscate, gâfâind, uniformele noastre de camuflaj ne strângeau să ne înăbuşe… Micuţul legă împreună şase grenade şi şopti:

— Îi aranjez eu pe ticăloşii ăştia care nu vor să mă lase să mă-ntorc la Emma!

Zgomotul de şenile se auzi din nou… Ne făcea să ne pierdem minţile!

— Nu mai pot, nu mai pot! urlai disperat.

— Trimite-le o telegramă ca să-i anunţi, spuse batjocoritor Legionarul, ridicându-şi foarte puţin capul.

Văzu tancul încetinind, turela învârtindu-se şi tunul cel lung căutând o ţintă… Apoi tancul plecă mai departe, cu şenilele zăngănind… O bubuitură puternică, şi un obuz zbură spre un cuib de mitralieră german, care dispăru într-un gheizer de foc. Braţul Micuţului se arcui înapoi, cu un snop de grenade în mână.

— Aruncă-le, aruncă-le! strigă Legionarul, privindu-i hipnotizat mâna.

Aşteptă o clipă care ni se păru un secol, apoi se rostogoli în groapă. Ne-am strivit feţele de pământ. Explozia ne smulse timpanele… o mare de flăcări…

— Am şters-o, băieţi! urlă Micuţul triumfător.

Din tancul incendiat atârna un trup ce se contorsiona, pe care Legionarul îl achită cu o rafală. În aceeaşi clipă, din pădure, ieşi alergând locotenentul Ohlsen, urmat de o duzină de recruţi proaspeţi. Un T-34 îi descoperi. O rachetă se înălţă şi îi prinse în conul ei de lumină.

— Fugiţi! urlă locotenentul, dar nimeni nu-l auzi.

Din adâncitura unde se ascunsese, văzu gloanţele secerându-i pe cei doisprezece recruţi. Feldwebel-ul Schneider fugea spre tranşeele noastre surpate. Un obuz de brand calibrul 15 căzu în faţa lui şi flacăra îl înghiţi… Subofiţerul Grünert şi soldatul Hauber au fost văzuţi dintr-un tanc care s-a întors şi a tras asupra lor. Un glonţ străbătu pieptul lui Hauber. Căzu înainte urlând. Tancul trecu peste trupul lui, îi strivi oasele, carnea şi

sângele fură împroşcate de-o parte şi de cealaltă a şenilelor. La vederea monştrilor de oţel, Grünert împietri cu mâinile întinse în faţă, ca şi când ar fi vrut să le oprească. Tancul se legăna pe şenile, ca într-un dans sinistru. De şenila din stânga atârna una din mâinile lui Hauber, care părea că ne face semne. De pe botul tancului se prelingea sângele. Lui Grünert îi ieşiră ochii din cap, ţipă, începu să alerge, căzu, şi, într-o clipită, tancul de 52 de tone trecu peste picioarele lui. Nenorocitul se târa pe pământul răscolit, trăgându-şi după el picioarele. Un infanterist rus îl văzu, înjură şi-i trase în spate o rafală de pistol-mitralieră. Se prăbuşi şi rămase nemişcat, dar infanteristul doar îi ciuruise umărul şi Grünert nu muri decât două ore mai târziu.

Locţiitorul comandantului, locotenentul Burgstadt, călcă pe o mină care-i sfâşie pântecul. Doi ruşi îl găsiră apăsându-şi abdomenul cu mâinile şi încercând să oprească intestinele ce se revărsau, sângele îi curgea printre degete, avea gura larg deschisă, dar din ea nu ieşea niciun sunet.

— *Ciort germanski!* spuse unul dintre ruşi, înfigându-i în piept baioneta cu trei muchii. O înfipse încet, foarte încet... Sora lui fusese spânzurată de SS-işti la Harkov.

Plutonul 3, comandat de Oberfeldwebel-ul Dorn, galopa înnebunit în *no man's land.* Trei T-34 deschiseră focul. Oamenii încercară să se ascundă într-o groapă, unde se îngrămădiră unii peste alţii, iar infanteria sovietică se năpusti asupra lor din pădure. Dorn dădu câteva ordine şi începură să tragă în ruşi cu cele trei mitraliere MG-42, dar tancurile ripostară cu grenade. În ciuda ameninţărilor Oberfeldwebel-ului înfuriat, soldaţii ridicară mâinile. Infanteriştii ruşi ascunşi ieşiră şi ei la vedere, ridicară pistoalele-mitralieră şi făcură un exerciţiu de tragere la ţintă asupra plutonului 3, până când căzu şi ultimul om.

— Măcar ştim ce ne-aşteaptă, spuse Bătrânul. Nu avem decât un singur lucru de făcut, să ne întoarcem cât mai repede posibil.

Porta şedea pe marginea parapetului, cu o cutie mare de carne conservată în mână. Vorbea vrute şi nevrute, când a fost întrerupt de bubuitul a o sută de tunuri.

Violenţa exploziei a fost atât de mare încât Porta şi cutia lui zburară în capul Micuţului, care era aşezat turceşte pe fundul tranşeei.

În câteva minute, întreaga reţea de tranşee ajunse de nerecunoscut. Avioanele de vânătoare ieşeau din nori şi coborau toate odată în picaj; ploua cu bombe incendiare.

Nu mai exista pământ, nici cer, nici soare. Lumea nu mai era decât explozii, urlete, uruit, gemete sfâşietoare şi strigăte. Cei morţi erau aruncaţi în aer a doua oară; cei vii se îmbăiau într-o mare de foc.

Divizia încetase să existe.

PARTIZANII

Rămăşiţele companiei a 5-a se găseau într-un colţ de pădure, la 27 de kilometri de ceea ce fuseseră poziţiile germane; doisprezece oameni cu totul: locotenentul Ohlsen, Barosanul, Porta, Micuţul, Legionarul, Bauer, Prusacul, Stein, Heide, Trepka şi cu mine.

Micuţul molfăia o bucăţică de lemn umed, cu speranţa că-şi va potoli setea nestinsă, locotenentul îmbătrânise peste noapte cu zece ani. Ochii lui ficşi, înfundaţi în orbite, erau injectaţi de sânge.

— Doisprezece oameni! gemu el. Doisprezece din 225! Ce să fac, Dumnezeule, ce să fac? Privirea lui se muta de la unul la celălalt, disperată.

— Domnule locotenent, spuse Barosanul, daţi-mi voie să vă propun ceva. Locotenentul făcu un semn de dezgust cu mâna. Propun să ne predăm ruşilor.

Micuţul izbucni în râs şi-l strigă pe Legionar, care se odihnea pe un trunchi căzut:

— Bălosu s-a săturat! Ne oferă o vacanţă la Ivan!

Barosanul sări:

— Taci din gură, Obergefreiter!

— După propunerea pe care ai scuipat-o, nu mai ai dreptul să

dai ordine, pufni Micuţul.

Barosanul era gata să explodeze.

— Domnule locotenent, cer un tribunal excepţional să-l judece pe individul ăsta pentru neîndeplinirea ordinului!

— Uşurel, uşurel, spuse Julius Heide. Micuţul şi cu mine putem alcătui pe loc un tribunal excepţional şi să te spânzurăm chiar de copacul ăsta.

— Domnule locotenent, asta-i răzvrătire!

— Nu, Hauptfeldwebel. Propunerea dumitale de a ne preda duşmanului te face vinovat de trei lucruri pentru care ai merita ştreangul.

Micuţul râse şi îl gâdilă pe Barosanul după ureche:

— Te-ai prins, ai?

— Lasă-l, spuse Bătrânul, a fost totdeauna un ticălos şi-acum, în plus, mai e şi laş. Ne răfuim cu el când ne întoarcem… dacă ne întoarcem.

Aruncă o privire spre drumul pe care ruşii se scurgeau într-un şuvoi năvalnic spre răsărit: Lemberg, Brest-Litovsk, Toloşine. Zgomotul coloanelor te făcea să te gândeşti la cel al furtunii. Tancurile hârâiau, motoarele torceau, şenilele zăngăneau, caii nechezau, artileria înainta precum un şarpe nesfârşit.

Porta şi Micuţul găsiseră provizii – nu mare lucru, câteva conserve, nişte pachete de biscuiţi umezi şi… o pisică. Toţi se uitară cu scârbă la pisică, dar Micuţul râse, dându-şi pe spate melonul.

— O să vă răzgândiţi, soldaţi de lux! Arătă pădurea: Valea asta are o sută de kilometri lăţime şi e înţesată de partizani. Peste câteva zile o să clămpăniţi orice şi-o să zbieraţi după un copan de mâţă!

— Porc scârbos! strigă rafinatul Trepka. Îmi vine greaţă când văd că un individ ca tine are dreptul să poarte uniformă!

Micuţul se întoarse dintr-o mişcare:

— Încă o vorbă şi-ţi rup şalele!

Trepka păli. Cu o privire înveninată, mormăi ceva neinteligibil şi întinse mâna spre revolver, dar se opri brusc când observă expresia din ochii lui Heide.

— Domnule locotenent, spuse Micuţul, vreţi să împărţiţi proviziile?

Locotenentul Ohlsen făcu semn că da şi împărţi douăsprezece porţii riguros egale. La sfârşit, înmână fiecăruia un sfert de

pesmet. Micuţul ridică pisica deasupra capului.

— Cine vrea o porţie de pisică? Niciun răspuns. Fraierilor! Dar să nu mai veniţi după aceea să-mi cereţi! Îşi scoase din buzunar punga cu tutun. Uite tutun. În fiece dimineaţă voi face douăsprezece ţigări şi fiecare o să primească câte una, dar să nu vă închipuiţi că le fac cadou! Împrumut cu dobândă 25%. Îşi ridică unul din pumnii săi mari. Şi să dea dracu să mă trageţi pe sfoară! *Panimaeşi?*

— Ce muniţii mai avem? întrebă locotenentul.

— Foarte puţine, domnule locotenent, răspunse Porta, care zvârlea cu pietre pe suprafaţa apei unui mic iaz. Cât să ne tragem fiecare un glonţ în cap.

— Mă oboseşti, Porta. Locotenentul împinse lăzile de muniţie spre Bătrânul. Astea sunt pline. Mitraliera funcţionează? Şi ce arme mai avem?

Bătrânul răscoli într-un muşuroi de furnici cu o creangă uscată şi răspunse pe un ton foarte obosit:

— Trei pistoale-mitralieră, unul dintre ele rusesc. Şaptesprezece grenade de mână, un aruncător de flăcări şi un brand fără muniţie.

— Sfântă Fecioară! rânji Porta. Cu ce s-o ducem până la sfârşitul războiului. Numai să nu afle Ivan, altfel s-ar pune pe fugă.

— Taci odată! strigă furios locotenentul, tâmpeniile tale nu folosesc la nimic, mai bine ţi-ar veni vreo idee. Trebuie să străbatem sectorul ăsta cu partizani ca să ajungem la liniile noastre. Trebuie să se fi oprit pe undeva!

— În vecinătatea Berlinului, mârâi Micuţul.

— Declaraţii defetiste! strigă Trepka. Cer procedura de urgenţă conform hotărârii nr. 8 a Führer-ului!

Locotenentul se întoarse încet spre puştiul cel sângeros.

— Eşti mult prea tâmpit. Crezi că avem timp să ne ocupăm de asemenea căcănării în spatele liniilor ruseşti?

Trepka îi aruncă o privire fanatică. Pocni din călcâie şi declamă ca un cocoşel pitic:

— Domnule locotenent, orice soldat neamţ, oricare ar fi gradul său, poate cere aplicarea procedurii de urgenţă împotriva trădătorilor şi defetiştilor! Scoase din buzunar denunţul cu privire la Micuţul şi îl întinse lui Ohlsen.

Acesta îl citi în tăcere, îl rupse şi îl privi într-un fel ciudat pe

Trepka, drept ca un „i“ în faţa lui şi mândru nevoie-mare.

— În locul tău nu m-aş umfla atâta în pene! Hotărât lucru, ai boala procedurii de urgenţă!

— Când o să pună Ivan laba pe noi, strigă Micuţul, o să vedem dacă rahatul ăsta mai vrea procedură de urgenţă!

— Termină cu urlatul sau ne trezim la Kolima cât ai zice peşte!

— La naiba! mârâi Legionarul. Prefer Sahara decât Siberia!

— Le dau dracului pe amândouă, spuse Porta. Vreau acasă, la Berlin-Moabit[33].

— Poţi să ne spui cum ai de gând să faci?

— Şterpelim o maşină de la Ivan, e mai bine decât să mergem pe jos, spuse nonşalant Porta.

Locotenentul se uită la Bătrânul şi dădu din cap: „Nebun de legat!“

Porta se ridică, îşi aruncă pe umăr pistolul-mitralieră şi o luă la pas înspre pădure. Micuţul, ca un câine credincios, ducea lada cu muniţii. Locotenentul, cu o înfăţişare resemnată, ordonă:

— În coloană câte unul, după mine.

Şi, timp de două ore, ne-am croit drum prin pădurea de pini, sleiţi, epuizaţi, plângând uneori, înjurând încontinuu, dar instinctul de conservare şi groaza de ceea ce le făceau ruşii prizonierilor ne forţau să mergem mai departe. Cu simţul sigur al lupilor de stepă, Porta şi Micuţul ne călăuzeau prin desişuri şi mlaştini şi, după patru zile de sforţări supraomeneşti, am zărit deodată lumina câtorva focuri. Ne-am ascuns cu iuţeala fulgerului şi toţi, cu excepţia călăuzelor, am fost de acord s-o ştergem discret. Dar, în cele din urmă, părerea lui Porta avu câştig de cauză, cu toate că, în sinea lui, locotenentul o considera nebunească.

— Acolo unde-i foc e Ivan, şi acolo unde-i Ivan sunt maşini. Şi nouă ne trebuie una. Vino, Micuţule, hai să cercetăm terenul. Au dispărut în beznă, însoţiţi de înjurăturile înăbuşite ale comandantului. Două ore mai târziu, i-am văzut întorcându-se şi amândoi s-au aşezat turceşte alături de noi. Micuţul îşi dădu melonul pe spate şi începu să râdă.

— De mult ar fi trebuit să ne cunoaştem, Joseph Porta. Câte-am fi putut face împreună pe Repersbahn!

— Maşină avem, nimic de zis! Blindată, de teren, cu plinul

[33] Închisoare din Berlin (N.T.)

făcut, cât s-ajungi cu ea pe Bornholmerstrasse!

— Şi ruşii? întrebă locotenentul fixând cu privirea vârfurile negre ale pinilor.

— Nicio grijă. Opt maimuţoi tineri care le sugeau în jurul focului. *Panimaieşi?* Au cel puţin zece litri de vodcă şterpelită de la intendenţă. Pun pariu că sărbătoresc întoarcerea acasă cu maşina. Porta izbucni în râs. Şi noi tocmai de-aia suntem aici, pentru maşină!

Se lăsă tăcerea. Porta îşi răsuci o ţigară. În sfârşit, locotenentul se ridică:

— Bine, hai să luăm maşina.

În spatele poziţiilor inamice se petrecu apoi una dintre nenumăratele tragedii de care niciun comunicat nu pomeneşte. N-au rămas decât douăsprezece nume şterse din efectivele armatei.

Caporalul Vasili Rostov şi soldatul Ivan Skolienski, din brigada 347 blindate, se îndreptau spre minunatul lor tanc nou-nouţ ca să mai ia pastramă de oaie, când nişte degete de oţel s-au înfipt în gâtlejurile lor. Totul li se şterse încet din faţa ochilor, vehiculul nou părea că pluteşte în aer. Vasili reuşi să-şi ducă mâna la gât, apoi muri. Ivan revăzu într-o străfulgerare imaginea celor doi copii, încercă să strige, dar niciun sunet nu ieşi de pe buzele sale. Se zbătu, Legionarul strânse mai tare şi astfel muri. Porta şi Micuţul îmbrăcară la repezeală vestoanele ruseşti peste tunicile lor şi îşi puseră pe cap căştile morţilor. O şoaptă… ne-am strecurat spre focul la care se încălzea restul echipajului.

— *Io tvoi mati,* înjură Porta cu voce tare.

Lângă foc, ruşii începură să râdă şi unul dintre ei strigă: „Hai, măi repede! Aşteptăm haleala“.

— Imediat, băiete, imediat, murmură Legionarul. O să capeţi în grădina lui Allah.

Înaintam prin fum, tăcuţi, ca panterele. Julius Heide avea în mână lanţul de oţel, Legionarul pumnalul său arab, altul lopata scurtă, de infanterist; fiecare cu arma lui preferată… Toate scânteiară deodată în lumina focului. Un geamăt de groază… trupuri zbătându-se…

Heide se aruncă asupra sergentului, îi strivi faţa în tăciunii care se stinseră sfârâind şi nu-şi lăsă prada decât atunci când nu mai mişcă. Locotenentul Ohlsen începu să verse. Totul se petrecuse fulgerător, în tăcere, fără eroism. Priveam uimiţi

cadavrele calde încă; unul dintre ei mai avea în mână o bucată de pâine, altul o gamelă din care mâncarea i se vărsase pe piept.

Bătrânul, care îşi cuprinsese capul în mâini, era livid; îşi aruncase departe lopata însângerată; locotenentul continua să vomite. Aceştia doi nu se vor obişnui niciodată. Dar Micuţul şi Porta săriseră deja în tancul nou-nouţ, Porta la volan, Micuţul la mitralieră. Heide şi Stein urcară prin spate şi ţipară de bucurie descoperind armele: două mitraliere şi un excelent aruncător de grenade rusesc. Porta, radios, porni motorul care trezi ecoul în pădure.

— Ce sculă! Noi n-avem aşa ceva!

Locotenentul şi Bătrânul tresăriră:

— Eşti nebun? Se-aude tot în văgăuna asta! Fă motorul să meargă mai încet!

— Imposibil, dom' locotenent, Ivan nu ştie să fabrice motoare silenţioase, aşa că pârţâie! Mai făcu o roată cu vehiculul greu, frână brusc, împroşcând cu pământ, şi aprinse farurile, ceea ce-l făcu pe Ohlsen să sară iarăşi în sus.

— Farurile, Dumnezeule mare! Stinge-le!

— Dom' locotenent, dacă fac aşa cum ziceţi, n-ajungem departe. Nu mai suntem nemţi care fug în debandadă, ci Ivani învingători, atunci de ce să mergem pe-ntuneric şi în tăcere? Multă lumină, mări de lumină, victoria-i a noastră! Trăiască tătuca Stalin! *Io tvoi mati!*

Locotenentul, zăpăcit, se lovi peste frunte, uitându-se la Bătrânul. Porta îi trezea cele mai vii nelinişti. Conducea ca un nebun tancul prin noapte; Micuţul şi el, travestiţi în uniformele ruseşti, stăteau în faţă; atunci când ajungeam la o tarabă cu neputinţă de ocolit, amândoi accelerau şi făceau cu pumnul semnul „frontului roşu" către bărbaţii bărboşi, cu înfăţişarea sălbatică în veşmintele lor ciudate, care ne răspundeau ridicându-şi armele deasupra capului.

— Ura pentru Stalin! Trăiască Armata Roşie! strigau partizanii – căci ei erau – îmbătaţi de bucuria victoriei la vederea blindatului.

— Jos nemţii! striga Porta. O să ne spălăm fundurile la Berlin!

— Luaţi-ne cu voi! răspundeau încântaţi partizanii.

Ceas după ceas, carul blindat înaintă din greu prin pădure. Când ne opream în timpul zilei, camuflam cu atâta grijă

vehiculul încât nu putea fi văzut de la câţiva metri. Jumătate dintre noi făcea de pază la mitraliere, în vreme ce jumătatea cealaltă dormea adânc.

În ziua aceea, acolo unde pădurea era mai deasă, o grupă de partizani comandaţi de un locotenent al armatei sovietice se ocupa cu un fel de procedură de urgenţă. Prinseseră o tânără rusoaică, de fel de lângă Volga, ce slujise, pentru casă şi masă, ca femeie de serviciu la cartierul general al unui regiment german. A început ofensiva. Mai mult sau mai puţin voit, rusoaica a fost dată uitării; erau atâtea fete, peste tot! Uniformele cu fireturi roşii au fost dintotdeauna pe gustul fetelor. Prin urmare, fata s-a pomenit privind în urma norilor de praf ridicaţi de regimentul în retragere şi, adunându-şi în grabă lucrurile, s-a aruncat în şuvoiul armatei germane ce se scurgea pe şosea. Ocărâtă de brutele de jandarmi, cădea, se ridica iar şi se clătina, plângând. Câţiva kilometri s-a agăţat de şaua unuia dintre compatrioţii săi cazaci, dar cazacul plecă în galop şi fata căzu. Omul o lovi cu nagaica lui cea lungă spunând *„nicevo“,* scuipă pe ea şi dădu pinteni calului, în vreme ce soarele se răsfrângea pe insigna de pe căciula lui roşie.

O bucată de drum a putut merge în remorca unei bucătării de campanie, până când un locotenent a alungat-o. De pe atunci încă, fără ca ea s-o ştie, soldaţii Armatei Roşii erau pe urmele ei.

Înnebunită, a intrat în pădure, cu toate că aici se aflau duşmanii ei de moarte, care nu erau soldaţii de front; ore întregi a rătăcit, paralizată de teroare, apoi, într-o dimineaţă, dădu peste doi partizani bărboşi şi fu târâtă în faţa locotenentului Turieţa, comandantul plutonului. Era un bărbat înalt şi slab, cel mai bun din clasă la şcoala militară de la Omsk. La paisprezece ani îşi denunţase mama pentru ideile ei contrarevoluţionare, şi femeia a murit într-o alunecare de teren în lagărul de deportare Sib-Cikogo. Când a aflat vestea, Piotr Turieţa a ridicat din umeri şi a spus: „A meritat-o“. Era inteligent, fanatic şi trăgea repede concluziile. Când Maria apăru escortată de cei doi partizani, observă numaidecât ciorapii nemţeşti. Surâse glacial.

— Trădătoareo! şuieră el. O scuipă în faţă şi o lovi cu căciula de blană. Cum te numeşti? Ce faci aici? De unde vii?

Fata îşi înălţă capul sub loviturile lui. Încăpăţânarea strămoşilor ei ieşi la iveală. Închise pe jumătate ochii ei frumoşi, de un albastru ca marea, îşi linse sângele care-i curgea pe buze

şi strigă:

— Vin din pântecele mamei şi fug de nemţi. Tu poate nu ştii ce se petrece prin sate, tu, care te-ascunzi în pădure şi ucizi pe la spate!

— A, deci aşa, târfo! Îşi chemă locţiitorul, un calmuc scund, sergentul-major Igor Poltonek. Ocupă-te de fata asta.

Calmucul zâmbi înţelegător, începu prin a o bate pe Maria, îi rupse două degete, apoi o mângâie.

— Marişa, spuse după aceea locotenentul, făceai spionaj pentru nemţi?

— *Niet,* gemu nenorocita.

— Ai vrut să ne vinzi? spuse locotenentul zâmbind şi-i suci gâtul, rupându-i-l pe jumătate.

Fata începu să ţipe.

— Eşti o trădătoare care s-a culcat cu nemţii.

Au lovit-o cu picioarele, apoi i-au smuls hainele şi au aruncat-o într-un copac unde a rămas agăţată de o creangă, în vreme ce-i jupuiau fâşii subţiri de pe trup şi-i presărau sare pe răni. Au dat-o jos şi ea a mărturisit. A spus tot ce voiau, că trădase Rusia, că luptase împotriva Armatei Roşii, că-şi bătuse joc de Stalin, că era o trădătoare din clica lui Vlasov. Au obligat-o să bea vodcă, turnându-i-o direct pe gât, apoi locotenentul ridică din umeri: „Faceţi ce vreţi cu ea“.

Calmucul se năpusti la ea şi o violă, apoi îi scrijeli pe frunte o svastică cu vârful unui cui înroşit în foc. Au ras-o pe cap şi i-au ars părul, au scuipat-o şi, în sfârşit, au lăsat-o în pace, leşinată. În zori au plecat. Turieţa îl întrebă pe Igor dacă murise.

— Da, zise calmucul, izbucnind în râs.

Nădăjduia că va muri cu încetul în pădure, dar ea n-a murit. Era o fată de prin părţile Volgăi, şi oamenii de pe Volga sunt rezistenţi.

Când şi-a revenit, un singur gând mai rămăsese în mintea ei arzând de durere: să-l ucidă pe calmuc înainte de a muri. Clătinându-se şi plângând, porni la drum; instinctiv, se îndrepta spre est.

Trei zile mai târziu se aşează pe un trunchi de copac, nădăjduind că va muri. Suferinţele cele mai chinuitoare se îmblânziseră, arsura de la frunte nu o mai tortura, dar se simţea cuprinsă de o oboseală de moarte. Mesteca mlădiţe pline de sevă ca să-şi înşele setea, dar îşi stricase dinţii şi îşi rănise gura.

Deodată, o mână se încleştă pe gâtul ei şi o trase înapoi. Crezu că moare văzând mutra de tâlhar a Micuţului sub casca rusească.

— O fată! strigă el. O fată cu semnul pe frunte!

— Idiotule! zise Bătrânul, dă-i drumul bietei fete, o sugrumi.

Micuţul o ajută pe Maria să se ridice în picioare, nu fără a-şi plimba mâinile mari pe trupul bine făcut, abia acoperit de câteva zdrenţe.

— Sfântă Fecioară din Kazan! Ce bucăţică!

— Trebuie s-o ducem la locotenent, mârâi Bătrânul. Dacă te atingi de ea, trag. Îi arătă revolverul.

Micuţul o pipăia pe fată aşa cum se încearcă o găină de ouă.

— Doamne! Mă ia cu cald în faţă! gemu el.

— Ajunge! Înainte, marş!

Au făcut câţiva paşi printre brazi, când deodată Micuţul exclamă: *Io tvoi mati!*

Maria ţipă, în vreme ce Bătrânul se întorcea înspăimântat.

— Puicuţa n-are chiloţi, acum mi-am dat seama!

— Ajunge cu porcăriile! mârâi furios Bătrânul. Îl lovi pe Micuţul cu patul armei peste mână. Partizanii sunt poate foarte aproape şi tu nu te gândeşti decât la porcăriile tale!

Pus la punct de Bătrânul, Micuţul i-a dat drumul fetei şi toţi trei au ajuns la noi. Porta fluieră ca un cunoscător văzând-o pe Maria cu veşmintele în zdrenţe şi faţa veselă a Micuţului care zbiera: „O gagică! N-are chiloţi pe ea, băieţi! E o bucăţică pe cinste!“

Locotenentul sări în sus şi se opri în faţa Bătrânului.

— Ce i-aţi făcut?

Bătrânul îl privi cu ochii săi liniştiţi şi rămase tăcut. Ohlsen se tulbură.

— Iartă-mă, Beier. Dacă dumneata ai fost acolo, nu se putea petrece nimic rău.

Îi întinse mâna Bătrânului care i-o strânse, apoi o interogă pe fată. La început o ascultă cu neîncredere, dar svastica însângerată de pe fruntea ei era un argument mult prea clar ca să se mai poată îndoi de povestea ei. Maria vorbi cu întreruperi vreme de un ceas şi jumătate.

— Unde sunt partizanii acum? întrebă locotenentul.

Maria arătă spre răsărit: în pădure.

— Sunt mulţi? spuse Bătrânul.

— Da. Plecaţi repede. *Davai, davai. Nix nema.*

— Da, spuse locotenentul, s-o ştergem.

Fata se aşează între Porta şi Micuţul, pe capota blindatului. Cu boneta de infanterist rus pe cap şi cu ochii ei migdalaţi părea un soldat duşman.

Heide îi întinse un pistol-mitralieră şi ea rânji simţind răceala oţelului.

— Eu răzbun. Calmucul Igor… trag, moare. Pot trage? spuse ea într-o germană stâlcită.

Porta ridică din umeri:

— E mai bine să nu-l întâlneşti, fata mea, şi mai ales nu acum, cât eşti cu noi. Ţi-ar trebui pe puţin cincisprezece zile să crăpi.

Am pornit din nou de-a lungul drumului îngust. La fiecare oprire, Maria ne povestea aventurile ei şi am auzit lucruri care ne-au umplut de mânie, dar de cele mai multe ori locotenentul întrerupea istorisirea zorindu-ne să plecăm. Se schimbase cu totul de când ne aflam în spatele liniilor ruseşti… nervos, agitat, n-avea niciun chef să ajungă un erou.

— Graba asta mă înnebuneşte, mârâia Julius Heide.

— Ai zice că vrea să capete o decoraţie, adăugă altul.

Într-o zi, pe când bombăneam, locotenentul, ca şi cum ne ghicise gândurile, veni la noi.

— Ştiu ce spuneţi despre mine, dar vă înşelaţi. Nu-mi place ţinutul, asta-i tot, şi n-am decât un singur gând: să ies din pădurea asta infernală şi să scap. Scoase un portofel şi trase din el o fotografie. Soţia şi băieţelul meu. Are şapte ani, nu l-am mai văzut de trei ani. Aşa că vă mân de la spate din egoism. Singur nu pot scăpa din ţinutul ăsta blestemat.

Părea că aşteaptă un răspuns, dar noi tăceam. Heide fredonă:

E foarte lung drumul care duce în patrie,
Atât de lung, atât de lung...

— Am nevoie de voi, aşa cum şi voi aveţi nevoie de mine, continuă locotenentul. N-avem de ales: ori crăpăm ca robii în ţara asta cu taigaua ei nesfârşită, ori încercăm să ne întoarcem la ai noştri. N-are sens să murim în pădurea asta putredă.

Porta ridică capul:

— Toată lumea vrea să trăiască, cei de dincolo la fel ca şi noi şi totuşi trebuie să fim de acord că foarte puţini vor scăpa.

— Vite născute pentru abator, zise Legionarul. Avem doar niţel mai mult instinct de conservare decât camarazii cu rât.

— Ai dreptate, aprobă Heide. Dobitoace proaste, prea laşe ca să renunţe.

— Nu! strigă locotenentul. E fals. Zelul nostru nu trebuie pus în slujba lui Hitler sau lui Stalin, ci în slujba vieţii! Să supravieţuim, să trăim! Trebuie să ne croim drum prin munţi şi prin păduri pentru a ne întoarce! Îşi şterse fruntea şi lovi cu piciorul o cască de oţel, făcând-o să se rostogolească departe.

Bătrânul inspiră adânc:

— Nu vreau să vă descurajez, dar nu cred că ne vom mai întoarce. Am nevastă, trei copii şi un atelier care mă aşteaptă şi ştiu că n-am să-i mai văd niciodată.

Locotenentul îl apucă de guler pe Bătrânul şi-l trase spre el. Şoptea, aproape îl implora:

— Bătrâne, n-ai dreptul să vorbeşti aşa! Trebuie să crezi din tot sufletul că ne vom întoarce... Războiul e pe sfârşite, trebuie să se termine. Ruşii ne vânează ca pe iepuri, recruţii nu sunt buni de nimic, nu mai avem arme, nici benzină, nici hrană. Poliţia ne terorizează şi acasă oraşele se prăbuşesc. E o problemă de săptămâni sau de luni ca să vedem sfârşitul acestui iad!

— Da, dar învingătorii? spuse batjocoritor Legionarul. Ce-o să mai încasăm noi, soldaţii! Să nu vă închipuiţi că am scăpat pentru că războiul s-a sfârşit. După aceea o să fie alte garduri de sârmă ghimpată, foamete şi o să sfârşim sfâşiindu-ne unii pe alţii.

— Nu, strigă disperat locotenentul, asta nu!

— Ba da, urmă Legionarul. De noi, lăncieri obosiţi şi tăbăciţi, cine va avea nevoie? Intrăm în categoria materiale. Cu cât crăpăm mai repede, cu atât mai bine. Oricum, am uitat ce-i aia o meserie. Ridică din umeri şi suflă un fir de praf de pe ţeavă pistolului-mitralieră. Rămâneţi în armată, ca mine. Casă, masă şi îmbrăcăminte. Ceva bani şi o moarte rapidă.

— Ce grozăvie! Asta nu-i de mine, îl contrazise Porta. Găsesc eu un mijloc să ies deasupra adunăturii ăsteia de căcăcioşi. Plesni din limbă şi ridică un deget, ca pentru a ne încredinţa un secret. Ştiţi cum? Voi aduna femei pentru un bordel a-ntâia, unde voi fi director. Se câştigă o grămadă de bani cu fetele! Se şterse la gură cu dosul mâinii: Ce mi-ar plăcea, băieţi!

— Un porc! spuse locotenentul cu dezgust.

— De ce, dom' locotenent? întrebă mirat Porta. Fetele se dau în vânt după aşa ceva, e clar, dar n-au prea des ocazia.

Şi începu să împartă slujbe în stânga şi-n dreapta tuturor celor pe care i-ar fi interesat, după război, viitorul lui stabiliment de la Berlin.

Două zile mai târziu ne-am întâlnit cu cei din Feldgendarmerie.

Heide i-a văzut primul. Intrase în pădure cu Micuţul şi cu Maria să caute ceva, nu ştiam prea bine ce, dar eram călăuziţi de instinct. Micuţul, rânjind, îşi şi pregătise laţul de oţel, dar Heide îi făcu semn să se potolească. Am venit din urmă, împreună cu locotenentul Ohlsen. Brutele – trei jandarmi – au fost uimiţi când ne-au văzut, dar au devenit repede obraznici. Uniformele neobişnuite îi făceau să semene vag cu infanteriştii. Unul dintre ei, un locotenent-colonel de vreo cincizeci de ani, înalt şi gras, îi ceru cu brutalitate ordinul de marş locotenentului, care-şi pierdu răsuflarea.

Urmă un moment de tăcere, apoi ofiţerul vorbi din nou:

— Ţi-a pierit graiul, locotenente? Sau pricepi greu? Vreau să-ţi văd hârtiile ca să-mi dau seama dacă ai dreptul să te plimbi prin pădure.

— Ce zăpăcit! spuse Heide.

— Linişte! mârâi ofiţerul ameninţător. Ţeava pistolului său mitralieră atingea pieptul locotenentului Ohlsen.

În aceeaşi clipă, o voce dură, spărgând liniştea pădurii, răsună în desişul din spatele jandarmilor.

— Mâinile sus!

Cu iuţeala fulgerului, trei perechi de mâini se ridicară şi armele căzură cu zgomot. Porta şi Legionarul ieşiră din pădure. Porta ducea pe umăr mitraliera grea şi Legionarul îi trase un pumn locotenent-colonelului.

— În genunchi, bastardule! În curând o să ai un fund şi mai greu ca acum!

Cei doi subofiţeri primiră o palmă de la Micuţul: „În genunchi", zise el.

— Lăsaţi-i în pace… începu locotenentul Ohlsen.

— O să plătiţi scump! zbieră locotenent-colonelul. Ştiţi că paragraful 987 pedepseşte cu moartea pe oricine maltratează un jandarm în exerciţiul funcţiunii?

— Iar dezertarea e pedepsită cu spânzurătoarea, i-o reteză locotenentul.

Cele trei bestii nu ştiau că noi o întâlnisem pe Maria, care îi cunoştea. Slujise la ei câtăva vreme şi îi auzise spunând că se vor preda ruşilor, deghizaţi în infanterişti, după ce vor lăsa să treacă ofensiva. Odată ce spatele frontului avea să se liniştească, puteau să treacă drept comunişti, cu acte excelent falsificate. După aceea, urmau să ajungă în Balcani, mergând pe drumuri de munte. Maria ştia că aveau buzunarele pline cu foi de drum în alb, cu semnătura unui general, falsificată, cu ştampilă; locotenent-colonelul avea un ordin de misiune menit să-i deschidă toate uşile.

— Aţi căzut din căruţa cu bălegar? spuse batjocoritor Porta, înţepându-l pe locotenent-colonel cu baioneta.

Ofiţerul bolborosi:

— O să plăteşti scump, ticălosule!

— Asta o vom afla, cu siguranţă, înainte de răsăritul soarelui, dar în clipa aceea tu o să ai curul rece, băiete. Micuţul moare de poftă să te sugrume.

— Ajunge! zise locotenentul. Percheziţionaţi-i! adăugă el pe un ton sec.

— Protestez! urlă ofiţerul de jandarmi. E o jignire adusă onoarei mele.

— Nu, spuse Micuţul, e pregătirea pentru spânzurătoare.

Bătrânul ne arătă actele lor, printre care am găsit trei ordine speciale în alb, cu semnătura unui general.

— Totul e perfect limpede, spuse locotenentul fluturând teancul de acte.

Micuţul îşi lungi gâtul, scoţând din buzunar o bucată de sârmă de oţel cu două mânere de lemn, care alcătuiau laţul:

— Trebuie să-i execut, dom’ locotenent?

— Nu! strigă furios locotenentul. Îi ducem la poziţiile noastre. Atâta vreme cât comand eu, nu poate fi vorba de aşa-zisele proceduri de urgenţă, să vă fie clar.

Heide şi Barosanul primiră ordinul să-i ducă pe cei trei în vehicul, unde au fost legaţi cu mâinile la spate. Exact în clipa aceea au văzut-o pe Maria. Au pălit. Fata s-a îndreptat încet spre ei, s-a oprit în faţa jandarmului gras şi l-a scuipat în faţă, şuierând: „Ciort!“

Maria îi suportase mângâierile într-o colibă părăsită de lângă

carieră. Pentru că se zbătea, aproape o sugrumase, îi smulsese rochia de pe ea şi, libidinos, o umpluse de bale, muşcând-o de piept. Era o bestie grasă, îmbrăcată în uniformă de ofiţer, în care clocoteau pofte animalice. După ce s-a săturat, a dat fata pe mâna camarazilor săi. Din gura jandarmului gras ieşiră cuvinte de dragoste pe care le socotea necesare chiar şi în timpul unui viol. Fata a stat nemişcată în vreme ce bărbatul o poseda. La sfârşit, jandarmul îi descleştase dinţii şi, foarte liniştit, scuipase în gura ei. Maria vomitase. Fusese mai rău decât torturile partizanilor.

O piatră îl lovi pe Feldwebel în ceafă şi fata râse ca o hienă. Micuţul îi dădu încă una:

— Aruncă-i-o în mutră!

Dar ea izbucni în plâns şi scăpă piatra. Micuţul ridică din umeri şi, punându-i piedică, îl făcu pe Feldwebel să se întindă pe jos. Privi o clipă matahala ce se prăbuşise, apoi, ţintind cu grijă, îi trase un şut puternic între picioare. Un urlet animalic răsună în pădure şi trupul se încordă ca un arc gata să se rupă.

Locotenentul Ohlsen sosi alergând şi-l ocărî pe Micuţul care stătea nepăsător în poziţie de drepţi. Locotenent-colonelul, cu mâinile legate la spate, lătră indignat:

— Asta-i tortură! Sadism! A lovit un subofiţer activ! Îl va costa capul!

Nimeni nu catadicsi să-i răspundă. Când aveam să ne întoarcem în liniile noastre, judecata lor va fi scurtă: dezertare, falsificare de acte, ştiam prea bine ce urma să se întâmple.

În zori însă, puţin înainte de răsăritul soarelui, Bătrânul descoperi că evadaseră. Am fost uimiţi... Barosanul fusese santinelă; l-am găsit leşinat, lângă copacul de care fuseseră legaţi prizonierii, şi n-a fost în stare să-i spună nimic locotenentului Ohlsen. Nu ştia nimic. Îşi amintea doar că leşinase brusc. Locotenentul înjură, spumegând de furie, şi îi aminti că santinela care adoarme în post e pasibilă de judecata Curţii Marţiale, dar Barosanul se jură, plângând, că nu adormise; tremurau şuncile pe el văzând cât de furios e locotenentul.

— Au ajuns departe, spuse Micuţul, uitându-se la Legionar şi la Porta, care, aşezaţi lângă Maria, molfăiau o sfeclă.

Bătrânul îi privi liniştit pe fiecare dintre cei trei şi pe femeie. Dădu din cap, tăcut, îşi aruncă pistolul-mitralieră pe umăr şi intră în pădure.

— Suntem prieteni, nu-i aşa? strigă Porta.

Bătrânul se întoarse fără să spună nimic, apoi îşi urmă drumul.

Terminasem de încărcat lucrurile în vehicul când se întoarse.

— Ai găsit ceva? spuse locotenentul.

— Da, răspunse scurt Bătrânul, aruncând o privire spre Porta şi Micuţul, care jucau liniştiţi zaruri şi râdeau, bătându-se peste coapse.

— Ce s-a întâmplat? insistă locotenentul.

— Tocmai asta nu ştiu…

Legionarul se apropie, mergând nepăsător, curăţindu-şi unghiile cu pumnalul.

— Ce este? Veşnica lui ţigară tremura puţin în colţul gurii.

— Te-ai plimbat azi-noapte?

— Bineînţeles, în fiecare noapte mă trezesc să urinez.

— N-ai observat nimic?

— Nu, mi-era prea somn, spuse el înveselit.

— Maria era cu tine?

— Da. În glasul lui se ghicea o uşoară ameninţare. Dar, ia spune, nu cumva eşti de la Gestapo?

— Am găsit prizonierii, articulă chinuit Bătrânul.

— Ce? sări locotenentul.

— Ce noroc! strigă Legionarul, aruncând pumnalul în sus şi prinzându-l. De data asta îi spânzurăm!

— Degeaba, zise Bătrânul. S-a făcut.

Locotenentul Ohlsen se făcu stacojiu.

— Hai să vedem, spuse el scurt, şi să-l păzească Dumnezeu pe cel care a făcut-o!

Ne-am repezit în pădure şi, după o bucată bună de drum, am zărit cele trei trupuri goale. Furnicile şi începuseră să mişune pe feţele vinete; muşte mari, albastre, bâzâiau pe ochii ieşiţi din orbite ai locotenent-colonelului. Era o privelişte îngrozitoare.

Porta se aplecă deasupra cadavrului ofiţerului:

— Partizanii, spuse el.

Bătrânul îl privi în ochi:

— Şi eu am crezut tot aşa, dar când am văzut ce aveau în gură cele două cadavre mutilate, m-am gândit la povestea Mariei şi am o bănuială urâtă. Aruncă o privire Legionarului şi continuă, apăsând pe fiecare cuvânt: Nu fac aşa femeile în munţii Riff-ului?

— De mult au prins ruşii mişcarea! zâmbi sarcastic Legionarul.

Locotenentul îşi puse braţul pe după umerii Bătrânului:

— Mai bine să credem că au fost partizanii. Ticăloşii au reuşit să scape şi au căzut în mâinile lor.

Bătrânul dădu din cap:

— Cum pot să fie oamenii! murmură el. Şi cum Micuţul ţipa cât îl ţinea gura, sări şi-l apucă de guler: Dacă mai deschizi o dată gura, te-am terminat!

Legionarul se juca în continuare cu pumnalul, privind scena cu coada ochiului. Vorbi printre dinţi:

— Gunoaiele astea nu meritau altceva. Ăsta-i războiul.

— Chiar aşa? spuse Bătrânul, întorcându-se dintr-o mişcare.

— Da, şi mai cred că ar trebui să-ţi tratezi nervii la întoarcere.

Bătrânul râse obosit şi se uită la locotenent:

— Nu-i rea ideea ta: să-i închizi pe oamenii normali şi să-i laşi în libertate pe ucigaşi!

Am văzut pumnalul Legionarului zburând cu iuţeala fulgerului şi înfigându-se în copac, chiar deasupra capetelor Bătrânului şi locotenentului.

— Mi s-a părut că văd o veveriţă, spuse zâmbitor micul legionar.

— Noroc că nu-ţi tremură mâinile, i-o tăie scurt Bătrânul, altfel ţi-ar tremura conştiinţa.

Ne-am întors încet la tanc să ne terminăm pregătirile de plecare şi către seară am făcut un nou popas pe malul unui râu adânc. Micuţul se apropie discret de apă şi Bătrânul îl văzu cum îşi aruncă laţul de oţel, dar se feri să spună ceva. Legionarul începu să râdă, în vreme ce Barosanul, aşezat pe un trunchi de copac, se porni din nou să se jure. Îl durea capul şi nu putea să înţeleagă cum reuşiseră trei prizonieri legaţi să se elibereze şi să-l doboare pe el, un Haupfeldwebel din serviciul activ!

— Nu pricep nimic! Mă uitam la cei trei căcăcioşi, când mi-a bubuit capul!

— Mai mult ca sigur că a fost un partizan, sugeră Micuţul împăciuitor, pipăind cucuiul nefericitului subofiţer, care era cât un ou de găină.

— Şi ştia meserie, adăugă Porta, mângâindu-l pe cap.

Se lăsă noaptea. Trebuia acum să-i trecem râul pe doi dintre ai noştri, Barosanul şi Trepka, care nu ştiau să înoate.

— Stai aproape de mine, te trec eu, îi propuse Micuţul lui

Trepka.

— Şi pe mine cine m-ajută? gemu Barosanul.

A fost un râs teribil când Porta i-a spus că nu are decât să rămână pe malul acesta al râului. Întunericul ne-a cuprins repede. Deodată, plesni un foc de armă; era o carabină 98. Ne-am repezit: nu departe de noi, la liziera pădurii, zăcea Maria, cu capul sfărâmat. Îşi pusese ţeava puştii în gură şi apăsase pe trăgaci cu degetul mare de la picior. Micuţul mormăi ceva din care răzbătea regretul masculin şi lovi furios cu piciorul o bucată de iederă înfăşurată în jurul gleznei. Treaba asta îl înfurie de-a binelea şi asta ţinu Mariei drept slujbă de înmormântare.

La miezul nopţii, am trecut râul înot. Trepka a fost gata-gata să se înece şi a scăpat doar datorită Micuţului, ceea ce l-a făcut să pună cruce faimosului denunţ. Barosanul, care gâfâia de spaimă, se agăţase de Heide şi de Porta.

Înainte de asta răsturnaserăm blindatul rusesc într-o mlaştină, nu departe de râu. Era mormântul Mariei.

Toată gaşca l-a condus la gară. Micul Volkswagen de patru locuri era gata să se prăbuşească sub greutatea celor zece pasageri.

Pe capotă se cocoţaseră Heide şi Micuţul, pe care i-am pierdut de două ori pe drum. Într-o ocazie atât de importantă, toţi îl tutuiam pe locotenent.

Trenul a plecat şi am stat pe loc făcând semne de rămas-bun, până când ultima şuviţă de fum a dispărut. Locotenentul Ohlsen, sprijinit în coate la fereastră, visa. Nu vedea copacii arşi, ruinele, rămăşiţele maşinilor, locomotivele distruse aruncate lângă rambleu. Nu-i vedea decât pe Inge şi pe Gunni. Inima îi bătea nebuneşte de fericirea revederii. Inge şi Gunni, cântau roţile de tren. Vedea zâmbetul cald al lui Inge, ochii ei surâzători. De pe acum auzea glasul de copil al lui Gunni:

— Tată, încotro se duc norii?

ÎNTOARCEREA

Locotenentul Ohlsen pleca în permisie – prima permisie în trei ani! Mai este nevoie să spun că se despărţea de noi nebun de fericire? Iar când trenul se opri în gara din Breslau, în compartiment pătrunse neaşteptat chiar un prieten.

Minunata întâlnire după atâţia ani, aveau atâtea să-şi spună!

Prietenul în cauză era actor.

— Vino cu mine la Darlem, când ajungem la Berlin. Fac parte dintr-un soi de trupă de teatru – teatru de război, adăugă el râzând zgomotos. Ne distrăm de minune! Fete, şuvoaie de şampanie, icre negre cu polonicul! Tot ce-ţi doreşti. Director este un Obergruppenführer SS. Râse din nou.

Locotenentul Ohlsen clătină din cap în semn de refuz.

— Nu vreau decât un singur lucru, Heinrich, să mă întorc mai repede acasă! Mâinile i se crispaseră de nerăbdare. Îmi vine să cobor din tren şi s-o iau la fugă înainte, pe linie!

— Te înţeleg, bătrâne, râse iarăşi Heinrich, dar vino să ne vezi într-o zi. Îţi pun de-o parte o fată clasa-ntâi! O vrăjitoare oacheşă… Foc, dragul meu, să te lase lat! Să-i vezi şi pe SS-iştii noştri, sunt în stare de orice, crede-mă. Şi dacă mişcă unul… Hop! L-au şi terminat. Cu siguranţă că n-ai văzut ceva

asemănător.

— Nu ştiam că te-ai înscris în Partid.

— Nici nu m-am înscris, Bernt, dar ce vrei? Prefer să lucrez cu ei decât să putrezesc în tranşee. Şi chiar dacă aş fi împotrivă, s-ar schimba oare ceva?

— Fratele tău n-a fost spânzurat la Buchenwald? întrebă mirat locotenentul.

— Ba da, şi tata la fel, răspunse foarte firesc Heinrich. Dar ce pot face? Au vrut să facă pe deştepţii, cu atât mai rău pentru ei! Trebuie să ştii să schimbi macazul la timp. Liselotte şi cu mine am fost mai şmecheri: am simţit că trebuie să jucăm pe cartea lui Hitler şi ne-am descurcat.

— Dar fii atent să schimbi linia la vreme, îl preveni locotenentul.

— Nu-ţi face griji! Azi SS, mâine NKVD sau FBI, dacă eu sunt deasupra, puţin îmi pasă de restul. Dacă vrei să-mi urmezi exemplul, Bernt, n-o să mai vezi niciodată frontul.

— Mi-e teamă că nu sunt destul de şmecher să schimb linia atunci când trebuie, zâmbi Ohlsen.

Au ajuns la Berlin seara şi s-au despărţit în gara Silezia. Heinrich îi dădu locotenentului adresa, apoi coborî în fugă scările, râzând şi dispăru.

Locotenentul luă un tren de navetişti care se oprea la Friedrichstrasse şi, puţin deprimat, coborî în binecunoscuta gară, în mijlocul unui şuvoi de oameni grăbiţi. Deodată i se făcu frică. Îl cuprinse o spaimă care-l sufoca. Din mulţime îl salută ţeapăn un bătrân din trupele de apărare teritorială, dar Ohlsen nu-i răspunse la salut, îi făcu un semn din cap, ca de la egal la egal, aşa cum avea obiceiul. Imediat, un căpitan de cavalerie veni la el zâmbind prieteneşte, dar privirea îi era la fel de rece ca ecusonul de oţel de pe caschetă.

— Camarade, spuse el, pot să-ţi atrag atenţia că regulamentul cere ca un ofiţer să răspundă milităreşte la salutul inferiorilor în grad şi, în niciun caz, ca de la egal la egal? Acesta-i aproape un act de sabotaj. Căpitanul de cavalerie îl salută: Permisie plăcută şi urările mele de bine eroilor din tranşee!

Se îndepărtă; pintenii săi zăngăneau vesel pe peron. Aşa făcea el războiul. Locotenentul Ohlsen îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l urmări cu privirea pe căpitanul care, puţin mai departe, se răţoia la un Feldwebel. Ridică din umeri şi, luându-şi

cele două genţi, coborî scările spre Friedrichstrasse.

Se simţea obosit, îngrozitor de obosit şi avea sentimentul înspăimântător că se găseşte într-o lume străină. Îl cuprinse teama. Oare Legionarul avusese dreptate? Îşi privi uniforma şifonată, prăfuită, cizmele cu tălpile tocite, cureaua murdară de care atârna tocul pistolului 0,38[34], care nu semăna deloc cu tocul negru, elegant al Mauser-ului pe care îl purtau ofiţerii la spate. Era un amestec caraghios de soldat prost şi ofiţer, căruia doar epoleţii de argint îi dezvăluiau gradul. Ohlsen respiră adânc şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Berlin! Berlinul meu!…

Obrazul aprins al Micuţului îi apăru deodată în faţa ochilor, îl revăzu lovindu-l cu piciorul pe jandarm, revăzu cuţitul ameninţător al Legionarului înfigându-se în copac deasupra capului său, cadavrele mutilate, Maria moartă într-o baltă de sânge şi întoarse capul zărind, în sfârşit, cu totul altceva în jurul lui… Oraşul părea pustiu în noapte. Ruine peste tot, sub picioare simţea cioburi de geamuri; pe pereţi mesaje scrise cu creta: „Mama e la mătuşa Anna, la Bergenwalde“, „Müller de la 3 să meargă la unchiul Theo“… şi grăbi pasul să nu mai piardă nici măcar o clipă din puţinele zile în care i se îngăduise, în sfârşit, să fie iarăşi o fiinţă omenească. Trei săptămâni în trei ani…

Ca într-un vis, i se păru că vede scrisul lui Inge: „Gunni a murit, întreabă la tata“. Începu să suspine de spaimă şi îşi dădu seama că aleargă. Nimeni nu-i dădea atenţie, căci nu era lucru rar să vezi oameni alergând şi plângând pe străzile Berlinului. Zidurile şi pietrele înseşi plângeau… Gata, ajunsese în faţa casei. Nu-l aştepta niciun mesaj. Împietri. Casa nu mai exista. Rasă. Pământul gol.

Locotenentul se aşeză greoi pe una din genţi, îşi lăsă capul în mâini şi începu să plângă ca un copil. Camarazii! Da, ar fi dat oricât să fie lângă el. Camarazii săi. Micuţul, o bestie mare, Bătrânul, ca un tată, Porta, un şmecher, Heide mereu elegant, Legionarul, laconic şi dur… Cu toţii, da, cu toţii camarazi până la moarte.

O mână i se lăsă pe umăr. Era mâna murdară şi aspră a unui muncitor. Ohlsen ridică capul şi privi mirat faţa arsă de soare, brăzdată, acoperită de o barbă de câteva zile.

— Domnule Graup! strigă el strângând mâna bătrânului.

[34] Celebrul Luger (N.T.)

— Te-ai întors, Bernt? mormăi bărbatul. Şi ai ajuns locotenent! Nevastă-ta şi băieţelul au scăpat; ne-au trebuit trei zile ca să-i dezgropăm. Am salvat nouăsprezece. Sâmbătă s-au împlinit două săptămâni de când au ras stradă. Soţia nu ţi-a scris?

Locotenentul dădu din cap:

— Inge nu scrie prea des, are atâtea de făcut.

— Desigur, spuse bătrânul, scuipând o bucată de tutun. Părea jenat.

— Unde sunt?

— La taică-său, sau mai bine-zis în casa lui. Socru-tău a trebuit să plece. Telefonează înainte să te duci! strigă omul, dar locotenentul nu auzi. Alerga deja.

Inge, Gunni, şoptea el gâfâind. Sunteţi în viaţă! Dumnezeu fie binecuvântat, sunteţi în viaţă!

În urma lui, bătrânul scuipă, altă bucată de tutun.

— Nenorocitul! şopti el. Dar fusese şi mai rău ieri pentru acel Oberfeldwebel. Soţia şi cei cinci copii omorâţi, iar el la Plotzensee acum, pentru declaraţii jignitoare la adresa Führer-ului. Mângâie o pisică ce se freca de picioarele sale: Tu ai noroc, numai de câini trebuie să te fereşti!

Locotenentul Ohlsen se întoarse în fugă spre Friedrichstrasse şi luă tramvaiul de Halensee. Era gata să i se întâmple o nenorocire, căci pe Kürfürstendamm trecu pe lângă un general fără să-l vadă. Luă poziţia de drepţi şoptind foarte încet:

— Sunt în viaţă! Inge şi Gunni... Nu pricepi, tâmpitule? Trăiesc... Da, domnule general, pe front nu e disciplină... Sunt în viaţă... Da, domnule general, salutul regulamentar stă la temelia victoriei... Doamne, îţi mulţumesc că i-ai salvat!... Da, domnule general, nu se va mai întâmpla... Ticălosule! Deie Domnul o bombă care să te arunce pe poarta Brandenburg.... Îi mulţumesc domnului general pentru că a făcut o excepţie de la regulament...

Generalul duse trei degete la şapcă şi plecă, încântat de el însuşi. Locotenentul pocni din călcâiele tocite şi îşi reluă goana. Reuşi totuşi să salute un maior de stat-major, cu pantalonii gri-deschis cu vipuşcă roşie.

— Berlin minunat şi putred! Să vină de pe front să cureţe toată murdăria! Ce frumos ar fi! Porta şi Micuţul cu o mitralieră pe Brandenburger Tor. Toţi chiulangii ăştia lichidaţi... Doamne! Trăiesc...

Coti pe Joachim-Friedrichstrasse, scăpă una din genţi, o ridică şi îşi continuă goana. O fată îl strigă, dar el nu auzi nimic. Ea râse şi-i aruncă: Porcule! Îi trecuseră pe sub nas o jumătate de livră de unt şi o sticlă de vodcă.

În sfârşit, casa! O clădire pretenţioasă, cu terasă de granit lustruit şi poartă de fier forjat; scară de marmură şi, pe fiecare palier, oglinzi în rame aurite pe care îngeraşi suflau în trompete. Atât de mult râsese văzând aceşti îngeri la prima lui vizită! Totul era uriaş, plin de ostentaţie.

La etajul întâi, o uşă mare de stejar, cu o placă de aramă pe care scria cu caractere gotice: *Von Lander* şi, cu litere mai mici, titlul de excelenţă: *Regierungsrat*[35]*.* Locotenentul privi placa, îşi aminti de socrii săi cu nasul pe sus şi de cumnata lui bârfitoare... Răsuflă adânc înainte să apese pe butonul soneriei al cărei ţârâit răsună în apartament.

Tăcere. Sună din nou. Niciun zgomot. Bătu, la început încet, apoi mai tare. Nu răspunse nimeni.

— Nu-i nimeni acasă? îşi zise el. Ciudat! Bătu darabana pe uşa sculptată de stejar. Nimic. Atunci se aşeză pe o treaptă, descumpănit. În depărtare, un orologiu bătu de douăsprezece ori. Era miezul nopţii.

Inge trebuia să se fi întors acasă, lui Gunni îi era mereu frică atunci când rămânea singur. Ascultă. Ba da, ceva se mişcase. Avea impresia că era un foşnet de mătase. Era sigur, cineva era în spatele uşii. Uşa sculptată, de stejar, părea să-şi bată joc de soldatul întors de pe front. Cineva se ascundea, cineva care nu voia să deschidă. Sări în picioare şi bătu iarăşi darabana. Niciun răspuns. Încercă să se uite prin încheieturile uşii, dar erau acoperite de ceva, o ţesătură roşie. Începu să lovească cu amândoi pumnii. Totul rămase tăcut.

I se păru că aude o voce de bărbat şoptind. Un bărbat? La ora asta? La Inge a lui? Nu se poate! Ea îl iubea. În ziua în care se despărţiră, pe peronul gării, acestea fuseseră ultimele vorbe pe care le şoptise. Îl iubea, avea să-l aştepte...

Coborî scara cu paşi apăsaţi, lăsând să se trântească uşa, al cărei bubuit, răsună în toată casa, apoi, fără zgomot, urcă din nou şi se ascunse într-un ungher de unde putea supraveghea palierul.

Gâfâia, cu mâinile încleştate pe genţi. Îngeraşii cu trâmbiţă

[35] Consilier ministerial (N.T.)

păreau că-şi bat joc de el şi scuipă în direcţia lor. Profeţia Legionarului îi răsuna în urechi: „Vite nefolositoare, născute pentru abator…“

Un domn elegant şi o doamnă intrară în hol şi se opriră să se sărute. Râdeau. Femeia îşi plesni cavalerul prea îndrăzneţ peste mână.

— Otto! Aşteaptă un pic… Mă topesc după tine! Scoase un mic strigăt. Nu, nu aici, dacă vine cineva?

Continuară să urce şi fură foarte jenaţi văzându-l pe locotenent, şi destul de neliniştiţi. Chiar şi nemţii se puteau înşela şi confundau uniforma neagră a trupelor de blindate cu cea a SS-ului. Sinistrele capete de mort le aminteau de plimbările făcute noaptea în maşini de asemenea negre.

Domnul şi doamna se grăbiră şi mai tare şi se uitară pe deasupra balustradei de la etajul al treilea. Ohlsen auzi cuvintele şoptite: „Razie. Gestapo…“ Apoi o uşă se închise brusc.

— S-a dus noaptea lor, se gândi aprinzându-şi cea de-a patruzeci şi treia ţigară. Se uită la ceas. Peste puţin, ora trei.

Deodată, uşa apartamentului se deschise fără zgomot. Se aplecă spre balustradă şi putu să vadă printre zăbrele cum un bărbat se strecura afară. Un bărbat înalt şi voinic, în haine civile bine croite. Se auziră sărutări, o voce de femeie gemu…

— La revedere, draga mea, spuse bărbatul în şoaptă. Pe, joi. O să-i trimit băiatului un pachet.

Coborî scările fără să vadă umbra ascunsă în spatele rampei.

Un văl roşu trecu prin faţa ochilor locotenentului. Urechile începură să-i şuiere, îşi înfipse unghiile în carne. Plângea cu asemenea disperare, încât avea cârcei: De ce, Inge, de ce? Deodată îi trecu prin minte un gând îngrozitor: Despre Gunni vorbise bărbatul când spusese „băiatul“? Gunni, care era al lui… Gunni, fiul său! Se va duce la Gestapo, la SS, în iad!… Nimic pe lumea aceasta nu-l va împiedica să-şi recapete băiatul! Camarazii săi îl vor renega dacă se va duce la Gestapo… Prietenii, prietenii lui îi vor întoarce spatele. Legionarul îl va ucide poate, dar nu-i mai păsa de nimic… Mai degrabă dispreţul camarazilor decât să-şi piardă fiul. Încet, coborî cele câteva trepte. Se opri în faţa uşii, apoi sună şi bătu.

În spatele uşii închise, o voce joasă de femeie întrebă: Cine-i? Nu răspunse imediat. Să aştepte… să aştepte o clipă ca să-şi

liniştească inima în flăcări. Când vorbi în sfârşit, o făcu cu un glas pe care nu şi-l recunoscu:

— Inge, sunt eu, Bernt.

Femeia trebuie că-şi închisese ochii timp de câteva clipe şi-şi mişcase buzele, apoi apăru, subţire, înaltă şi brună; ochii ei negri râdeau, gura surâdea, dezvăluind un şir de dinţi strălucitori.

— Bernt! murmură ea. Tu! Se aruncă în braţele lui.

O îmbrăţişă. O clipă crezu că visase... Da, totul se petrecuse în vis. Se sărutară nebuneşte.

Intrară amândoi în salon. Era o încăpere mare, plină de covoare orientale pe care, altădată, îi fusese teamă să calce. Cât râsese Inge! Ea vorbea, vorbea... Cuvintele ajungeau cu greu în mintea locotenentului... „Bombe, totul distrus... salvaţi. Tata chemat... Intendent de stat-major la Leipzig... Mama face o cură la Karlsbad. Anni la mătuşa Ingeborg“.

Vorbea fără întrerupere în faţa paharelor pline. Ochii îi străluceau, un kimono strâmt, verde cu negru, se mula pe trupul ei. Când se aşeză picior-peste-picior, văzu că era goală sub ţesătura groasă de mătase.

„Târfă“! gândi locotenentul. „Târfă dezgustătoare“. Îşi legăna nepăsător piciorul. Cizmele îi erau pline de praf, praf din Rusia... Faţa batjocoritoare a Legionarului se ivi iarăşi.

Deodată, Inge îşi dădu seama că el nu deschisese gura nici măcar o dată. Umplu din nou paharele şi el îl goli pe al său dintr-o dată. Gura frumoasă a femeii schiţă un zâmbet.

— Vrei să faci o baie?

Clătină din cap.

— Ţi-e foame? Am friptură rece de curcan, trimisă de tata.

Foame? Da, îi era foame, dar clătină iarăşi din cap.

— Eşti obosit, vrei să te culci?

Era mort de oboseală, dar nu răspunse. Ea îl privi şi întrebă sec:

— Atunci ce s-a întâmplat?

El zâmbi forţat:

— S-a întâmplat că e război, draga mea, că nu mai avem casă, că am pierdut totul. Apăsă pe cuvântul „totul“ şi îl repetă.

— Doar atât? râse Inge uşurată. Să nu-ţi faci griji! Tata ne va da tot ce ne trebuie, şi chiar mai mult decât atât. E în cele mai bune raporturi cu Partidul.

— Unde-i Gunni?

Ea îşi ridică ochii spre candelabru şi aprinse o ţigară înainte de a răspunde.

— La şcoala Partidului de la Bergen, lângă Lüneburg.

Ohlsen puse jos paharul cu un gest brusc, îşi miji ochii şi spuse cu un glas ameninţător:

— De ce? Aş putea să ştiu?

Ea dădu drumul la câteva rotocoale de fum.

— Fiindcă m-am gândit că aşa e mai bine, iar părinţii mei au fost de aceeaşi părere.

— Zău? Tu şi familia ta din lumea bună nu ştiţi, poate, că eu sunt tatăl lui Gunni şi că părerea mea contează şi ea? Ştii ce înseamnă „Casă de educare a Partidului“? Ţi-ai vândut cu sânge rece fiul naziştilor!

Ea îşi plecă capul:

— Ştiam…

— Ce ştiai? spuse el cu dispreţ. Îl cuprinsese furia, tâmplele îi zvâcneau. Îşi deschidea şi-şi strângea pumnii, spunându-şi printre dinţi: „Fii calm, pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te…“

— Ştiam că nu vei înţelege nimic! zise ea aproape cu duşmănie. Ochii ei aruncau fulgere. Eşti tot atât de încăpăţânat şi de sigur de tine! Se vede de unde vii!

Locotenentul râse dezgustat.

— Da, se vede de unde vin, Inge. Sunt un preş de care îşi şterg picioarele cei din familia Lander… Von Lander!

Pronunţă ultimul cuvânt scrâşnind din dinţi, apoi începu să se plimbe nervos prin cameră şi lovi cu piciorul canapeaua.

— Tot nu mi-ai spus de ce te-ai despărţit de Gunni!

— Pentru că băiatul era insuportabil! strigă Inge scoasă din fire. Seamănă cu tine, e îngrozitor, morocănos, încăpăţânat. Când i se spunea ceva, mă ameninţa că-ţi povesteşte tot. E mincinos…

— Să-mi povestească tot? Nu înţeleg. Ce naiba ar avea de povestit ce n-ar trebui eu să aflu? Că familia ta mă vorbeşte de rău, asta ştiu! Că soră-tii cea fermecătoare îi place să se-amestece în ceea ce n-o priveşte? Scroafa aia grasă…

— Fii atât de bun şi scuteşte-mă de asemenea expresii, îi aruncă ea ridicându-se.

El se lăsă pe spate şi începu să râdă. Să râdă ca un nebun. Ea

deschise gura:

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Brusc, râsul lui dement încetă. Se uită la ea cu ochi arzători.

— Dacă te şochează cuvântul „scroafă“, ce părere ai de „stricată“, „târfă“, „fată de trotuar“?

Ea se ridică. Vocea îi era foarte liniştită.

— Ajunge, Bernt, pleacă!

Arătă uşa cu degetul pe care strălucea un diamant.

— Asta este casa tatălui meu şi nu a ta, nu ai ce căuta aici. Pe mine m-a primit, nu pe tine.

Locotenentul aruncă de podea paharul, care se făcu ţăndări.

— De ce n-ai deschis când am sunat şi am bătut azi-noapte?

În furia lui, îşi apropie faţa răvăşită de cea a soţiei. Ea îl privi liniştită şi el înţelese deodată că îl dispreţuia, pe el, care stătea în faţa ei îmbrăcat în uniforma zdrenţuită.

— Pentru că nu aveam poftă să-ţi deschid uşa. Probabil că ai înţeles de mult asta.

Se înăbuşea... Îi era rău. Rolurile se inversaseră: nu mai era Inge cea prinsă în cursă, el era acela. Faţa îi trăda suferinţa de nedescris. Inge! Inge a lui, pe care o iubea atât de mult, îi spusese liniştită că nu avusese chef să-i deschidă... Nu-şi afirmase vinovăţia, nu explicase nimic. Totul poate fi iertat, chiar şi infidelitatea, dar ea nu ceruse iertarea. Acesta era oare sfârşitul? O, Doamne, nu îngădui aşa ceva! Putea să suporte orice, iadul rusesc, oricât avea să dureze, putea suporta orice, numai viaţa fără Inge nu! Nu, nu aşa ceva... Şi fiul său... Gâfâia, cufundându-se în adâncul privirii catifelate. Ea îi întoarse privirea fără să dea înapoi şi îşi trecu mâna mică şi îngrijită prin părul scânteietor.

— De ce n-ai vrut să-mi deschizi, Inge?

Toată furia lui dispăruse, nu mai rămăsese decât suferinţa, o suferinţă sălbatică.

— Am trei săptămâni de permisie.

Ea ridică din sprâncene, se strâmbă, apoi se duse la patefon şi puse o placă.

— Pentru că aveam pe cineva în vizită, amice.

— O vizită?

— Ştii desigur foarte bine. Cred că te-ai ascuns şi l-ai văzut pe Willy ieşind. Zâmbi.

— Da, consimţi el. Sleit, se prăbuşi pe un fotoliu şi întoarse

capul. Vrei să ne despărţim? Era atent la ritmul muzicii: „... Lumea nu moare pentru atât de puţin...“.

— Să ne despărţim? spuse ea turnându-şi un pahar de coniac. Nu mă gândisem. Ar fi poate o soluţie. Bău cu înghiţituri mici şi puse o ţigară într-un port-ţigaret lung, încrustat cu cinci diamante mici. În orice caz, m-am săturat să aştept. Deocamdată sunt îndrăgostită de Willy, dar se poate ca tu, cu mintea ta de soldat, să nu pricepi că o femeie nu poate trăi veşnic singură. În fond, căsătoria noastră a fost o greşeală.

— Spuneai că mă iubeşti, Inge, şi l-am avut pe Gunni.

Ea fuma cu nervozitate şi mai bău un pahar. O venă i se zbătu pe frunte.

— Am spus atâtea lucruri! Câţi dintre cei căsătoriţi se iubesc? Căsătoria devine o obişnuinţă. Dacă ai fi avut vederi puţin mai largi şi n-ai fi dat atâta importanţă, am fi putut evita scena asta tâmpită şi am fi putut trăi liniştiţi. Privirea i se făcuse aspră, gura îi era batjocoritoare. M-aş fi putut culca cu cei ce-mi plac, şi tu la fel. Am fi rămas prieteni, doi prieteni cu verighetă...

— Inge, dar e monstruos! Nu se poate!

— Nu se poate? Glasul îi era răguşit. Habar n-ai ce se poate. Simţi un nod în gât. Ce se petrecuse, Dumnezeule? Nu Inge a lui vorbise aşa. Îşi aşeză cureaua, simţi tocul pistolului şi puse mâna pe el fără să înceteze să reflecteze.

Ea văzu gestul şi zâmbi crispată:

— Fără drame clasice, pentru numele lui Dumnezeu! Am fi amândoi atât de ridicoli!

El lăsă mâna să-i cadă şi ridică din umeri:

— Trebuie să plec, Inge?

— Ar fi mai bine, dădu ea din cap. Oricum, eşti prea demodat ca să admiţi felul meu de a vedea lucrurile. Dacă vrei să divorţezi, Bernt, n-ai decât să-mi scrii.

Kimonoul i se desfăcuse. Îi văzu picioarele lungi şi suple pe care le mângâiase de atâtea ori. Oare scena aceasta se petrecea cu adevărat? Totul părea mult prea stupid, prea ireal, caraghios. Stătea acolo, surâzătoare şi frumoasă, trăia. Şi totuşi era moartă, în orice caz, pentru el. Din nou atinse pistolul. În tocul întredeschis, degetele sale alunecară pe oţelul rece, apoi se gândi la băiat... Şi văzu iarăşi privirea batjocoritoare a Legionarului. Mâna îi căzu încă o dată.

— Nu vrei un pahar înainte de a pleca?

Spuse da… „Mie, soţul ei… Un pahar înainte de a pleca…“. Au băut împreună şi ea adăugă ceva în legătură cu cizmele lui prăfuite şi cu uniforma pătată. Apoi altă remarcă, în legătură cu hotelul unde avea să doarmă. Deodată îi scăpară fără să vrea cuvintele:

— Eşti îndrăgostită de Willy?

Ea îşi bău coniacul şi zâmbi. Privirea i se întunecă.

— Ţi-am spus, îl iubesc.

— V-aţi culcat împreună?

Ea îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Un râs provocator. Simţi dorinţa să o bată şi mâna îi alunecă din nou spre pistol, dar imaginea fiului său îl calmă şi de această dată. Mâine se va duce la tabăra unde se afla Gunni.

Plecând, îi făcu un semn de adio şi văzu la încheietura ei o brăţară pe care i-o dăruise cândva, o bijuterie încrustată cu pietre albastre, cumpărată din România. Fericită, Inge i se aruncase de gât, apoi i se dăruise ca niciodată înainte… Erau cinci ani de atunci.

Când uşa se închise, locotenentul putu în sfârşit să plângă, apoi eşuă într-o cazarmă a gărzii de la Potsdam.

A doua zi plecă la Bergen să-şi vadă băiatul. Tabăra – barăci simple de lemn – se afla departe, pe câmp, ferită de privirile curioase. În ciuda aparenţelor, se pare că le era totuşi ruşine, încât nu doreau ca cineva să vadă cum, cu sânge rece, metodic, erau ucise sufletele copiilor.

Un Obersturmführer SS care-şi pierduse un braţ în 1941 îl duse cu maşina în tabără, adresându-i-se cu „dragă colega“, ceea ce îl scoase din sărite pe Ohlsen. SS-istul îi spuse că era răspunzător de educaţia militară a copiilor.

— Sunt nişte cârpe când sosesc aici, spuse SS-istul, ridicând tonul ca să acopere zgomotul motorului, dar nu ne trebuie prea multă vreme ca să facem din ei nişte diavoli! Îşi flutură, încântat, jumătatea de mânecă goală. Sunt în stare să le taie beregata şi părinţilor!

Maşina se opri pe un colnic, la câţiva kilometri de tabără şi SS-istul arătă spre un pluton de băieţi îmbrăcaţi în negru, care se târau.

— Iată comandoul nostru pentru sabotaje. Aşa se încheie cursurile noastre. Râse tare spunând „cursuri“. Din când în când, le dăm şi câte un evreu, cu titlu de experienţă. E mai

distractiv pentru ei să omoare un evreu decât să asiste la o luptă de cocoşi. Mai târziu, oricum vor trebui să ucidă oameni.

Locotenentul se întoarse dintr-o mişcare şi îl privi îngrozit. Era un SS-ist cu înfăţişare plăcută şi foarte elegant.

Ajunseră la comandantul taberei, Sturmbannführer-ul SS Gran. Surâzând, îi spuse lui Ohlsen că nu mai avea fiu, acum aparţinea Führer-ului. Nici nu putea fi vorba să-l cheme pe Gunni şi să-i vorbească, dar putea să-i trimită pachete care aveau să-i fie înmânate din partea Partidului.

— Noi toţi suntem Partidul, spuse Gran zâmbind fără încetare.

Locotenentul protestă, cu ultimele puteri, împotriva adoptării fiului său de către Stat; nu semnase niciun act.

— N-are importanţă, spuse înveselit Bannführer-ul. Semnăturile soţiei şi socrului dumneavoastră sunt suficiente şi nu mai puteţi contesta sub nicio formă faptul că fiul dumneavoastră va fi educat ca un adevărat discipol al Mişcării. Viaţa de familie nu e recomandabilă pentru tineretul nostru. Aici sunt căliţi ca oţelul Krupp!

Au avut atâta bunăvoinţă încât l-au condus pe locotenentul Ohlsen înapoi la Bergen, nu pentru a fi politicoşi cu el, ci ca să-l împiedice să încerce, în ciuda oricărei raţiuni, să-şi revadă fiul.

În faţa vilei şedea un bărbat cu braţele şi picioarele amputate, ce fusese aşezat pe o maşină de jucărie. Era în civil, dar pe haină strălucea Crucea de fier clasa întâi.

Obergruppenführer-ul SS Berger coborî din Mercedes-ul său, încruntă din sprâncene şi se uită cu răutate la jumătatea de om.

— Luaţi-l de-aici, îi şopti ordonanţei.

Au pus mâna pe individul care ţipa şi l-au aruncat într-un cuptor, împreună cu câţiva evrei şi ţigani. Maşinuţa cu pedale se rostogoli în josul străzii şi ajunse jucăria unui puşti. Niciun alt obiect nu mai deranja acum privirile invitaţilor.

SERATĂ LA SS-IŞTI

Într-o seară, Heinrich l-a dus pe locotenentul Ohlsen într-o vilă mare, din apropiere de Wannsee. Toată crema Partidului îşi dăduse întâlnire acolo.

De fiecare parte a uşii, pe care era sculptat vulturul SS, păzeau două santinele în uniformă de gală. Mulţimea se înghesuia în holul încăpător, unde alţi SS-işti în jachete albe luau hainele invitaţilor. Imediat după aceea se intra într-o sală mare, luminată strălucitor de numeroase candelabre de cristal, care se răsfrângeau în oglinzi uriaşe, înalte cât pereţii. În mijlocul încăperii se afla o masă în formă de potcoavă, acoperită cu o ţesătură din damasc, cu porţelanuri de Sèvres, sfeşnice cu douăsprezece braţe din aur masiv, cu veselă din cristal gravat şi argintărie veche şi masivă.

Într-unul din capetele sălii, vreo douăzeci de ofiţeri superiori aruncau prin monocluri priviri aprinse la decolteurile uriaşe ale doamnelor. Heinrich îl trase pe Ohlsen spre acest grup şi îl prezentă unui bărbat destul de voinic, în uniformă neagră, a cărui privire îl îngheţă pe locotenent. Bărbatul acesta era una dintre roţile cele mai perfecte ale mecanismului administraţiei SS. Îi întinse locotenentului o mână moale şi lipicioasă şi mormăi ceva în genul „Sunt onorat să strâng mâna unui ofiţer de pe front“, apoi îl îndemnă pe locotenent să se servească şi, fără alte mofturi, se repezi la o doamnă îmbrăcată în mov.

Toată lumea se aşează la masă. Un lung şir de SS-işti în jachete albe, mergând ca la instrucţie, intră aducând felurile de

mâncare a căror abundenţă era de-a dreptul neverosimilă. Era acolo tot ce-ţi putea pofti inima.

— Ăsta da, meniu! spuse râzând Untersturmführer-ul S.S. Rudolph Busch care, de pe acum cenuşiu la faţă, stătea în faţa locotenentului. Să ne fie de bine! bolborosi el, muşcând dintr-un picior de fazan pe care-l ţinea cu amândouă mâinile, încercând astfel să semene cu vechii eroi germanici.

După spusele lui Heinrich, Busch îşi spânzurase propria soră la Gross-Rosen, în urmă cu doi ani. Avea într-adevăr o faţă de ucigaş.

— Meniu internaţional! mârâi el cu un gest larg, aruncând apoi peste umăr osul ros, pe care un SS-ist se grăbi să-l ridice. Nimeni nu părea surprins. Germanii benchetuiau aşa cum făceau oaspeţii lui Wotan.

— Uite anghinare din Iugoslavia, continuă el, cu o înfăţişare triumfătoare, trufe din Belgia, ciuperci din Franţa, caviar rusesc, unt şi şuncă din Danemarca, somon norvegian, carne de oaie din Ungaria, fazani din Bulgaria, găini din Finlanda şi cartofi de pe ogoarele nisipoase ale Poloniei. Nu ne lipseşte decât un delicios *rump-steak* englezesc! Aruncă al doilea os peste umăr. Dar ceea ce nu este încă pe listă poate fi – îşi linse buzele unsuroase –, aşteaptă puţin, locotenente, să sărim Canalul Mânecii! Mă umple de bucurie gândul că vom ridica lagăre de concentrare în Scoţia şi vom atârna lorzii în streang!

„Dumnezeule mare! gândi locotenentul, oare nu ştie că am pierdut războiul?“

— Ce crezi, dragă colega, despre viitorul Germaniei? mormăi Busch înfigându-şi dinţii într-o bucată de friptură de căprioară. Părea un canibal în uniformă de paradă.

Locotenentul ridică din umeri şi îşi ceru scuze pentru că nu ştie. O minciună sfruntată, într-o asemenea tovărăşie! Îşi aminti faţa batjocoritoare a Legionarului şi se înfioră.

— Germania va fi cea mai mare ţară din lume şi din întreaga istorie, îl asigură puţin mai târziu ofiţerul SS, din ce în ce mai beat. Dar să fim pregătiţi să ne curgă balele şi să înfruntăm foamea, adăugă el după o clipă de gândire. O foame de lup! Priviţi-i puţin pe invitaţii noştri. Rânji. Astăzi pentru aceşti domni e mai importantă umplerea maţului decât cultura sau lupta. Vedeţi cum bagă în ei. Mă refer la bărbaţi.

— Într-adevăr, spuse locotenentul, care nu se putu împiedica

să nu întrebe: Şi femeile?

Rudolph ridică din sprâncene. Alt os, aruncat cu nepăsare, ateriză într-o frapieră pentru şampanie, aşezată pe o masă de serviciu.

— Aşteptaţi puţin şi veţi vedea. Râse, cu un aer resemnat şi bău cu zgomot. Aici totul se petrece după regulamentul SS. Nu-i atât de artificial ca reuniunile voastre, locotenente. Cu burta plină, trecem la actul doi. În acelaşi timp muşcă dintr-o piersică şi zeama curse pe uniforma lui gri-deschis. Apoi, *furioso grandioso,* se strâmbă şi plescăi din limbă. Şi, în sfârşit, locotenente, *pastorale amoroso.* Totul în limitele bunei-cuviinţe. Trebuie să-ţi spun, locotenente, că noi, SS-iştii, suntem, cum spun englezii, gentlemani. Tăcu şi îşi linse un deget mânjit de sos. Aruncându-i locotenentului o privire piezişă, continuă să-şi sugă degetul. Sosul cu hrean mă face întotdeauna să mă gândesc la fete, dar numai la târfele a-ntâia! Îl privi pe locotenent şi se hotărî în sfârşit să debiteze ceea ce dorea de multă vreme să-i spună unui tip din armată:

— Voi ăştia, ofiţerii de front, n-aveţi nici cea mai mică idee despre bunele maniere! Sunteţi nişte adevăraţi primitivi. Izbucni în râs, aşteptând protestele locotenentului.

Dar Ohlsen nu-l asculta. Se gândea ce-ar putea face împotriva soţiei şi a socrului său.

— Socrul meu este ultimul porc! rosti el tare.

— Spune-mi numele lui şi-l comunic unui prieten din Prinz Albrechtstrasse, bâigui Busch. Toţi porcii trebuie lichidaţi. Trebuie să facem curăţenie, mărturisi şi el coborând vocea.

Puţin mai departe, un Obersturmbannführer SS strigă:

— Ţine-ţi gura, Busch, beţivule, altfel o să te usture!

— Da, Obersturm, sughiţă Busch, sorbind coniacul. Aruncă o privire tulbure. Trebuie să-i lichidăm, să-i aruncăm la fiare. Sunt buni numai de a fi daţi fiarelor!

Locotenentul se uită la el fără să-l vadă. O vedea pe Inge în kimonoul japonez desfăcut, dezvelindu-şi picioarele frumoase. Întoarse capul, bău o înghiţitură şi nu auzi decât pe jumătate din prostiile pe care le debita Busch.

— Aici damele sunt distinse şi bogate. Le mănâncă acolo unde ştiu eu! Râse şi începu să reflecteze: Colega, viaţa e ciudată. Eşti ofiţer de husari, locotenent într-un regiment de pe front, iar eu ce sunt? Un amărât de paznic de drapel într-un lagăr. Îşi

încruntă trist sprâncenele, mătură din farfurie grămăjoara de oase roase şi aruncă farfuria goală în spate. Sunt foarte nefericit, cu desăvârşire nefericit! Îşi rostogoli ochii disperat, ca şi cum s-ar fi înecat, şi se aplecă spre Ohlsen ca să-i şoptească un secret: Viaţa mea e o nereuşită, colega. Ar putea cineva să creadă că dorinţa mea cea mai fierbinte e să intru la mănăstire?

— Cu siguranţă, nu, spuse locotenentul cu convingere.

— Şi totuşi acesta-i adevărul! Şi, de fapt, ce s-a întâmplat? Scuipă scârbit pe jos, gata s-o nimerească pe vecina lui: Am ajuns ofiţer de Gardă. Ce onoare! Dar am o idee. Când se va sfârşi războiul, o să-mi iau diploma în teologie şi sper să sfârşesc ca arhiepiscop de Köln. Ar fi nemaipomenit! Se clătină şi continuă: Când damele frumoase de aici se vor sătura de băut şampanie, vom merge în linia întâi, acolo sus. Râse şi făcu cu ochiul: Vom sări capra!

Tăcu şi se chinui să se concentreze. Privirea lui căuta pe cineva. Arătă în sfârşit o brunetă suplă, în rochie argintie de lame, cu un decolteu neruşinat.

— Te previn, asta-i cea mai tare în domeniu!

Locotenentul îi urmări privirea şi recunoscu o actriţă de cinema foarte renumită.

— Oare toate femeile sunt cu adevărat târfe? spuse el pe un ton de îndoială, uitându-se la actriţa ce flirta foarte intim cu un general de poliţie.

— Nu toate, recunoscu Busch, dar pe cele care fac mofturi le dăm afară. Aia de-acolo, care sclipeşte, e una adevărată! În filme joacă roluri de ingenuă, dar aici, oho! Pe cinstea mea, se transformă într-o bac… într-o bac… în fine, ceva în genul ăsta.

— Vreţi să spuneţi bacantă?

— Nu face pe deşteptul, şoarece de front! izbucni furios beţivul.

Locotenentul începu să râdă şi ridică din umeri. Busch mormăi cuvinte de neînţeles… „Lichidăm toată armata, adunătură de trădători…“ Deodată, faţa lui lucitoare se lumină.

— Ştii ce înseamnă iniţialele de pe insigna ta?

— *Wehrmacht Heer,* răspunse locotenentul.

— N-ai ghicit! ţipă grasul, încântat. Înseamnă *Weg nacht hinten!*[36] Înveselit, se lovi peste coapse şi-i făcu semn cu cotul vecinei sale.

---

[36] Drumul înapoi (N.T.)

— Dar ştiţi cum sunt porecliţi SS-iştii în armată? întrebă locotenentul lăsându-se pe spate.

— Nu, spuse curios Busch.

— Arsch, Arsch! spuse locotenentul.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Ohlsen se puse pe râs, îşi ridică paharul şi zise:

— În sănătatea armatei! Dar cum paharele se ridicau încet, adăugă maliţios: În sănătatea armatei Führer-ului!

Regula cerea să se ţină toastul şi apoi să fie sparte paharele, căci acestea nu trebuiau să mai fie folosite la nimic altceva. Locotenentul privi cu satisfacţie grămada de pahare făcute ţăndări şi îşi promise să facă încă o dată la fel înainte de plecare.

Odată cina sfârşită, lumea s-a răspândit prin vilă.

— Care-i starea de spirit pe front în clipa aceasta? şopti un ofiţer de poliţie la urechea lui Ohlsen.

Locotenentul făcu un gest vag:

— Sunt în permisie şi nu mai am nicio informaţie recentă.

— Permisie? strigă Busch. Ce-nseamnă asta? În SS n-avem permisii. Cel mult misiunea de a-i aresta pe trădători şi gunoaiele de soiul ăsta. Dar ia spune-mi de voi ăştia, de pe front! Nişte salahori! Îmi creşte inima când se vorbeşte despre armată. Ochii lui tulburi începuseră să lăcrimeze: Uită-te la fundurile-astea de generali care se leagănă-n cizme. Eu le zic păduchi! Se înflăcărase: Dacă aş fi Führer-ul, securea, de urgenţă! Se întoarse spre gradaţii SS care făcuseră cerc în jurul lui: N-am dreptate, băieţi? Armata e o turmă de oi, o gaşcă de laşi.

Aprobară. Cineva murmură: „Da, gaşcă de laşi“.

— Domnii aceştia frumoşi cu epoleţii roşii se împăunează în faţa noastră, Garda Führer-ului! Ne dispreţuiesc ca pe nişte rahaţi – Busch scuipă pe covorul persan –, căcăcioşii ăştia uită complet că datorită nouă sunt ceea ce sunt, căci fără noi, vă întreb, ce-ar fi?

Locotenentul ridică din umeri. Privi o doamnă a cărei fustă era trasă mult deasupra genunchilor. Un SS-st îi măsura coapsa cu o sfoară.

— Ce erau câinii ăştia? continuă cu încăpăţânare Busch şi-i făcu semn locotenentului cu cotul. Nişte rahaţi! Se prezentau la raport doar pentru a obţine semnături, ca pe vremea vechiului

sistem. Scuipă iarăşi pe covor şi strivi pata vâscoasă cu piciorul. Voi, ăştia, mândria Wehrmacht-ului, căpătaţi decoraţii cu sacul pentru fleacul ăsta de război!

Au încercat să-l liniştească, dar în zadar.

— Şi noi? Nu zici nimic, locotenent cu mutră de erou? Şi noi?

— Ajunge, Rudi!

— Nu-i vina acestui locotenent de blindate dacă tu încă n-ai decoraţii.

— Lasă-mă să sfârşesc, cretinule, protestă Busch, care îl apucase de guler pe locotenent. Războiul nostru e mult mai greu decât al vostru, uite cum îmi tremură mâinile. Le flutură cu furie sub nasul lui Ohlsen. Execuţii cu sutele, colega, execuţii în masă. Ar trebui să încerci – ceas de ceas, zi de zi – să comanzi plutoanele de execuţie, chiar dacă cei pe care-i ucidem nu sunt decât inferiori. Ţipă totuşi, pentru că le e teamă de moarte. Îşi linse buzele. Uneori îi îngropăm înainte să moară de-a binelea, dar nu din cauză că suntem nişte monştri. Adu-ţi aminte că vreau să intru la mănăstire! Răsuflă, îşi goli paharul care fu imediat umplut şi-l goli iar, dintr-o înghiţitură. Dar avem treabă, colega, suntem grăbiţi, ce naiba. Toţi evreii trebuie lichidaţi înainte de sfârşitul războiului, şi intelectualitatea poloneză, şi cea rusă, aşa că, înţelegi, locotenente, trebuie să-i dăm bătaie dacă vrem să ucidem atâţia indivizi!

Locotenentul, căruia i se făcuse rău, îi întoarse spatele lui Busch. Atmosfera încă nu se încălzise bine. Pe scară abia începuseră să bea coniac din pantofii doamnelor. În altă parte se jucau cu sticlele şi îşi dădeau jos hainele. Într-un colţ, doi ofiţeri superiori beau şi se chinuiau să dea jos chiloţii unei doamne care cotcodăcea. O fată îmbrăcată în albastru dansa pe o masă; îşi aruncă pantofii în tavan şi aceştia loviră o lustră de cristal care căzu şi se făcu ţăndări. Imediat, un Hauptsturmführer îşi scoase revolverul şi doborî alte două.

— Becul mi-a căzut în cap, spuse el. Ascult ordinele Führer-ului, doi la unu.

Îşi încărcă arma şi o puse la loc în toc, notând cu satisfacţie că doamnele de faţă îl remarcaseră. Era un semn de virilitate să tragi atât de bine.

Locotenentul era absorbit în contemplarea unui tablou minunat. Un Standartenführer SS se apropie.

— Frumos, nu-i aşa?

Locotenentul aprobă din cap.

— Ce casă ciudată, continuă SS-istul. Era a unor evrei. Aici îşi făceau ticăloşii orgiile. Făcu un gest de dezgust: Era şi timpul să curăţăm aceste grajduri ale lui Augias. Îl bătu pe Ohlsen pe umăr cu o mână înmănuşată în alb. Veneam şi eu aici. Era magnific, somptuos, dragul meu!

— Ce s-a întâmplat cu proprietarul?

SS-istului i se tăie răsuflarea din cauza naivităţii întrebării.

— A ajuns într-un lagăr, evident! Ce era să facem cu el? Dar mai întâi l-am botezat.

— Botezat? îl privi locotenentul fără să înţeleagă.

— Da, bine-nţeles, botezat. E cam ceea ce le faceţi voi partizanilor, cred. Se duse râzând la o doamnă, îi sfâşie rochia şi înnodă cele două bucăţi, ceea ce dezveli fundul femeii. Era caraghioasă, avea picioarele strâmbe.

— Hai, mergem la culcare? strigă un Sturmbannführer SS din divizia T, „supravegherea lagărelor“.

— E locţiitorul comandantului de la Oranienburg, explică un poliţist, oferindu-i locotenentului o cupă de şampanie. Veuve Clicquot veritabilă, nu se găseşte pe la noi. Avea o sticlă în buzunar şi umplu iarăşi paharele. Ţi-ai găsit o junincă, locotenente?

— O ce?

— O junincă e una dintre cele noi, râse poliţistul. O vacă e o doamnă care a depăşit vârsta matură şi o iapă e o acrobată care o face în faţa tuturora.

— Şi ce porecle le daţi bărbaţilor?

Ofiţerul de poliţie izbucni în râs şi se repezi spre două femei. Ohlsen se întoarse în colţul unde era Busch, care le explica în continuare unor domni în costume civile de culoare închisă ce făceau valoroşii SS-işti în vreme ce alţii se distrau pe front. Unul dintre domni îşi aprinse încet un trabuc lung şi negru. Se vedea că e cunoscător. Era unul dintre acei nemţi misterioşi de care era plină America de Sud între cele două războaie. O vreme fusese consilier al poliţiei secrete din Bolivia. Mai târziu a fost văzut vânzând tunuri Krupp în Paraguay, inamicul Boliviei în lungul război dintre cele două state. Acum avea o poziţie înaltă la Berlin, într-un birou de la ultimul etaj pe Prinz Albrechtstrasse.

— Îi lichidăm pe toţi, bolborosea Busch, clătinându-se primejdios şi turnându-şi coniacul pe uniformă. Mai întâi îi

omorâm pe evrei până la ultimul om! Domnul dădu din cap în tăcere. Apoi ţiganii. Domnul aprobă din nou. Busch duse gâtul sticlei la gură, fără să ştie că un prieten o umpluse jumătate cu votcă, jumătate cu rachiu. Se clătină. Apoi vine rândul polonezilor şi, în sfârşit, atunci vom avea şi noi, germanii, loc! Înainte, camarazi! Trăiască SS-iştii! Pocni din călcâie, ridică mâna şi urlă: Heil! Victorie!

Toată lumea urlă în cor, apoi intonă:

…Judemblut soll spritzen…

Cântecul a fost întrerupt de o fată pe jumătate goală, care fugea ţipând prin saloane, urmărită de un ofiţer în cămaşă, cu bretelele fluturând în urma lui. Un ofiţer purtând însemne de general SS comandă cu voce de stentor:

— Atenţie… toată lumea în scutece!

Un tunet de veselie aproape că făcu să sară acoperişul vilei. Era semnalul goanei nebuneşti după doamne. Una dintre ele, care protesta, a fost violată în nişa unei ferestre. Alta mergea în mâini, arătându-şi chiloţii din dantelă neagră, mai mult decât indecenţi; un ofiţer îi turnă vin, foarte încet, cu sentiment. Obersturmführer-ul Stenthal aprobă modul de folosire a vinului nobil – fusese cândva chelar la Bonn, acum conducea interogatoriile la Buchenwald.

Dădu jos chiloţii fetei şi făcu câteva experimente pornografice cu ea. Toţi se întreceau în inventivitate erotică; toţi mugeau ca cerbii în călduri.

Locotenentul Ohlsen, aşezat călare pe un scaun, era beat. În faţa lui, întinsă pe jos, o femeie goală, care nu păstrase decât ciorapii lungi, prinşi de jartiere cu trandafiri roşii, se masturba în braţele unui SS-ist în chiloţi lungi, cârpiţi grosolan.

Locotenentul râdea de cârpeala neîndemânatică.

— Supergermanul în izmene, prost cârpite! Scuipă şi atinse fundul SS-istului chiar pe locul cârpit. Eşti un cur, spuse el cu convingere. Mâine mă voi duce la Prinz Albrechtstrasse şi voi povesti câinelui de la etajul patru, care-l cunoaşte pe Heinrich, da, îi voi povesti o grămadă de lucruri despre cealaltă târfă, nevastă-mea. Începu din nou să râdă.

O blondă platinată se aşează pe genunchii lui şi-i mângâie părul.

— Poţi să-mi spui Ilse, zise ea.

— Ilse, spuse locotenentul, scuipând iarăşi pe peticul

chiloţilor.

Rămaseră o vreme tăcuţi, urmărind zvârcolirile celor două trupuri pe parchet.

— Ei îi place foarte mult, constată blonda Ilse.

O altă femeie li se alătură. Purta o rochie aurie, desfăcută până sus, pe coapse.

— Pari atât de trist! îi spuse ea locotenentului. De ce nu te distrezi? Nu-ţi plac femeile?

— Eşti o târfă? întrebă locotenentul.

— Mitocanule!

— Aşa-ţi trebuie, spuse brutal Ohlsen. O lovi pe fată cu piciorul, dar fu gata-gata să cadă cu scaunul, reuşi totuşi să apuce paharul aşezat jos. Era o stacană de un litru şi jumătate, plină cu vodcă şi coniac. Un locotenent de poliţie îi spusese că acest amestec alungă tristeţea.

Apăru un Hauptsturmführer SS, trăgând un scaun în urma lui. N-avea decât un ochi, celălalt era acoperit de un monoclu negru care-i cădea tot timpul şi atunci nu se vedea decât o gaură roşie şi umedă. Îi plăcea la nebunie să-şi arate gaura; lumea-şi pierdea pofta de mâncare. Bărbatul se aşează greoi alături de locotenent şi privi în jur cu singurul său ochi, negru ca tăciunele.

— Vrei să vii în lagăr să bagi cuţitul în trădătorii patriei? îşi trase răsuflarea şi o arătă pe blonda platinată: Şi tu, fii amabilă, n-ai vrea să faci dragoste?

— Nu cu tine, zise Ilse, eşti un adevărat porc.

SS-istul se puse pe râs şi scăpă monoclul care se rostogoli sub cele două trupuri înlănţuite pe jos. Orbita roşie lucea; fetele se înfiorară. Locotenentul trăgea din ţigară şi privea nepăsător gaura sângerie care nu voia să se vindece.

— Eşti într-adevăr o mică tigroaică, îi spuse SS-istul Ilsei. O panteră ce trebuie îmblânzită cu biciul. Râsul lui deveni ameninţător.

— De ce faci aşa din ochi? zise locotenentul bând câteva înghiţituri din halbă.

— E nebun, murmură blonda platinată, complet nebun. Se spune că în lagăr răstigneşte oamenii.

Locotenentul se uită atent la SS-istul ce râdea, în vreme ce orbita roşie îi dădea o înfăţişare de dement.

— Aşa este, dădu SS-istul din cap. Patru cuie, o sutană neagră sau un porc de evreu. Părea că reflectează: Tipii cu Talmudul

sunt mai rezistenţi, dar popii strigă mai tare, sunt mai caraghioşi. Nu vrei să vii, locotenente? I-ai putea vedea, tocmai au adus o încărcătură nouă pentru cuptor.

Se uită la cele două trupuri de pe jos, se aplecă, ridică monoclul şi apucă unul din sânii fetei goale, strângându-l puternic. Fata ţipă. Chiorul continuă, nepăsător.

— În camera mea am două capete de mărimea unei portocale. Unul dintre ele este al unei evreice, celălalt al unei poloneze. În lagăr e o franţuzoaică şi vreau capul ei. Cred că pe birou capetele sunt decorative şi, când războiul se va sfârşi, cu siguranţă că vor avea valoare. E mai uşor să le iei de la Berlin decât din inima Americii de Sud, e mai puţin primejdios!

Locotenentul bău iarăşi.

— Ce bei acolo? întrebă chiorul.

Locotenentul întoarse capul spre el, dar nu răspunse; era fizic incapabil să-i adreseze cuvântul colecţionarului de capete.

— Locotenente, ai băut vreodată coniac cu sânge de femeie? Trebuie fix un degetar la un pahar, dar e minunat.

O apucă pe Ilse de încheietura mâinii, o muşcă brutal şi râcâi rana cu marginea paharului. Ilse ţipă terorizată, ceea ce-l făcu să râdă sălbatic. Ceilalţi se strânseră în jurul lor. Domnul înalt, îmbrăcat în costum închis, se apropie urmat de câţiva SS-işti în jachete albe. Fără un cuvânt, ascultă istorisirea celor întâmplate şi se întoarse cu spatele, murmurând:

— Asta-i tot? O glumă. Le şopti servitoarelor: Arestaţi-o pe fată pentru jignire adusă unui SS-ist. Dar nu acum, mai târziu. Îşi aprinse alt trabuc negru, se uită amuzat la perechea aflată într-o poziţie erotică şi părăsi sala fredonând.

Vânătorul de capete care bea sânge de femeie se ridică şi o împinse cu piciorul pe fata goală de pe jos.

— Tipul tău nu se pricepe, găseşte unul mai bun!

Şi plecă mai departe. Puţin după aceea apăru, din nou, cu o manta cenuşie peste uniforma de paradă plină de pete. Monoclul negru dispăruse iarăşi şi carnea orbitei inflamate arunca sclipiri roşiatice. Saliva îi curgea prin colţul gurii întredeschise. Îl lovi pe locotenentul Ohlsen cu mânerul de aur al cravaşei.

— Vii în lagăr, locotenente, să ţintuim câţiva jidani pe cruce?

Locotenentul ridică privirea. Îi urcară pe buze cuvinte pline de ură, dar nu era cel mai potrivit moment. Nu răspunse şi sorbi cu

înghiţituri mari din halba plină. Să uite... Cum ar putea vreodată să uite?

SS-istul ridică din umeri şi plecă legănându-se. Crezură că va cădea, dar se îndreptă brusc şi-şi şterse cu mănuşa albă rana care nu voia să se vindece.

— Plec, strigă el. Dacă te răzgândeşti, întreabă de Oberscharführer-ul Schenk. Te vor conduce în lagăr şi ne vom distra să vedem care strigă mai tare, tăiaţii-împrejur sau popii.

Ieşi zdrăngănind din pintenii auriţi prinşi la cizme. Bruneta îl rugă pe Ohlsen să-i încheie sutienul.

— Eşti în permisie? întrebă Ilse.

— Da.

— Nu ai familie? adăugă bruneta cu ochii pe jumătate închişi, ca o pisică. Locotenentul nu răspunse.

— Poţi să vii să te culci la mine, propuse blonda Ilse.

— Am să mă gândesc, zise el bând în continuare. Era beat-criţă, dar nimeni nu-şi putea da seama. Punând halba jos, se uită la blondă. Dacă aş fi în locul tău, aş şterge-o.

— De ce, exclamă ea aruncându-şi pe spate, dintr-o mişcare a capului, părul răvăşit, strălucitor ca mătasea.

— E un sfat bun, crede-mă, zâmbi Ohlsen. Şterge-o fără să te vadă nimeni.

— Ce tâmpenie!

Se duse spre un Unterscharführer care avea pe guler însemnele SD. Îi mângâie picioarele şi urcară împreună.

Locotenentul n-a mai văzut-o vreodată. După ce s-a culcat cu SD-istul a fost arestată. A fost scoasă pe uşa din spate care da în strada învecinată şi, a doua zi, trupul ei a fost găsit în Grünewald. Un raport de serviciu semnala că fusese călcată de o maşină neidentificată şi, în plus, era una dintre femeile „asociale“ ale Berlinului. Oamenii au ridicat din umeri: „O târfă!“

Cineva îl bătu pe locotenent pe umăr. Era un foarte tânăr Sturmbannführer SS ce purta la gât Crucea de fier. Pe una din mâneci avea cusută banderola neagră pe care, în caractere gotice, se putea citi: „Leibstandarten SS“. Avea un şir impresionant de decoraţii de-a curmezişul pieptului.

— O bere Ingefar, camarade? întrebă tânărul maior. Era pentru prima dată în seara aceea când cineva i se adresa cu „Camarade“. Mirat, ridică privirea.

— Bere Ingefar? spuse el. Îmi face rău.

Ridică halba şi bău încet, dar tuşi. Maiorul SS începu să râdă şi mirosi halba.

— Dumnezeule, ce tare e!

— Da, e tare. Ca să trăieşti, de aşa ceva ai nevoie, adăugă locotenentul. Maiorul SS din garda personală a lui Hitler dădu din cap şi aruncă o privire de jur-împrejur.

— Ce porcărie!

Ohlsen nu răspunse; termenul i se părea prea blând.

— Când se va sfârşi războiul, va trebui să dăm socoteală pentru tot ce-au făcut indivizii ăştia, spuse maiorul.

— Răstignesc oameni.

— Da, zise SS-istul. Se aplecă spre locotenent şi şopti: Ştii ce voi face, camarade? Mă voi sinucide.

Privi din nou în jur şi pe buze îi apăru un zâmbet ironic:

— Şi am s-o fac aici, chiar în mijlocul hoardei!

— Asta-i o prostie, spuse locotenentul.

— Poate, camarade, dar n-o să le cadă bine.

— Eşti beat?

— Deloc, afirmă maiorul SS, care avea cel mult douăzeci şi cinci de ani.

Era foarte subţire, foarte înalt. Părul lui amintea de culoarea grâului copt, ochii de azuriul cerului într-o zi caldă de august. Era foarte frumos. Se ridică cât era de înalt:

— Mai bine priveşte, camarade!

Se îndreptă spre un general SS cu pieptul plin de decoraţii din primul război mondial, care încadrau insigna de aur a Partidului. O tresă îi împodobea mâneca dreaptă. Tânărul ofiţer îl apucă de gulerul pe care străluceau frunzele de stejar din argint. Surâse şi spuse foarte tare:

— Gruppenführer SS, veţi vedea ceva caraghios, o glumă deosebită!

Generalul, trecut bine de şaizeci de ani, îl privi, iritat, pe înaltul şi frumosul ofiţer. Tocmai discuta cu domnul în costum închis şi cu trei doamne, actriţe de la UFA.

— Şi care este gluma aceasta?

Tânărul ofiţer izbucni într-un râs fermecător şi contagios. Ohlsen mai bău puţin, apoi se lăsă pe spate. Se simţea invitat personal la ceea ce urma să se petreacă.

Maiorul îşi îndreptă degetul către general.

— Gruppenführer SS, sunteţi un ticălos, un nazist ticălos şi

infect! Generalul sări înapoi. Faţa lui puhavă pălise. Rămase cu gura căscată… Maiorul zâmbi.

— Voi toţi, indivizii din lagăre şi din poliţie, sunteţi o adunătura de asasini şi de monştri, dar ca să vă fac o surpriză plăcută, vă anunţ că am pierdut războiul. Amicii din partea cealaltă sunt în drum spre Berlin şi merg repede!

O mână îl apucă de braţ şi îl scutură brutal.

— Jos labele, ticălosule!

Bărbatul ce-l apucase de braţ îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Colanul Gărzii şi Crucea de cavaler impuneau totuşi respectul. Tânărul maior scoase pistolul şi îl armă.

Se lăsă o tăcere de moarte.

Generalul şi domnul în haine civile priveau hipnotizaţi pistolul greu de armată în mâna tânărului ofiţer.

— Mi-e ruşine de uniforma pe care o port, spuse maiorul foarte încet, apăsând pe fiecare cuvânt. Mi-e ruşine pentru mama mea germană; mi-e ruşine pentru ţara aceasta despre care se spune că ar fi a mea. În realitate sper că învingătorii noştri vor avea înţelepciunea să vă împuşte pe toţi, ca pe o haită de hiene ce sunteţi, şi să vă spânzure cu propriile voastre centiroane de pereţii cazărmilor şi închisorilor voastre.

Îşi apăsă ţeava pistolului pe pântec, pocni din călcâie şi trase.

Pistolul căzu. Maiorul se clătină puţin, dar nu căzu. Apucă pumnalul de paradă, o armă ascuţită prinsă de un lanţ, şi, fără să înceteze să zâmbească, şi-l înfipse încet în abdomen, deschizându-şi, de la stânga la dreapta, o rană adâncă. Sângele îi curgea pe mâini. Se clătină din nou ca un copac bătut de vânt, apoi căzu în genunchi. „Nu vă aşteptaţi la asta, asasinilor!“, părea că spune, dar buzele lui nu se deschiseră. Cu o sforţare uriaşă se îndreptă, apoi se prăbuşi. Îl privea pe locotenentul ce rămăsese aşezat călare pe scaun şi ridică mâna în semn de adio. O mână plină de sânge.

— Ţi-a plăcut, camarade? şopti el.

Privirea i se întunecă, dar încă mai zâmbi. Crucea de cavaler scotea un clinchet lovindu-se de nasturi. A fost întins pe o masă; cineva îi desfăcu uniforma şi pantalonii. Muribundul privi faţa bărboasă a ofiţerului ce se aplecase deasupra lui.

— Înapoi cu toţii! Am ieşit din gaşcă. Păcat că nu v-am văzut spânzuraţi!

Cât de tare îl durea… Dumnezeule, cât îl durea…

— Poate că este într-adevăr o prostie, camarade.

„Aşează-te în genunchi şi roagă-te Domnului“, spunea mama lui. Bunicul fusese pastor, îşi amintea… Un guler ţeapăn, alb. Bunicul ţinea întotdeauna predica smiorcăindu-se, dar trişa la cărţi când juca la cafenea… Lumina candelabrului de cristal lucrat la Praga îi supăra ochii. Putea auzi pe cineva plimbându-se nervos în spatele lui.

— Nu trebuie să moară, spuse un glas.

Zâmbi, adică buzele i se crispară şi-i dezveliră dinţii.

— N-aţi nimerit-o, am scăpat!… Acum putea să moară, dar era amuzant să-i ţină în tensiune. Totuşi cât de tare putea să-l doară… De ce se înjunghiase? A fost stupid, camarade, e din vina japonezilor. Maimuţele acelea galbene sunt mândre când îşi fac harakiri, dar n-ar fi crezut totuşi că doare atât de tare… Şi gâtul, şi spatele… Măcar dacă n-ar exista Dumnezeu! Ar fi un ghinion. Nu se număra printre cei buni, o ştia. Poate că suferinţele sale vor fi trecute la socoteală dacă Dumnezeu aşteaptă acolo sus… Poate că bunicul cu gulerul său scrobit va pune o vorbă bună pentru el.

Generalul, palid ca un mort, se aplecă deasupra mesei pe care fusese întins maiorul şi faţa lui arătă deodată ca aceea a unui om foarte bătrân. Cu un efort de care nimeni nu l-ar fi crezut capabil, muribundul se ridică furios. Sângele îi curgea pe gură. Tuşi, se înăbuşi, bâigui o înjurătură. Generalul fu stropit cu sânge, ceea ce îl făcu să-şi iasă din fire. Se auzi cuvântul „porcărie“. O fată plângea.

Maiorul căzu greoi pe masă. Acum nu-l mai durea… Se simţea bine… Foarte bine… Muri.

Fără să-şi fi dat seama cum, se găsi deodată în faţa unei clădiri mari şi cenuşii, la numărul 8, de pe Prinz Albrechtstrasse. Doi vulturi şi menţiunea „Poliţia secretă“ erau gravate pe placa ovală de bronz.

Urcă scările ca un robot, deschise uşa grea a cărei clanţă se afla atât de sus încât se simţi la fel de mic ca un copil. Santinela SS nu-i aruncă nicio privire, în ciuda uniformei lui de ofiţer.

La etajul al patrulea se opri în faţa unei uşi cenuşii, pe care se putea citi, pe o mică placă de aramă: STAPO B2.

Se înfioră, ca şi când i-ar fi fost frig. Mai departe se deschise altă uşă. Apărură căşti negre şi strălucitoare; o femeie târâtă în lift, care coborî iute spre beciuri.

Un bărbat înalt şi blond, cu nasul acvilin – o înfăţişare ideală pentru Himmler – se interesă ce căuta locotenentul Ohlsen.

— M-am înşelat, şopti locotenentul ca în vis.

Coborî scara alergând, ieşi în stradă şi răsuflă uşurat. Va putea să-i privească în ochi pe Bătrânul şi pe Legionar fără să roşească.

DRAGOSTE DE OCAZIE

Ploua atunci când locotenentul Ohlsen părăsi vila. Locotenentul n-avea manta şi-şi ţinea cascheta în mână ca ploaia să i se scurgă prin păr. Se opri, îşi ridică faţa spre cer, se bucură de ploaia care-i răcorea obrajii arzători...

Ce bine făcuse tânărul maior! Dumnezeule! Bine făcuse! Toată petrecerea stricată. Locotenentul simţi un fel de bucurie şi plecă mai departe. Oare el ar fi avut curajul acela absurd? Îi trecu prin minte un gând, un gând minunat... Să se întoarcă acasă, să sune, să sune îndelung, să se îndrepte liniştit spre aroganţii săi socri, să-l privească pe socrul său şezând, impunător şi obez, în fotoliu, să-i spună tot ce gândea despre ei... Nişte porci, nimic altceva! Porci acoperiţi cu diamante. Să vadă ochii lor de peşte atunci când îşi va înfige baioneta în pântec... Ce caraghios ar fi!

Un Mercedes negru, cu număr oficial de poliţie, îl ocoli. Înăuntru se întrezăreau ofiţeri şi doamne ce râdeau. Locotenentul îşi spuse că se plictisea. Camarazii săi! Erau ani de

când se despărţise de ei… Poate muriseră cu toţii. Îl cuprinse teama şi-l revăzu în minte pe micul legionar al cărui chip brutal păru că se iveşte în spatele tufişurilor din apropiere. Un chip fără trup. Locotenentul spuse cu voce tare: „Salut, Alfred!“.

Micul legionar zâmbi cu zâmbetul său de cap de mort. Doar gura zâmbea, ochii niciodată. De multă vreme ochii şi inima lui încetaseră să mai zâmbească.

— Ai avut dreptate, Alfred! Dumnezeule! Câtă dreptate ai avut! Suntem nişte vite şi vom muri în bălegar. Trăiască Legiunea Străină!

Strigă aceste cuvinte foarte tare, inconştient, îşi reveni şi privi temător în jur. Un *schupo* venea agale. Bănuitor, îl măsură pe locotenentul ud leoarcă din cap până-n picioare. Pe casca lui de poliţist, vulturul lucea şi ploaia i se scurgea de pe ceafă pe mantaua de ploaie, cu reflexe strălucitoare. Locotenentul grăbi pasul, în vreme ce poliţistul se opri şi-l urmărea cu privirea, gândindu-se că în seara aceasta avea totuşi noroc… nu fusese nicio alarmă. Îşi continuă drumul.

Locotenentul coti pe o stradă laterală. Amintirile se înghesuiau în mintea lui… Ziua când erau pe poziţii în apropierea văii Elbrus-ului… O căldură toridă. Nici copaci, nici umbră. Cât timp trecuse de atunci. Atâţia camarazi morţi, cu un glonţ în frunte, pe poziţiile acelea! De necrezut! Îi trecu prin faţa ochilor un şir de chipuri, toţi cei ce fuseseră împuşcaţi în cap: Unteroffizier Schöler, Gefreiter Busch, Panzerschütze Schultze, Oberschütze Mall, Feldwebel Blom… cel care, după război, voia să meargă în Spania să cultive portocali. Vorbea mereu despre plantaţia de portocali, nu fusese niciodată în Spania şi învăţa spaniola dintr-un dicţionar vechi şi zdrenţuit. În ziua când a murit – puşcaşul siberian nu ţintise bine, astfel că agonia lui a durat trei minute – le-a spus celor ce stăteau în jurul său: *Yo no me figuraba.*

Micul legionar, care ştia spaniola, aprobă din cap şi-i răspunse în aceeaşi limbă. Blom a murit împăcat, gândindu-se la plantaţia lui de portocali. L-au îngropat lângă un cactus răsucit, cu o bucăţică de portocală pe care Legionarul i-a pus-o în mână, apoi au bătătorit bine pământul, ca lupii de stepă să nu-l sfâşie. N-aveau niciodată timp s-o facă aşa cum trebuie, mureau atâţia! Dar cu Blom era altceva, toată lumea cunoştea povestea plantaţiei de portocali.

A doua zi a fost rândul locotenent-colonelului Von Herling, pe care puşcaşul siberian l-a lovit sub marginea căştii. A murit pe loc şi pământul n-a fost bătătorit pe mormântul lui pentru că era un nou-venit, dar în ziua următoare mai rămăsese foarte puţin din el, căci câinii de stepă îl dezgropaseră. Comandantul, nebun de furie, pomeni de Curtea Marţială, dar era atât de cald în valea Elbrus-ului încât incidentul a fost uitat înainte de căderea serii.

Acest comandant era colonelul von Lindenau care, mai târziu, a căzut la Kiev, ars de viu în tancul său. Trupul lui carbonizat atârna în afara turelei şi Porta a spus că seamănă cu o friptură uitată în cuptor. Râseseră. Cum nimeni nu-i simţea lipsa lui von Lindenau, au lăsat curăţenia în grija lui Ivan, care a şi făcut-o. Echipa ruşilor a desprins cu ajutorul a două furci corpul colonelului, care a fost aşezat într-o groapă, cu puţin pământ peste el şi nimeni n-a aflat vreodată unde-şi doarme Lindenau somnul de veci! Ohlsen dădu din cap. Ce război!

Ajunsese pe malul Havel-ului şi se aşează pe o bancă, în ploaie, şiroind de apă, dar puţin îi păsa şi văzu că se afla alături de Prinz Albrechtstrasse unde Heinrich îşi avea biroul, la etajul al patrulea al STAPO. O fată venea agale, îmbrăcată într-o haină din piele roşie, cu o pălărie udă pe cap. Îi zâmbi. El îi întoarse zâmbetul şi-şi şterse faţa.

Fata se aşează lângă el pe banca şiroind de apă şi-i oferi o ţigară. Fumară în tăcere. Ţigările erau umede.

— Suntem uzi de-a binelea, spuse fata, care avea picioare frumoase.

Locotenentul făcu semn că da.

— Îţi place să te plimbi prin ploaie?

— Nu, zise el, absolut de loc.

Fata fumă cu greutate.

— Nici mie.

Începură să râdă şi rămaseră un timp cufundaţi în gânduri. Fata rupse tăcerea:

— Vii de pe front?

— Da, din Est, şi mă întorc curând.

— Să facem o bucată de drum împreună, propuse ea ridicându-se.

Porniră pe drumul ce mergea de-a lungul Havel-ului.

— Şi iubitul meu a avut o permisie, spuse fata încetinind

pasul. Dar n-a mai vrut să plece.

Locotenentul o privi cu coada ochiului. Era drăguţă, cu nasul cârn, ca o pisicuţă.

— A dezertat?

Fata făcu „da“ din cap şi-şi şterse faţa.

— Nu voia să se întoarcă acolo. Îi tăiaseră totul.

— Îi tăiaseră totul? întrebă locotenentul fără să înţeleagă.

Fata ceru altă ţigară.

— Da, un glonţ, o rană într-un loc nepotrivit, a fost nevoie să-l castreze. Ca să urineze avea un tub, puţea.

Locotenentul nu găsi nimic de spus. Şi comandantul Fromm fusese castrat, însă de ruşi. Compania lui îl găsise legat pe o masă în casa unui ţăran, cu organele puse într-o farfurie lângă el, ca la măcelărie. Era mort. Tot abdomenul îi era vânăt. Şapte prizonieri au fost executaţi cu un glonţ în ceafă, nu fiindcă ar fi fost cu ceva implicaţi, ci pentru că trebuia dat un exemplu. Erau şapte georgieni din regimentul 68 grăniceri, toţi din Tiflis, şi au căzut cu faţa înainte, ca mahomedanii atunci când îşi fac rugăciunea.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat cu logodnicul tău?

O tutuia, instinctiv. Povestea despre soldatul castrat îi legase, devenise şi ea cineva de pe front. Un iubit castrat… Tristă poveste, ce făcea o fată în asemenea situaţie? Micul legionar fusese castrat şi el, însă de călăi, într-un lagăr.

— L-au prins, spuse fata, scoţându-şi pălăria ca s-o scuture.

— N-a avut noroc.

— L-au împuşcat la Morellenschlucht, în acelaşi timp cu un general de aviaţie. Am fost să-i iau cenuşa de la Curtea Marţială.

„La naiba!“ gândi locotenentul. „De fapt, ce mă priveşte pe mine povestea asta?“

— Mi-au dat-o într-o cutie de pantofi, cu recipisă, ca pe un colet poştal.

— Şi ce-ai făcut cu cenuşa?

Fata zâmbi şi privi râul.

— Am aruncat-o în Havel. Arătă apa cenuşie şi furioasă care curgea în faţa lor, mai strălucitoare ca de obicei din cauza ploii: De-asta vin în fiecare zi aici, să-i spun: „Bună ziua, Robert!“. Uneori îi arunc flori şi când plec îi spun: „La revedere, Robert, războiul încă nu s-a sfârşit“.

— Te înţeleg, spuse locotenentul şi se miră că o înţelege într-

adevăr.

Amândoi au mers acasă la fată. Ea şi-a aruncat haina roşie pe un scaun şi a propus să facă cafea, dar a descoperit că nu mai avea; nu mai avea nimic altceva decât câteva sticle de bere şi doi litri de vodcă aduse de Robert de pe frontul de est. Au băut vodcă dintr-o halbă de bere, apoi fata s-a întins pe sofa. Locotenentul o sărută şi-i povesti despre Inge şi Gunni, îi spuse şi că voia să se răzbune.

— Nu foloseşte la nimic, şopti fata, strângându-se lângă el.

Îi strânse în mâini genunchii rotunzi, în vreme ce ea îl mângâia pe păr.

— Ai păr frumos, cel al lui Robert era ca al tău, la fel de negru.

Mâna locotenentului alunecă mai sus, dar fusta era atât de strâmtă încât nu putea merge mai departe; fata îşi desfăcu picioarele aproape fără să-şi dea seama, suspină, îl luă de gât. Degetele locotenentului continuau să urce; simţi marginea ciorapului şi, chiar deasupra, o cicatrice adâncă.

— Ce-i asta?

— O schijă de bombă, acum doi ani.

Rana sângerase foarte mult în noaptea aceea. Un marinar de pe dragoarele de mine se grăbise să-i lege un garou din panglica beretei sale, cu partea pe care scria „Marina de război“ la vedere. Dacă rana n-ar fi fost atât de gravă ar fi râs, dar suferea groaznic, schija atinsese osul. „Un milimetru mai mult şi adio picior!“ spusese chirurgul. Îşi ridică piciorul ca să-l privească:

— Am picioare frumoase, nu-i aşa?

— Da, spuse locotenentul.

O luă în braţe, o sărută. Ea deschise gura şi se contopiră într-un lung sărut. Degetele încă nesigure îi traseră fusta în sus, în vreme ce fata se ridică puţin.

— Nu trebuie, şopti ea cu ochii închişi. Abia ne-am cunoscut!

Dar se lipi de el, îşi apăsă gura pe gura lui într-un sărut lacom, murmură nişte biete cuvinte. El o muşcă de gât, îi sărută sfârcurile sânilor dezveliţi şi îşi plimbă degetele pe umerii ei.

Uitară totul, cufundându-se în dragoste. Timp de o clipă, o culme a uitării şi a vieţii, din moment ce mâine avea să moară. Ea plângea, dar de ce? Fără îndoială că n-ar fi ştiut să spună. Îl plângea pe Robert, cenuşă risipită pe fundul râului, se plângea pe ea înseşi? O sirenă începu să urle.

Se ridicară pe jumătate şi ascultară cu atenţie încordată concertul infernal care bântuia deasupra oraşului, apoi căzură iarăşi unul în braţele celuilalt.

— Sunt englezii, spuse ea. Totdeauna vin ziua. Puteau fi auzite avioanele, foarte sus. Cum reuşesc oare să găsească Berlinul pe vremea asta?

Începură exploziile, făcând să se cutremure geamurile.

— Coborâm în pivniţă? întrebă locotenentul.

— Nu, e groaznică, umedă şi murdară. Să rămânem aici.

Se iubiră din nou şi adormiră înlănţuiţi, epuizaţi. Seara, când s-au trezit, continua să plouă. Băură, mâncară, făcură iarăşi dragoste; se simţiră deodată foarte tineri. A doua zi veni sora ei, care era funcţionară la SD. Expresia ei favorită era cuvântul rahat, pe care-l folosea la fiecare două minute. Locotenentul era exasperat, o fată atât de frumoasă n-ar fi trebuit să folosească cuvinte…

— La naiba, voi doi nu v-aţi plictisit pe întuneric? spuse ea râzând. Şi dacă vă alegeţi cu un copil! La dracu?

Se duse la bucătărie şi începu să scotocească printre crătiţi.

— Sunt pe punctul să înfiinţeze o nouă organizaţie, strigă ea scoţând capul pe uşă. E secretă. La naiba, ce poveste! Vor să pună mâna pe ultimii tăiaţi-împrejur cu un regiment SD adus din Polonia şi din Sudeţi. Unul dintre ei, un SS-ist, m-a înghesuit la toaletă. Crede că serviciul e un bordel, ceea ce, la urma-urmei, e destul de adevărat.

Scăpă din mână un ou.

— Rahat, strigă ea, lovind coaja cu piciorul.

— Alice e o adevărată scroafă, îi spuse fata locotenentului, dar e de treabă. Îi poţi povesti orice, nu te denunţă niciodată. A ascuns un evreu aici, alături, dar n-a vrut să-l ajute pe Robert pentru că nu-i plac dezertorii. Zice că sunt laşi.

Locotenentul făcu un gest vag. Ce era laşitate sau nu în acest război?

— Ai putea să dezertezi?

— Cine a dezertat? strigă Alice din bucătărie. Nu aşteptă răspunsul; N-ai un şorţ? Nu-l găsesc deloc! Rahat, uite-l!

— Nu cred că aş îndrăzni, răspunse locotenentul.

— Trebuie să fie atât de înspăimântător pe frontul de est. Nu ţi-e niciodată frică? întreabă ea mângâindu-l pe obraz.

— Mi-e frică totdeauna, dar dacă rămân acolo am o şansă să

scap. Dimpotrivă, dacă dezertez şi pun mâna pe mine, nu mai am scăpare: plutonul de execuţie la Senne sau la Morellenschlucht.

— Sunt mulţi executaţi?

— Un număr de necrezut.

— Şi când pleci?

— Mâine.

Ea oftă şi-l sărută iarăşi cu buzele pline şi fremătătoare, ca un râu primăvara. Alice veni cu dejunul.

— Sper să-mi faceţi onoarea. Heinz vine diseară, vom fi toţi patru.

„Cine poate fi Heinz?“ îşi spuse locotenentul.

Coniacul şi berea treceau din mână în mână. Beau tot ce le cădea sub mână şi Alice obţinea multe lucruri, sau mai bine-zis le fura, dar ştia că ceilalţi furau şi ei şi aceştia ştiau că ea ştia! Aşa că sfârşea prin a fura la lumina zilei.

— Alice, n-ai nicio urmă de moralitate, spunea sora ei. Nu poţi totuşi să stai în combinezon în faţa locotenentului.

— Rahat, zise Alice, şi la naiba cu morala.

Numitul Heinz, pe care-l auziră urcând scările în fugă, intră aşa cum intră cineva care are dreptul să facă zgomot; era Unterscharführer SS.

— Bună, fetelor! Uite, trăscău şi cafea.

Scoase un hohot de beţiv şi nu observă gradul lui Ohlsen, pe care-l numi fără fasoane „colega“, dar locotenentului nu-i păsa de nimic.

Băură iarăşi, glumiră, apoi se duseră la culcare. Alice gemea de plăcere, Heinz râdea ca un mercenar şi răsufla ca un taur.

A doua zi, în zori, locotenentul plecă fără să trezească pe nimeni, fără măcar să ştie numele fetei. Se duse în gara Friedrichstrasse. Peronul era înţesat de soldaţi în permisie ce se întorceau pe front, unii însoţiţi de cei apropiaţi, dar majoritatea singuri, căci erau evitate despărţirile în gară, care aminteau prea mult de înmormântări. Ohlsen se plimba nervos pe peron. „Nu-i ceva obişnuit să pleci înainte de sfârşitul permisiei“, gândi el.

— De ce naiba nu luaţi trenul de la Charlottemburg? întrebă un funcţionar al gării un grup de soldaţi. Găsiţi mai uşor locuri, trenul se formează acolo.

Un subofiţer bătrân, ce stătea aşezat pe raniţă, spuse

dispreţuitor:

— În celălalt sens ar trebui să luăm trenul, ar trebui să mergem la Schleisinger Hof.

— De ce? E ultima staţie din Berlin, plină ochi!

— Tocmai, rânji un Obergefreiter întins pe peronul ud, cu o cutie de mască de gaze sub cap. Nu e niciun tren de front în gara Silezia, dar, dacă-ţi vizezi foile la comandantul gării, câştigi o zi şi pleci în ziua următoare.

Sosi un rapid, înţesat de soldaţi pe care bătrânul subofiţer îi arătă râzând.

— Ăştia au înţeles! Pun rămăşag pe ce vreţi că trenul se va goli în gara Silezia, dar trebuie să ne grăbim. Dacă întârzie, câinii de jandarmi vor fi acolo şi avem toate şansele să fim puşi la zid.

Câţiva soldaţi săriră spre tren, încercând să se agaţe.

— Nu le e bine! spuse subofiţerul înveselit. Şi ei s-au prins!

— Nicio oprire la gara Silezia! striga conductorul ce fugea în lungul peronului.

Se auzi un hohot de râs asurzitor. „Ce vorbeşti! O să fim mai repede acasă!“.

Funcţionarul ce recomandase gara Charlottemburg privea cu gura căscată trenul arhiplin.

— Führer-ul nu va câştiga războiul cu turma asta, spuse el, plecând supărat. Un locotenent de blindate veni la locotenentul Ohlsen şi-l salută cu familiaritate.

— Încerci şmecheria cu gara Silezia?

— Nu, răspunse Ohlsen, cu nepăsare.

— Dragă prietene, dar e o zi de permisie în plus!

— N-am chef, replică locotenentul zâmbind.

Ofiţerul se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă repede. „Nazist sau tâmpit, îşi spuse el, probabil amândouă“. Se duse spre doi locotenenţi de infanterie, dintre care unul dispăru imediat în tren.

Agăţate pe toate garniturile, pancarte scrise cu litere mari purtau lozinci încurajatoare, de exemplu: „Mergeţi spre victorie!“ Un subofiţer scuipă pe una dintre ele: „N-au decât să meargă“!

Deodată se auzi un fluierat. Era semnalul de avertizare dat de un Feldwebel de la artilerie. Trei căşti de oţel, trei jandarmi se iviră pe peron. Ochii ameninţători sclipeau sub căştile

strălucitoare. Trenul pe care-l aştepta locotenentul intră în gară şi se opri în scrâşnet de frâne. Soldaţii se repeziră. Strigăte, chemări, înjurături, certuri.

— Urcaţi în vagoane, trenul pleacă!

Încet, trenul străbătu Berlinul, trecu peste Spree; în depărtare se ghiceau Alexanderplatz şi Prefectura de poliţie, unde sute de oameni închişi îşi aşteptau fără îndoială moartea. În gara Silezia era o mulţime uriaşă, dar puţini au urcat în tren. Coada în faţa biroului comandantului gării creştea mereu, o coadă de oameni mulţumiţi că reuşiseră să-şi vizeze hârtiile şi unii împinseseră îndrăzneala până acolo încât să spună familiei să-i aştepte dincolo de bariere. Un şuierat lung, megafoanele emiteau ordine. Trenul locotenentului îşi urmă drumul spre est.

Fiecare compartiment era plin cu o grămadă de bărbaţi în drum spre abator, care aveau încă în sânge amintirea celor cincisprezece zile minunate. Dar acum îi aştepta altceva: focul, blindatele, luptele corp-la-corp, sângele, mutilările, moartea… cuvinte cu o asemenea încărcătură de groază şi suferinţe încât depăşea orice închipuire.

Ghemuit într-un colţ, sub manta, locotenentul închise ochii, în vreme ce ceilalţi jucau cărţi, beau sau spuneau poveşti obscene. Locotenentul Ohlsen plângea… în tăcere. Îşi plângea fiul pierdut, căminul distrus, îşi plângea singurătatea… Ba nu! Nu era singur. Acolo unde îl ducea trenul erau fraţii săi de arme, camarazii săi.

Şi îi revedea pe toţi: Bătrânul, ca o stâncă, micul legionar, Joseph Porta, Micuţul, atât de înalt, atât de prost, şi toţi ceilalţi…

Trenul străbătea Germania.

În clipa aceea, în spatele frontului se încheia concentrarea de trupe sovietice. Totul fusese pregătit pentru cea mai mare ofensivă din istoria războiului.

Într-o groapă adâncă de obuz i-ar fi putut vedea pe Porta, Micuţul şi un infanterist rus care jucau zaruri. Pistoalele lor mitralieră zăceau aruncate alături. Toţi trei ajunseseră acolo în timpul luptei. Micuţul câştigase deja o sticlă de vodcă când urgia cea mare a frontului răbufni de la o zare la cealaltă şi puse capăt jocului.

Două sute şaizeci şi trei de divizii de infanterie şi optzeci şi cinci de divizii blindate porneau la atac.

SFÂRŞIT

CUPRINS

TRENUL-SPITAL AUXILIAR 877 EST.....5
MAGAZIA MORŢII.....15
DICTATURA MICUŢULUI.....18
TANTI DORA.....24
EVREUL.....32
RĂZBUNAREA.....56
MICUŢUL SE LOGODEŞTE.....69
„VINDSTYRKE II“.....85
BOMBARDAMENT DE NOAPTE.....101
UCIGAŞUL DE FEMEI.....114
ÎNTOARCEREA PE FRONT.....124
ROCADA.....138
DIN NOU PE FRONT.....152
ÎN SPATELE POZIŢIILOR INAMICE.....167
PARTIZANII.....173
ÎNTOARCEREA.....192
SERATĂ LA SS-IŞTI.....206
DRAGOSTE DE OCAZIE.....222

SVEN HASSEL

Sven Hassel, pe numele său adevărat Sven Pederse, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori. În 1937, Hassel s-a înrolat ca voluntar în armata germană. După un an, el a încercat să scape. „Am fost pur și simplu epuizat. Nu m-am întors la unitatea mea, după o scurtă plecare. Au numit-o dezertare. Am fost transferat la Sonderabteilung, o unitate penală condusă de criminali și disidenți".

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai târziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen. La început a lucrat într-o fabrică de mașini, dar soția sa l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. Prima lui carte „Legiunea blestemaților" a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.